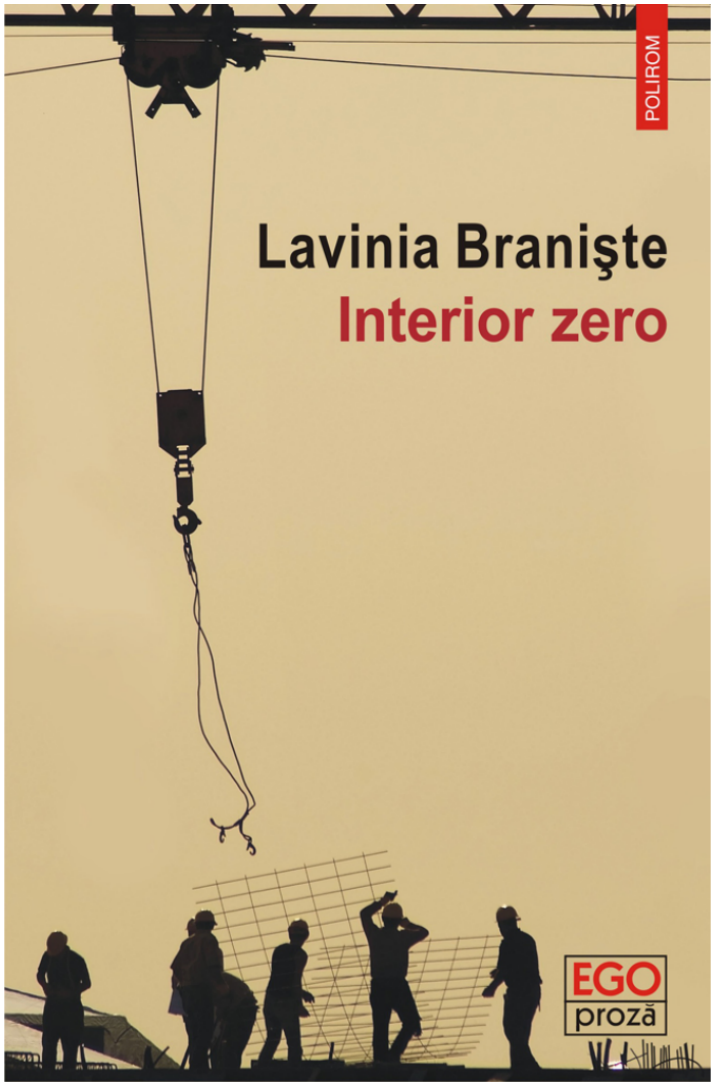
POLIROM
Lavinia Branişte
Interior zero
EGO
proză

Lavinia Braniște

Interior zero

roman

POLIROM
2016

© 2016 by Editura Polirom

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-6402-3
ISBN PDF: 978-973-46-6403-0
ISBN print: 978-973-46-6321-7

Coperta: Radu Răileanu
Foto copertă: © iStockphoto.com/Tolga TEZCAN

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

LAVINIA BRANIŞTE s-a născut în 1983, la Brăila. A studiat limbi străine la Cluj-Napoca şi Bucureşti. A debutat în 2006 cu volumul de poezii *Poveşti cu mine*, după care au urmat două volume de proză scurtă, *Cinci minute pe zi* (2011) şi *Escapada* (2014), şi o carte pentru copii, *Rostogol merge acasă* (2016). *Interior zero* este primul ei roman. În prezent locuieşte în Bucureşti, unde lucrează ca traducătoare.

pentru mama

nu-s zelos numai ca fac parte dintr-o echipa de workers machine si nu pot face discordanta, asa ca am slabit 8 kg pana acum. ce ciudat imi simt scheletul, cred ca am cutia toracica prea mare, naiba stie. in 2 noiembrie ajung in ro. oare sa nu intelegem noi viata, lavi?

(v. leac, într-un mesaj pe Facebook,
octombrie 2014)

Plecăm de la birou pe la nouă. Coboară furtunos pe scări, am impresia că mai are puţin şi vine jos grămadă, trece prin faţa recepţiei, unde mă aflu, pe scaun, şi strigă înapoi, peste umăr, la etaj:

— Domnu' Ursuuuuu, plecăăăm!

Mi-a zis că mă ia şi pe mine. Îmi doresc de opt luni să ajung pe şantier, acum complexul e aproape gata. Mă mai uit din când în când pe linkul cu camera de supraveghere la progresul lucrărilor.

Mi-a trimis SMS la şapte dimineaţa: *Cristina, daca vrei pe santier, imbraca-te bine si ia-ti bocanci.*

Deschide uşa, înăuntru vine imediat frig la picioare.

— Vin şi eu? o întreb.

— Da, da, hai!

Între timp îi sună telefonul şi răspunde şi nu mai are mâini să-nchidă uşa, pătura de frig se înalţă, ea deja e afară şi eu zic:

— Staţi aşa, să mă duc rapid la pipi.

Şi după aia:

— Timea, mă duc pe şantier, vezi şi tu de telefon.

— Da, se aude Timea de după un paravan.

— Închide şi tu uşa aia odată, zice Paul Dobre spre nicăieri, dar eu deja sunt la budă, îmi întind pe colac fâşii mari de hârtie igienică şi după aia las apa să curgă pe cald, centrala porneşte cu o bufnitură foarte aproape de urechea mea.

Ies în goană, îmi apuc poşeta şi haina, iar în stradă, în maşina pornită, domnul Ursu deja se chinuie să-şi pună centura.

Mă urc în spate, trag centura mea, vreau s-o închid, dar nu găsesc în ce s-o bag. O mai ţin un pic în pumnul strâns şi apoi îi dau drumul.

Ştiu despre ea că e smucită şi la volan şi conduce repede, sunt aici de doi ani şi mi-au zis mai mulţi. Dar acum mă urc pentru prima dată în maşina ei.

La primul semafor îi înjură deja pe proştii din trafic, la următoarele vorbeşte la telefon, când aproape să ieşim din oraş, îl întreabă:

— Ce-i de făcut cu nebunii, domnul Ursu?

După care se uită la mine în oglinda retrovizoare şi-mi zice:

— Să vezi ce circ o să iasă acuma iar.

Sunt secretară la o firmă de proiectare pentru inginerie civilă, m-au luat pentru limbile străine, altfel n-aş fi avut profilul necesar. O cunoşteam pe fata care fusese înaintea mea, plecată în concediu de maternitate şi plecată apoi din ţară. Şefa n-a avut timp să pună anunţ, fata mă cunoştea pe mine, ştia că-mi caut ceva şi m-a propus. La interviu, şefa mi-a remarcat găurile din CV. Îmi tăinuisem al doilea master, doctoratul abandonat după trei ani, a doua facultate abandonată după doi. Ce-ai făcut în timpul ăsta? Am colaborat cu edituri, i-am zis eu, iar ea s-a speriat, vezi că aici o să ai de tradus contracte şi caiete de sarcini, să nu te apuci să faci poveşti.

A avut nevoie de mai mult de-o lună ca să se decidă, până la urmă a zis că i-am părut „pozitivă“ şi m-a chemat să-mi facă un instructaj de două săptămâni. Era într-un decembrie. Imediat după instructaj a fost petrecerea de Crăciun şi m-am trezit că mă gândesc la costum pentru balul mascat.

Acum un an şi ceva, la primul contract de antreprenor general, a mirosit ea că în construcţii plouă cu bani. Ne facem constructori, zicea frecându-şi mâinile după ce a început să încaseze de la client tranşe de câte un milion de euro. Mă pune să bag facturi în sistem şi eu despart cifrele cu unghia pe ecran în grupuri de câte trei, ca să-mi dau seama dacă sunt zeci sau sute de mii sau milioane. Pe mine de la bani mă ia ameţeala.

Miercurea, de la 9 dimineaţa, sunt şedinţe de şantier, se adună în baraca noastră reprezentanţi ai clientului şi ai subcontractanţilor şi discută şi urlă unii la alţii şi ea la toată lumea. E mândră că e femeie într-o lume a bărbaţilor. „La toţi le e frică de dumneavoastră, doamna Liliana“, a zis odată Mircea Negoescu de la MirConstruct, iar ei i s-a umflat pieptul şi a uitat preţ de o clipă cât de proaste le ieşiseră ălora testele de beton.

Construim un centru comercial la marginea Bucureştiului.

La intrarea pe şantier stau parcate jeepuri unul după altul şi ea

gândeşte cu voce tare:

— Ia uite ce maşini au ăştia… Numai noi umblăm cu Dusterul.

Ea şi soţul au un sfert din firmă. Restul e al unui grup spaniol. Trebuie să le raporteze ălora tot, ceea ce o înnebuneşte.

Coborâm într-un ocean de noroi şi-ncepe să-mi fie milă de bocanci.

Un şantier e un loc unde simţi, mai mult decât oriunde şi înainte de toate, că eşti femeie. Fiindcă se uită la tine toţi. Curioşi, intrigaţi, lascivi, te întrebi o secundă ce-au păţit, după aia îţi aduci aminte că eşti o apariţie neaşteptată, care prezintă interes, dar nu vrei să ştii exact în ce sens. A, stai că sunt femeie, OK. Mă apucă groaza la gândul că Mona, managera de proiect, a venit aici toată vara în pantaloni scurţi. S-a cerut pe şantier singură. Zilele fără ea la masa de prânz au fost o binecuvântare.

În baraca de şedinţă lumea e deja adunată. Şefa mă trimite să dau o tură de şantier, dar mai întâi merge cu mine să-mi arate de unde să-mi iau o cască. Cere cheia de la Mona, apoi deschide uşa de la baraca ei. Dinăuntru ne izbeşte un val de căldură, iar şefa se repede să-i închidă caloriferul electric.

— Ce tot lasă ăsta să meargă aiurea aici? I-am zis de-atâtea ori să nu-şi mai facă aşa căldură.

Pe birou are un vraf de hârtii, o sticlă de Cola Zero, probabil clocită, şi o poză cu ea şi Claudiu pe elefant, de când au fost în Thailanda, acum câteva luni. Stau pe nişte scaune improvizate, legate pe sub burta elefantului, în timp ce vizitiul, un băieţaş slăbuţ, a încălecat pe gâtul animalului şi se sprijină de capul lui. Mona zâmbeşte la poză, dar Claudiu e prea lăsat într-o parte şi pare panicat. Din câte înţeleg, e mania ei să călărească diverse animale exotice când merg în vacanţe prin insule, el doar se supune, deşi de data asta ne-a mărturisit că şi ei i-a fost frică. I-a plimbat o jumătate de oră prin pădure, se mai poticnea elefantul, vă daţi seama dac-ar fi alunecat, ne spunea, dacă pici sub elefant, adio.

— Ce dezastru e pe biroul ăsta, zice şefa.

Îi lasă urme de noroi pe podeaua cu dâre de mop.

Miercurea vine şi tanti Oara, femeia de serviciu de la firmă. La birou vine de două ori pe săptămână, câte două ore. Tot cu două ore au contractat-o şi pentru şantier, dar mie mi se plânge de câte

ori are ocazia că-i e greu să meargă cu cizmele prin noroiul ăla şi să bage mâinile în apa îngheţată, fiindcă pe şantier nu e apă caldă. Plus că Mona nu-i dă cheia de la toaletă de la femei şi trebuie să se ducă la toaletele muncitorilor. Toaleta de femei e numai pentru Mona.

Spală pe jos în barăci şi după aia dă buzna câte unul şi face mizerie la loc. Şefa o ceartă că-ntinde pe jos apă cu noroi, dar, dacă aruncă apa din găleată, trebuie să scoată iar bucăţi de gheaţă din bazin şi să le lase în găleată până se topesc, ca să poată să spele.

— Nu-mi convine nici mie, zice. Nu mai pot nici eu. Nu dovedesc.

E în pragul pensionării.

Din două-n trei săptămâni, Mona îi trage ţeapă şi o abandonează în parcare la Mega. Nu vrea să-i împută ţiganca maşina.

Tanti Oara vine dintr-un sat din afara Bucureştiului, de pe o altă latură a oraşului. Microbuzul trece la intervale mari, cel de dimineaţă ajunge în faţă la Mega la şapte şi jumătate, ea coboară acolo şi o aşteaptă pe Mona până la opt, s-o ia s-o ducă pe şantier.

Mona a protestat, că nu e treaba ei s-o aducă pe-aia, dar şefa i-a bătut obrazul şi probabil că i-o mai fi promis mici avantaje, fiindcă Mona nu face niciodată nimic gratis. Chiar şi aşa, mai sunt zile când se preface confuză şi o lasă acolo pe femeie, femeia stă şi aşteaptă şi după aia se duce la tramvai.

Şefa se-ntinde pe un dulap şi-mi dă o cască.

I le-a trimis Álvaro Moreno prin poştă din Spania, după ce-a venit odată în vizită şi a văzut c-ai noştri împrumutau căşti de la subcontractanţi. Moreno ţine foarte mult la imagine. E nebun după site-ul grupului şi după newsletter.

N-am mai purtat niciodată cască de şantier. Mă mir cât e de uşoară. Mi-o pun peste căciulă, stau cu gâtul ţeapăn de teamă să nu-mi cadă şi-mi creează o stranie bucurie de bâlci, mi-am pus ceva în cap cu care-aş vrea să mă pozez. Dar mă abţin.

Şefa închide baraca în urma mea şi se duce la şedinţă. Se grăbesc să termine repede azi, la unşpe jumate vine Carolina, nu ştiu exact cine e, ştiu că e din partea clientului, o tipă din Italia care trăieşte în Spania şi se ocupă de marketing. Parcă. Şefa îi spune „domnişoara Carolina“, ca să n-o jignească, fiindcă n-are verighetă.

Dar e trecută bine de patruzeci.

— E o intrare acolo şi mai poţi să intri şi pe partea aia, pe la marfă, zice ea, şi-mi face un semn larg, cu ambele mâini, care cuprinde construcţia imensă.

Unsprezece mii de metri pătraţi. Ştiu din vrafurile de documente traduse.

Mă aventurez singură spre uşa cea mai apropiată, nu există poteci, mă uit cu disperare după scânduri sau pietre. Am impresia că mă privesc diverşi de pe o margine uscată. Alunec prin noroiul moale, deja m-am făcut şi pe blugi, mă uit pe unde calc şi simt cum îmi vine casca în faţă, din vârful capului şi din vârful căciulii. M-a pus naiba să-mi iau poşetă. Cu o mână ţin poşeta şi pe cealaltă o îndepărtez uşor de corp pentru echilibru. Uşa mi se pare la ani lumină, am dintr-odată convingerea că există undeva, foarte aproape, o potecă, iar eu, în imensa mea naivitate în ceea ce priveşte lumea şi existenţa posibilităţilor, nu m-am uitat de la bun început după ea.

Mă copleşeşte singurătatea mea pe această planetă mocirloasă care este şantierul, dar aud la un moment dat o voce:

— Doamna!

Şi încă o dată:

— Doamna!

Până realizez că doamna sunt eu şi ridic ochii şi o văd pe tanti Oara împleticindu-se şi ea prin noroi către mine. Deci nu e potecă. Bun.

Are faţa luminoasă, mă gândesc că poate se bucură să mă vadă. E colega mea preferată. Relaţia noastră se consolidează cu fiecare lună care trece, când vine la mine şi-mi cere să-i scot adeverinţe pentru la spital, una pentru ea şi una pentru soţul, care soţul e pe asigurarea ei medicală şi umblă tot pe la doctori. I le scot, mă duc cu ele la semnat şi după aceea, aproape mereu, îmi cere să-i fac şi câte două copii xerox, să aibă, că poate-i mai trebuie. Odată m-a prins şefa la copiator. M-am grăbit să mă scuz, că nu pentru mine.

— Da' ce-i trebuie ei atâtea copii? Ia să nu-i mai faci. Ce, noi suntem fabrică de hârtie?

Uneori o las să sune pe mobil de la centrală. Are prin buzunarele halatului tot felul de hârtiuţe mototolite, cu numere de telefon, unele nealocate.

— Sunteţi sigură c-aţi scris bine? o întreb.

— Ia încearcă-l şi p-ăsta, zice, şi-mi arată cu degetul alt număr.

Câteodată îmi zice „fetiţă“. Azi i s-a părut că sunt doamnă, poate pentru că sunt cu un cap mai înaltă decât ea, adică cu casca.

— Trebuia s-o iei pe partea ailaltă, spune ea şi-mi arată înspre zona de marfă.

— E mai uscat?

— Da, a pus pietriş.

— V-a adus Mona?

— Da… Da’ vreau să-i spun lu’ şefa că nu mai viu. E prea departe. Nu mai pot să mai stau acolo să-ngheţ.

— De ce nu intraţi la Mega să vă-ncălziţi?

— E, şi dacă intru la Mega ce să fac? Să stau aşa în uşă? Nu pot, mi-e ruşine.

Tăcem amândouă. Am rămas în loc de un minut şi deja simt că mi se răceşte transpiraţia pe şira spinării. Pornesc din nou spre uşă, iar ea vine cu mine.

— Ce mai face soţul?

— Ce să facă… A răcit.

— N-aveţi cald în casă?

— Ba da, facem focul, da’ a tencuit acolo la cal şi s-a dezbrăcat că se-ncălzise… Şi doar i-am zis să lase aşa… Ce era dacă lăsa până la primăvară? Acuma stau mereu să-i fac frecţie.

Ajungem la uşă. Vreau s-o deschid, dar pare încuiată.

— Trage tare, zice tanti Oara şi trage chiar ea şi uşa se deschide.

E mare şi grea şi mă întreb dacă la asta se referă „porţi industriale“ din traducerile mele. Păşim înăuntru, pe ceea ce intuiesc a fi pardoseala elicopterizată. Aceste lucruri care chiar există.

— Aoleu, ce mare e. Şi aici tot dumneavoastră faceţi curat?

— Da.

Magazinul e enorm, alb şi gol, de tavan atârnă muncitori, căci acum au ajuns la etapa instalaţiilor electrice.

Am două kile de noroi pe fiecare picior şi nu mă lasă inima să intru. Mă uit în jur să mă şterg pe ceva, dar nu văd nimic.

— N-aveţi ceva să răzuiesc şi eu noroiul ăsta? Un băţ, ceva?

Dă din cap că nu.

— Ei, intră aşa.

— Nu, lăsaţi că mă uit de-aici.

Sunt mioapă şi nu văd până în fundul magazinului. Mă mai mir încă o dată ce mare e. În curând va fi plin de rafturi şi de mărfuri, pe-aici se vor rula produse, vor tropăi angajaţi şi clienţi. Minunea care este acest magazin, ridicat din prefabricate în doar şapte luni. Care va anima comunitatea.

Primarul a fost foarte generos şi săritor cu avizele, aşteaptă cu nerăbdare lotul spaţiilor verzi, pe care şefa l-a promis unei firme agreate de el. A încercat să-l negocieze, i-a zis că alţii ar face la o treime din preţ, dar Vlad Simion, colegul nostru pe drumuri şi poduri, care o consiliază şi pe probleme de strategie, i-a şoptit că e bine aşa.

— Ce interes o fi având şi ăsta? mi-a zis ea după ce mi-a povestit, după care a trântit ceva, după care mi-a zis să nu cumva să mai vorbesc cu alţii.

După care mi-a zis că şi firma de pază tot primarul i-a băgat-o pe gât.

Am gura cusută, mă străduiesc să nu articulez păreri, mă străduiesc să-mi văd de recepţie şi de centrală, sunt mormânt, la mine vin toţi să-şi verse nemulţumirile.

— Mai bine mă-ntorc şi mă duc pe-acolo pe cărare, pe unde mi-aţi zis.

Tanti Oara împinge poarta industrială, iese ea, apoi o ţine să ies şi eu. Ne oprim amândouă pe pătrăţelul de beton din faţa uşii şi ne uităm la oceanul de noroi. Soarele străluceşte, dar e frig, probabil că la noapte o să îngheţe iar. Îmi doresc mult să ningă de Crăciun şi să văd zăpada repede, cât încă e curată. Peste o săptămână şi ceva, vinerea viitoare, avem petrecerea cu firma. E două milioane să-nchiriezi costum. Îmi alung din minte acest gând odios.

— Mai degrabă m-aş duce înapoi la baracă.

Mă uit la ceas şi mă gândesc cât mi-ar lua să mă întorc în oraş singură, cu mijloacele de transport în comun. Un microbuz şi apoi un tramvai şi apoi metroul încă o staţie lungă. Probabil că ei ar ajunge înaintea mea.

Din baracă iese unul şi trânteşte uşa, apoi imediat altul fuge după el. Domnul Ursu iese în uşă şi se uită cu mâna streaşină la ochi. Probabil că circul e în toi, că urlă toată lumea la toată lumea şi şefa urlă la toţi. Dacă e nemâncată, e şi mai nervoasă. Înainte de

şedinţe îşi ia mereu mâncare la ea.

La început am admirat-o sincer şi am crezut toate bazaconiile pe care mi le zicea, cum toţi sunt nebuni şi corupţi şi vor s-o fure şi ea se luptă cu toţi, cum asta e o ţară de idioţi şi de misogini şi de-asta e bărbatu-său director general şi ea e adjunctă, că altfel sună când e un bărbat director. De banii ăia de director, bărbatu-său merge la poştă şi face aprovizionarea cu hârtie, dar numai când rămâneam fără nicio coală. El pune apă la toate florile din firmă şi mă ajută să bag tomberonul după ce trece gunoiul.

Mi-am dorit să fi avut părinţi ca ea. Care să-mi inspire forţă.

După aia mi-am dat seama că la ea toţi sunt proşti şi că probabil la fel sunt şi eu, când ies şi închid uşa după mine şi ea rămâne cu bărbat-su în birou şi comentează. Am continuat s-o admir multă vreme după ce am început să tresar când sună telefonul din intern şi văd pe centrală că e ea. Că mă cheamă. Că trebuie să execut. Că are rugămintea. Aşa le porunceşte pe toate, cu „rugămintea“. Am rugămintea să faci. Am rugămintea să te duci. Am rugămintea să te grăbeşti, că e urgent.

Dar cu adevărat lovită m-am simţit când era nervoasă pe Moreno că i-a luat bani din cont şi că e nebun şi că ăsta ce-are de gând, că vrea să ne distrugă agenţia, că nu mai avem bani de salarii, că e un idiot şi un cretin şi nici n-are cum să fie altfel, fiindcă e fiul ploii, copilul nimănui, provine dintr-o familie destrămată. Cum să aibă ăsta minte la cap, când a crescut pe drumuri, numai cu mă-sa?

Şi eu am crescut numai cu mama.

Când vrea să-l jignească pe Moreno, zice că probabil Ramírez e amantul lui.

— *Yo soy como tú*, mi-a zis odată la telefon Ramírez, când insistam să-mi dea număr de înregistrare pentru o factură intra-grup. Fac numai ce mi se zice. Señor Moreno nu mi-a dat încă permisiunea.

Ramírez e asistentul lui Moreno.

Şefa îi urăşte pe spanioli. Dar şi pe evrei, unguri, homosexuali, toate secretarele, toţi funcţionarii şi toţi ţiganii de muncitori de la Dinamic. Şi pe „câcata de avocată“ a clientului. O câcată de douăşase de ani.

Simt toxinele în muşchi opt ore pe zi. În locul ăla unde mi-am

găsit şi eu să-mi caut liniştea. Salariul stabil, eventual creditul. Drumul cu metroul dimineaţa, ca oamenii. Alergatul adică. S-alerg şi eu după ceva în dimineţile vieţii mele.

— Poate îţi găseşti şi tu vreun inginer, îmi zice buna mea prietenă Otilia, care de altfel îmi tot repetă, ca să mă consoleze (şi pe mine, dar şi pe ea) că dragostea e o făcătură culturală şi că omenirea va dispărea ca specie înainte de a găsi o cale de a se salva de pe pământ.

— Am citit eu undeva că întrebarea corectă nu e ce să faci cu viaţa ta, ci cum să-ţi petreci timpul, i-am zis.

— Numai porcării citeşti.

— Era link de la tine.

Îmi dă linkuri despre creier şi despre viaţă, să citesc dacă am timp mort la birou. Seara îi povestesc de şefa şi de colegi. Mă plâng o vreme, după aia îi povestesc şi episoade comice.

— Când o să plec de-acolo, ţie o să-ţi fie dor de ei, îi spun.

— Când o să pleci?

La şantier au început să construiască sensul giratoriu din dreptul magazinului, care va conduce maşinile în mod fluid către parcarea centrului comercial.

Dinamic Construct a început să sape, muncitorii lor au pus moloz şi pământ pe terenul unei spălătorii auto, şi-au lăsat utilajele acolo şi le-au blocat intrarea. Nu mai vin oamenii la spălătorie, că nu mai au pe unde să intre, patronul pierde zilnic bani, fiecare zi e o pierdere. A depus plângere împotriva noastră. Ajung la baracă şi înăuntru e dezastru, ţipă vreo patru. Şefa, cu plămânii ei, îi acoperă pe toţi. Dinamic să-şi ia imediat molozul şi utilajele, doar n-o să plătim noi acum pentru neglijenţa lor.

Baciu de la Dinamic zice că nu mai are bani de motorină, că nu i-a dat avans. De ce n-a vrut şefa să-i dea şi lui avans. Pentru că n-aveţi avans în contract, de-aia. De unde ştiu că-i dai pe motorină. Eu nu umblu cu merţanu' dumitale.

Rămân afară, să mi se mai usuce noroiul pe picioare. Aproape de baracă, unde au vărsat pietriş, astfel încât aud şedinţa turbulentă dinăuntru.

Domnul Ursu vine lângă mine. Trebuie să meargă în magazin să vadă ce-au făcut ăia cu generatorul, trebuie apoi să facă nişte calcule, să se înţeleagă cu ei pentru paratrăsnet. Îi e groază de atâta

noroi pe care trebuie să-l străbată.

— Să-mi dea şefa bani de bocanci. Lu' Mona cum i-a luat bocanci?

Ursu încearcă să stoarcă bani din orice. Are încheietura umflată şi i-a zis şefului că de la mouse. Să-i dea spor de mouse, că asta e boală de birou, i-a spus el într-o dimineaţă la bucătărie, în timp ce se ungea pe mâna foarte păroasă cu alifie chinezească. Şeful a părut stânjenit, dar l-am salvat eu:

— Uau, mai există cremă din asta? De unde aţi luat?

Până la urmă se pare că l-a luat ameţeala într-o zi când s-a ridicat din pat şi a căzut în fund pe pat şi s-a sprijinit strâmb în mâna dreaptă. Şi alifia a luat-o de la Obor.

— Am reuşit să iau garsoniera aia la parc acolo. Ţi-o las la două sute, dacă vrei, îmi zice el în faţa barăcii.

— De euro?

— Păi, da, normal, zice el şi începe să râdă. De euro, de ce vrei?

— Aoleu, iar în euro…

Urăsc să cumpăr bani.

— Bine, putem să stabilim un preţ fix în lei. Dacă te hotărăşti. Dau un var zilele astea şi după aia mergem să vezi.

Nu-mi amintesc să-i fi spus vreodată că vreau să mă mut. Poate că m-am plâns aşa, în general, că e nasol unde stau, dar n-am stat niciodată bine şi m-am obişnuit cu toate. Cu otrava de gândaci, weekendurile cu bormaşini, durerea aproape fizică la început de lună, când îmi dau toată lichidarea pe chirie.

— Nu ştiu, să văd. Mi-e groază să mă trambalez cu toate. Câte am putut s-adun şi eu…

— Lasă, că rezolvăm cu o dubă, nu-i problemă. Ce, ai mobilă?

— Am mobile mici. Şi multe valize.

Dar el nu mai ascultă.

— Ooo, dom' primar. Bună ziua, bună ziua, zice Ursu şi întinde mâna către un nene care se îndreaptă hotărât spre baracă.

— Doamna Liliana a venit?

— Da, este, du-te tu şi cheam-o, Cristina.

Şefa coboară cu zâmbetul larg, nici nu zici că tocmai s-a extras dintr-o încăierare de câini.

— Am vorbit la Inspectorat, zice primarul, nu se poate prelungi termenul, trebuie să terminaţi sensul într-o săptămână.

— Păi, asta i-am zis şi eu acum lui Dinamic, răspunde ea şi se întunecă la faţă. Să termine, dom'le, odată, ce se tot lungesc atâta. De ce mai ia lucrări dacă n-are nici de motorină? Vai, aşa ce mi-e groază de Baciu ăsta…, spune mai încet.

— Nu ştiu de unde l-oţi fi scos… Mai e şi problema cu vecinii de la spălătorie, spune primarul.

— Da, le-am zis, le-am zis. O să rezolve. Dar să ştiţi că la spălătorie nu-i blochează, a făcut Mona poze. Haideţi să ne uităm, dacă vreţi…

— Nu, că nu mai stau acum.

— Auziţi, dar cu crucile alea două ce facem? Le mutăm?

— Care cruci?

— Sunt două cruci de fier pe marginea drumului.

Îi arată cu degetul.

— O să sape ăştia peste ele.

— Aaa, sunt ăia cu incendiul. Scoate-le de-acolo, dă-le-n mă-sa.

— Mă gândeam că poate le comandăm o troiţă şi o punem mai încolo, pe câmp la Dragu.

Dragu e fostul proprietar al terenului. Care a venit la toate tranzacţiile cu cămătarii după el.

— Dar familia unde este? Măcar să le spunem că le luăm.

— Scoate-le şi gata, zice primarul enervat.

Şefa e credincioasă. Are iconiţe în portofel, printre digipass-uri, şi din când în când ne dă mâncare de pomană.

— Auziţi, şi încă ceva. Noi o să facem un bal mascat pe 19, o petrecere cu firma la un restaurant.

Râde cu gura, dar ochii îi rămân aţintiţi pe faţa lui, să vadă cum reacţionează.

— Sunteţi invitat. Vă trimit invitaţia pe mail.

— Când e, pe 19? Ce zi e 19?

— E vinerea viitoare.

— Bine, bine, trimite-mi.

Eu aş vrea să plec, n-am ce să mai fac pe-acolo, m-am lămurit şi cu şantierul.

— E, cum e? mă-ntreabă ea, în timp ce-şi verifică mobilul, dar nici nu mă lasă să formulez. Du-te şi vezi dacă a venit Carolina. Baraca lor e pe partea aia, a treia sau a patra, e o foaie cu numele lor pe uşă.

— Şi dac-a venit?

— O chemi aici.

Carolina e ghemuită lângă un castronel cu apă, înconjurată de cinci pui de câine de diverse mărimi. Se plânge la dirigintele lor de şantier că sunt guri de canal neacoperite şi căţeii ar putea să cadă în ele.

— Şi eu aş putea să-mi rup picioarele, zice un altul pe româneşte către un coleg şi râde.

Carolina se ridică, îşi trage pantalonii la spate, apoi îmi întinde mâna şi se prezintă. Probabil că-şi imaginează că sunt cineva mai important. Îi spun că şefa o aşteaptă.

Apoi întreb pe cineva la întâmplare de unde se ia microbuzul spre oraş. Îmi dau jos casca şi mă duc la baraca Monei, s-o las, dar e încuiată. N-aş mai intra dincolo, la şedinţă.

Tanti Oara apare din nou dintre noroaie, cu cizmele ei de cauciuc murdare până sus. Are braţele pline de plastice goale, găleată, lighean, două sticle cu resturi de soluţii de curăţat.

— Hai că plec şi eu acuma, nu mai am ce să fac. Mă duc să duc astea.

N-aş vrea să ne intersectăm la microbuz, aşa că mă grăbesc. Îmi curăţ ghetele pe o margine de beton şi mă învârt pe lângă barăci cu casca în mână. Ursu încă nu şi-a făcut curaj să plece către magazin.

— Nu vă trebuie o cască? îl întreb. Eu aş vrea să plec.

— Nu-mi pun eu aia în cap! zice el.

— Oare cât îmi ia s-ajung la birou?

— O oră jumate, cel puţin!

— Nu ştiu ce să fac cu asta…

— Dă-o încoace, c-o duc eu înăuntru.

Îl las cu casca în mână, în faţa barăcii. Mă întorc să plec şi timp de-o secundă sunt blocată, nu ştiu dacă s-o iau pe pietriş, printre nişte câini, sau să-i ocolesc prin noroi.

— Te-anunţ după ce văruiesc, strigă Ursu după mine, şi atunci mă simt dintr-odată în siguranţă şi o iau printre câini.

Mama lucrează în Spania de atât de mult timp, încât am impresia că dintotdeauna. Lucrează în turism, la malul mării, şi vine acasă o dată pe an, în extrasezon. Îşi aranjează în aşa fel încât să prindă sărbătorile de iarnă. De ani de zile, ea n-a mai văzut România cu frunze şi flori, vine mereu pe noroaie, pe lume înfofolită şi cenuşie şi are impresia că aici e un tărâm trist. Uneori mai prinde câte-o zăpadă şi se bucură ca un copil mic, îi cade căciula pe ochi, îşi trage nasul şi ia lopata, să dea zăpada afară din curte. Şi după aia le povesteşte în Spania că, uite, atât a fost zăpada şi ăia se minunează şi zic mereu c-ar trebui să vină şi ei măcar o dată prin România.

Când vine la mine, la Bucureşti, fac mereu plan de distracţie, pe unde să mergem şi ce să facem, să nu stăm în garsonieră să ne plictisim.

Acum ne-am rezervat o zi întreagă pentru o tură prin Berceni, pe la blocurile noi. Să vedem ce-i pe-acolo, că i-am tot trimis linkuri la blocuri noi, dacă mă hotărăsc să fac credit, avansul mi-l dă ea.

E puţin soare de dimineaţă, dar până să ieşim din casă, îl scăpăm. Ziua se face la loc cenuşie, cum a fost şi ieri şi alaltăieri, ne băgăm la metrou, schimbăm la Victoriei şi după aceea rămânem pe scaun una lângă alta, în lungul drum până la Dimitrie Leonida. Îi spun că trenurile astea noi sunt fabricate în Spania. Şi că fata care anunţă staţiile e în proces cu Metrorex, că nu şi-a luat banii. Nu ştiu ce să-i mai zic despre România.

— A, nu e de pe vremea lui Ceauşescu?

— Nu, nu, e o fată tânără. O actriţă.

Staţia Dimitrie Leonida e capsula timpului şi mamei îi place. Dar când ieşim la şosea, nu-i mai place.

— Aoleu.

O luăm la întâmplare în stânga şi imediat se termină asfaltul. Ici-colo, printre blocurile noi mai vezi câte o curte de ţară, care a

rezistat invaziei imobiliare. O baligă, un nechezat de cal, un cocoş. Mie mi se pare drăguţ. Departe de nebunia oraşului. Şi e douăzeci de mii o garsonieră, ceea ce nu găseşti decât aici.

— Oare unde e canalizarea? se întreabă mama.

— Am citit pe forumuri că astea care sunt mai departe de şosea nici n-au canalizare. Au fosă.

— Ce înseamnă fosă?

— Nu ştiu exact.

— Doar n-or veni cu vidanja la bloc.

— Nu cred.

Ajungem pe o stradă plină de noroi. Un pic mai încolo, fix în mijloc, o megabăltoacă.

— De unde o fi apa asta? Că doar n-a plouat, zic eu.

— S-o fi spart ceva, spune mama.

O luăm la întâmplare pe străzi, până ne îndepărtăm de orice reper. Unele sunt asfaltate, altele nu. Nu există trotuare, blocurile sunt îngrămădite unul într-altul, de la balcon vezi alt balcon, când treci printre blocuri eşti într-un labirint întunecos. Nu sunt spaţii verzi. Nu poţi să respiri. Şi totuşi sunt populate, multe perdele la geam, multe maşini parcate pe unde au apucat.

Ajungem la un moment dat într-o margine şi ne pomenim că în faţa noastră nu e decât un câmp gol.

Vedem o haită de câini.

— Mai ştim să ne întoarcem? întreabă mama.

— Am senzaţia că venim de-acolo, spun eu şi fac un semn cu mâna într-o direcţie, undeva în spatele nostru. Tu ce zici?

— Habar n-am. Hai încolo.

— Mai poţi să mergi? Ai obosit? o întreb.

— Mai pot.

O luăm înapoi printre blocuri, dar străzile nu sunt ordonate drept, ci trase la întâmplare şi am impresia că drumul ne duce din nou aiurea.

Mama rămâne un pic în urmă.

— Mergem prea repede?

— N-o să vină nimeni în vizită la tine aici, spune ea. E la capătul lumii.

Ne oprim.

— Mai bine întrebăm pe cineva, barem să ştim că mergem bine,

zic eu.

— Ce avans îţi trebuie la douăzeci de mii?

Nu mă lasă să răspund şi continuă tot ea:

— Douăzeci de mii cred că sunt alea la demisol.

— Da, că scrie *începând de la…*

Mai fac poze cu bannere cu numere de telefon ale dezvoltatorilor.

— O să plăteşti pe viaţă la o hrubă. Eu îţi dau, dacă vrei, dar gândeşte-te bine.

— Păi, te-am adus aici ca să ne sfătuim. Ce să mă mai gândesc atâta, că nu mai pot.

Încerc de aproape un an să găsesc o garsonieră de cumpărat. Am job stabil şi salariu decent, am făcut impresie bună la bancă, mi-ar da credit imediat. Tipa de la ING, unde am cardul de salariu şi unde am fost prima şi prima dată să cer detalii, mă sună periodic să mă întrebe dacă m-am mai gândit. Mă tot uit pe anunţuri, am şi fost să văd câteva apartamente, arătau toate de parcă acolo tocmai ar fi murit o babă. Iar eu am murit încet cu fiecare dintre ele. Îmi doresc foarte mult să am ceva nou.

— Ştiu eu ce să-ţi zic, măi mamă? Nu ştiu. Dar aici n-o să vină nimeni la tine…

— Şi-aşa nu vine nimeni. Numai tu vii, când te iau de la aeroport.

— Hai, că n-o fi chiar aşa.

— Ba fix aşa e.

Stăm locului fără să mai spunem nimic. La un moment dat apare o femeie zgribulită, care tocmai a ieşit de la un magazin mixt, aflat la un demisol.

O întreb încotro e staţia de metrou.

— A, nu mergeţi bine, încolo e Popeşti-Leordeni. În partea ailaltă e metroul.

Pornim din nou pe străzile handicapate şi încercăm să ne luăm nişte repere, să nu ne mai rătăcească drumul strâmb. Mai întrebăm de două ori dacă mergem bine.

În faţa gurii de metrou, în zgomotul de la şosea, mama zice:

— Eu îţi dau dacă vrei, ştii că eu sunt de acord cu tot ce decizi tu, dar nu te văd bine aici. Până se dezvoltă aici mai durează mult şi bine.

— Da, n-am văzut niciun Mega. Dar e linie directă până în centru, în douăzeci de minute eşti în centru.

Problema e că pe forumuri e jale, toată lumea se plânge de blocurile noi. Că e betonul prost, ţevile înguste, că nu sunt izolate bine, că la unele te trezeşti că ai centrala în dormitor. Să nu cumva să iei din alea care nu sunt gata încă, mi-a zis colegul Paul Dobre. Neapărat să vezi ce cumperi. Dar la cele terminate mai sunt disponibile apartamente doar la demisol şi ultimul etaj. Restul e luat.

Mi-aş dori ca prietenul meu la distanţă Mihai să fie mai drăcos. Să-şi dorească mai mult să fim împreună. Să fie măcar un singur lucru pe care să şi-l dorească mult.

Am fost iubiţi mai demult, când eram studenţi amândoi la Cluj. Ne-am despărţit pentru că el era indiferent. După aia eu m-am mutat la Bucureşti, apoi am reluat legătura la un moment dat, când unul dintre noi, nu mai ştiu care, l-a sunat pe celălalt de Anul Nou să-i spună la mulţi ani, într-o doară.

Mi-a zis că se mai gândeşte la mine din când în când. Şi mie mi s-a părut de-ajuns. Aşa e totul cu noi, din când în când. Vorbim la telefon din când în când, ne vedem din când în când. E suficient de rar încât toţi ceilalţi să creadă să sunt singură. Şi din când în când îmi pare că mă gândesc la el suficient de des încât să cred că e prietenul meu.

Mama nu ştie de el, nu vreau să-i creez aşteptări.

Asta mi-a zis şi el mie, că nu vrea să-mi creeze aşteptări.

— Dacă mai erai cu cineva era altfel. În doi e altceva, zice mama, care e singură din negura tinereţilor.

— Ştii tu…

— Ştiu cum e să n-ai forţă să le duci în spate singură pe toate.

Coborâm la metrou, bag cartela o dată, să treacă ea, apoi o mai bag o dată şi trec şi eu.

— Nu mă bate la cap să mă mărit.

— Ştii că nu te bat.

Ne oprim în centru şi mergem la Muzeul de Istorie, unde e o expoziţie de cărţi vechi pentru copii. Înainte să intrăm, îi arăt statuia lui Traian cu lupoaica, îi spun că a fost controversată şi că puţa lui Traian e lucioasă de la toţi care au pus mâna pe ea când s-au pozat acolo. Se arată amuzată, dar am impresia că din politeţe.

Nu ştiu ce să-i mai zic despre România.

Pe unele dintre cărţile de la expoziţie le recunosc din copilărie, şi le recunoaşte şi mama, dar altele sunt mult prea vechi. E un stand întreg numai cu Pinocchio, în tot felul de variante. Mă uit la el fascinată.

— Eu nu l-am avut niciodată pe Pinocchio!

Mama arată vinovată. Apoi plictisită. Apoi obosită.

— Mai poţi să stai în picioare?

— Mai pot, zice ea şi mă ia de mână.

Îi întind obrazul să mă pupe, e o glumă a noastră.

De câte ori ne întâlnim, mi se pare schimbată faţă de vizita anterioară. Deşi de văzut ne vedem pe Skype mereu. Acum are părul lung de tot, cum nu l-a avut niciodată cât a fost acasă, în primii mei 17 ani de viaţă. Şi văd cum trece timpul peste ea cum vezi inelele pe un trunchi de copac, pot să zic de la un an la altul cum s-a mai schimbat. Dacă trece peste ea, la fel trece şi peste mine. Ea e îngerul meu păzitor, ce faci când îngerul tău păzitor îmbătrâneşte?

Toată viaţa cel mai mult mi-am dorit să fiu un copil bun.

— Hai că mergem imediat şi ne aşezăm undeva, îi zic.

La masă, la cafenea, îmi spune să-mi iau orice, că plăteşte ea.

— Ştiu că tu nu-ţi iei, că nu te-nduri. Şi nici nu ieşi.

— Nu sunt aşa de singură, să ştii.

— Bine.

Chelnerul ne aduce două ceşti de cappuccino şi o tăviţă elegantă cu *macarons*, câte una din fiecare fel, „să le probăm“, cum zice mama, în româna ei contaminată de spaniolă. Ceaşca mea are o inimă perfectă din spumă, dar desenul dintr-a ei e întins în toate părţile şi nu se mai înţelege nimic.

— Aa, ce drăguţ, spune ea aplecată peste masă, cu nasul în ceaşca mea.

— O vrei tu? o întreb.

— Nuu. Ce, eu n-am?

Se repede să soarbă din ceaşca ei, ca să fie începută şi să aibă motiv să nu mai facă schimb. Să rămân eu cu cafeaua frumoasă. Aşa a înţeles ea să fie mamă. Să mănânce repede ce e mai prost, ca să-mi rămână mie ce e bun. Şi i-a intrat în sânge, acum nici nu-şi mai dă seama.

Se frige la limbă.

— Mai zi-mi de tine, îi spun şi mă copleşeşte dintr-odată cât de absentă sunt din viaţa ei.

Îmi povesteşte despre colegii de lucru.

— Ce nasol a fost în Berceni, nu? Pe site era cu totul altceva.

— Da… Lasă că mai căutăm. Nu te grăbi.

— Oare ce să fac? Să mă mut la Ursu?

Ursu m-a luat pe sus într-o zi în pauza de prânz, să mergem să vedem garsoniera. C-a dat cu var şi e aproape, în jumătate de oră ajungem.

— Dar jumătate de oră e toată pauza, i-am zis eu. Nu puteţi la cinci?

— Lasă, că nu se-ntâmplă nimic, mi-a zis el încet, peste tejgheaua de la biroul meu de la recepţie, înaltă ca un bar. Hai acuma, de ce să pierdem vremea la cinci?

— Dar dacă mă caută şefa?

— Îi zice Timea c-ai ieşit la masă.

A fost ciudat să merg alături de el până la metrou, în pas grăbit. La metrou a intrat pe cartela mea lunară, de 62 de călătorii. Se scotocea prin buzunare şi, până să se scotocească el, am zis lăsaţi, că şi-aşa mie îmi rămân neconsumate. În metrou am stat atârnaţi de mânere unul lângă altul, iar el s-a apucat să-mi povestească de când au vrut să-l dea afară, dar n-au reuşit pentru că i-a şantajat – „ştiam prea multe şi le-a fost frică!“ – şi cum au angajat-o pe Ioana Păun pentru că bărbat-su e văr cu şefa.

— De-aia stă toată ziua şi nu face nimic! a zis el cu ciudă.

De-asta se urăsc, m-am gândit eu, că se vede de la o poştă că femeile nu se înţeleg. Discuţia a ţinut două staţii şi m-a stânjenit din cale afară, deşi am auzit cu întreruperi, din cauza zgomotului. Nu l-am pus să repete. Sunt un sac în care se deversează toate bârfele şi nemulţumirile colegilor. Poate ar trebui să m-apuc şi eu să-i vorbesc de rău pe toţi, să le fie frică să-mi mai facă dezvăluiri. Să bag strâmbe. Deşi multe strâmbe ar trebui să curgă pe Dunăre înainte să înveţe ei să fie discreţi.

Garsoniera era la etajul doi şi avea uşă nouă, cu folia încă nedezlipită, dar înăuntru totul era vechi. Părea că în ea tocmai a murit o babă. Ursu face din astea, cumpără apartamente, dă cu var şi apoi le dă în chirie. Şi după un timp le vinde şi cumpără altele şi

tot aşa, are vreo cinci-şase apartamente în Bucureşti, face credit după credit, refinanţează, toată ziua bună ziua sună câte unii de la bancă să-i verifice calitatea de angajat. Alteori chiar vin la firmă, iar el mă roagă să-i poftesc în birou. E prieten cu toate băncile. Cu toţi meşterii. Cu toate partidele.

Exista şi un balcon închis, în faţă erau pomi care zgâriau la geam, iar el mi-a garantat că vara e splendid. Totul e verde şi nu mai vezi blocul din faţă. Balconul era plin de materiale electorale – afişe, pliante de patru feluri, calendare, două sacoşe de pixuri. Mi-a explicat rapid că fi-su a fost implicat în campania electorală, a fost angajat de un partid să distribuie materiale şi apoi de alt partid să distrugă ce trebuia să distribuie. N-a găsit unde să le arunce, aşa că le-a adus la garsonieră, în balcon.

— Dar, dacă te muţi aici, ţi le iau, bineînţeles. Am mai dus vreo doi saci de fluturaşi şi la ţară, i-am pus la găini… Dacă-ţi trebuie pixuri…

Şi a făcut un semn generos către sacoşele de Billa.

— Cât plăteşti la tine acolo? Două sute de euro?

Îi spusesem mai demult, când nu ştiam ce are de gând.

— Îţi las la opt sute de lei.

— Dar nu e chiar aşa aproape, că de la Dristor am mai mers vreo cinşpe minute pe jos.

— Poţi s-o iei şi pe la Muncii.

— Asta înseamnă să schimb la Victoriei şi iese şi mai lung… Nu ştiu ce să zic, lăsaţi-mă să mă gândesc.

— Sigur că da, nicio grabă.

Pe drumul de întoarcere mi-a mărturisit că i-ar conveni să stau eu, că sunt liniştită.

— Şi ştiu de unde să te iau în caz de ceva, a mai zis el şi a râs dubios.

Mama mă întreabă dacă mai am răbdare să mă mut. Nu mai am, dar poate că o schimbare nu mi-ar strica. Şi scap şi de câinele de-alături, care latră aiurea în creierii nopţii.

— De-astea n-o să scapi niciodată la bloc.

— Eu mi-am jurat în barbă acum doi ani că, data viitoare când mă mut, mă mut în casa mea.

— Ei, multe jură omul, spune mama.

Aştept de la ea de ani de zile să mă-nveţe ceva despre viaţă.

Aştept să deschidă gura şi să-mi spună ceva solid, de nezdruncinat. Cutare chestie e aşa şi nu altfel. Sau măcar să-mi spună că tot ce mi-a zis în copilărie despre „când o să fii mare“ a fost complet greşit. Poate că eu am învăţat în treizeci de ani ce-a învăţat ea în cincizeci şi suntem amândouă încă foarte departe de orice certitudine utilă.

— Ce bine-ţi stă cu părul lung, îi zic, iar ea se luminează dintr-odată la faţă.

— Îţi place?

— Da, şi cerceii ăştia sunt mişto.

— Îi vrei tu?

— Nuu, eu nu mai port cercei. Nu mai am răbdare să-mi pun accesorii.

— Foarte rău faci. Ţi-i dau dacă vrei.

— Nu-i vreau, n-auzi?

A mâncat un singur *macaron* şi se jură că nu mai poate, restul mi le-a lăsat mie.

Simt că ziua asta a obosit-o foarte mult şi chem un taxi.

Când ajungem acasă, nu mă dezbrac, îmi dau seama că nu avem pâine şi nici apă şi trebuie să cobor la Mega.

— Aş lua cheia cu mine, să nu mai sun la interfon. Ce fac, te-ncui? o întreb.

Se trânteşte pe canapea, îşi scoate telecomanda de sub fund.

— Încuie-mă.

E vineri, 19 decembrie, şi azi avem program scurt. Ne lasă să plecăm mai repede, pe la 2-3, ca s-avem timp să ne costumăm. Diseară la 7 avem petrecerea de Crăciun cu firma, la restaurantul Rossetya din Piaţa Rosetti. Aştept să coboare şefa, să băgăm facturi în sistem, iar până să coboare ea mă uit pe internet la firme de închiriat costume pentru bal mascat. După „popoarele lumii“ de anul trecut (m-am îmbrăcat gros, cu blană, şi am zis că sunt din Laponia), anul ăsta şefa a ales tema „personaje de film“. La închirieri e o demenţă, e totul îngrozitor de scump şi numai pentru o noapte, a doua zi trebuie să dai fuga să restitui costumul, altfel te taxează în plus. Mona a zis de la început că ea se costumează în ea însăşi, ca de obicei. Dar, în afară de ea, ceilalţi iau în serios chestia asta şi se întrec în măscări.

Pe internet găseşti de toate, sunt zeci de site-uri, mă opresc pe unul care foloseşte diacritice. Pentru personaje de film au o secţiune separată. Costumele se pot completa cu peruci, bastoane, fulare de pene. Poţi să-ţi faci şi machiaj profesional: tăieturi, cusături, vânătăi, machiaje gotice de damă. Preţuri între 50 şi 450 de lei. Lentile de contact profesionale: ochi de drac, de zombi, de vrăjitoare, de dragon, de pisică. Între 150 şi 300 de lei.

Paul Dobre şi încă vreo doi se duc după program cu maşina la un centru de costume de carnaval, mă întreabă şi pe mine dacă vreau să merg. Îi spun că nu, că mi-am pregătit deja.

— Serios? Cine o să fii?

— Surpriză…

Şefa s-a agitat toată săptămâna să trimită invitaţii făcute de ea în Power Point. Am încercat să-i sugerez subtil să-l roage pe Ovidiu să le facă, un arhitect extern cu care lucrăm, care e talentat şi ascultă muzică mişto. El ne-a făcut şi felicitările electronice de Paşte, dar acum se pare că mai are să-i dea un rest de plată pentru un proiect încheiat şi nu se încumetă deocamdată să-i ceară

favoruri. Deşi la referatele fiică-sii, la prezentarea grafică, tot pe el l-a rugat. Fata studiază marketing în State, pe coasta de est.

I-a chemat pe clienţi şi pe subcontractanţi, i-a ales pe sprânceană numai pe cei simpatici şi care plătesc la timp, dar până la urmă nu vine aproape nimeni, pentru că în vinerea aceea toată lumea are petrecerea de Crăciun cu firma. S-ar putea să treacă Victor şi Gabriel Preda, unii cu instalaţii sanitare, fiindcă ei doi *sunt* firma lor. Şi probabil că nu fac petrecere între ei.

Acum a sunat la restaurant să le spună că n-o să fie chiar optzeci de persoane, ci numai vreo treizeci, să nu facă atâta mâncare.

Aud uşa cum scârţâie la ea la birou şi închid imediat caloriferul electric pe care-l am sub masă. Îmi dau seama că nu se răceşte până coboară ea şi m-apucă frica. Pe Timea a certat-o odată pentru aerotermă, i-a zis că din cauza ei sar siguranţele şi că-n cazul ăsta închide centrala cu totul. A certat-o şi pentru ventilator vara. Şi pentru mâncarea uitată-n frigider, care nici nu era a ei.

Imediat după uşa de la birou scârţâie uşa de la baie şi după câteva minute iar cea de la birou şi după aceea e linişte. Caloriferul o să mai fie cald câteva minute, îmi lipesc picioarele de el, dar nu-l mai aprind.

Se face ora două şi colegii se grăbesc să plece. Eu aştept să coboare ea, să băgăm facturile, programul de contabilitate e instalat numai la mine pe calculator, dar manevrele mai grele le face ea, de pe contul meu. Uneori mai greşeşte sau nu declară la timp vreo încasare, cei din Spania se sesizează, o trag de mânecă, iar ea spune că s-a zăpăcit asistenta.

Mă duc la ea la uşă, bat şi bag capul numai puţin.

— N-aţi uitat de facturi, nu?

— Nu, nu, n-am uitat. Bine c-ai venit. Hai să scriem un mail. Mi-a scris Moreno acum că vrea să vină marţi să vadă şantierul.

— Marţea asta?

— Da.

— E chiar înainte de Crăciun!

— Păi, da, ăsta n-are niciun Dumnezeu. Hai să-i scriem de petrecere, să-l invităm. Că poate află c-am făcut petrecere şi pe el nu l-am chemat.

Rămân un pic blocată.

— Îi scrieţi acum? Mai are rost?

Nu e ca şi când ea s-ar consulta vreodată cu mine. Uneori, când mai pregătesc colete şi se nimereşte şi ea pe la parter, vine şi-mi ia scotchul din mână şi se-apucă să-nfăşoare ea şi-mi subminează şi cele mai meschine abilităţi. Nu e ca şi când eu am avut vreodată o părere. Dar acum e prea caraghios să-i scrie. Petrecerea e peste câteva ore, iar el e în altă ţară.

Nu răspunde nimic.

— Cum credeţi.

Îmi trag un scaun şi mă aşez lângă ea.

— *Querido Álvaro…*

Începe să tasteze şi pronunţă cu voce tare ce scrie.

— Iar îl apucă nervii când vede că-l iau cu „Querido Álvaro“, zice ea şi-ncepe să râdă şi zâmbesc şi eu. Cum să zicem ceva de genul… „ştiu că e din scurt“…

Până să-mi vină mie cuvintele, îi sună telefonul, abandonează mailul şi începe să discute aprins cu cineva. Că, dacă nu trimitem azi, nu mai trimitem deloc, cine o să mai fie acolo de sărbători. Mă uit la ceas în colţul ecranului pe laptopul ei, s-a făcut deja ora trei şi-n firmă probabil că nu mai e nimeni. Sunt mult prea multe zilele în care rămân ultima, şi nu pentru că m-aş speti muncind, ci pentru că ea e împrăştiată şi nu ştie să se folosească de mine în timpul orelor de program. Seara, când luminile sunt stinse peste tot şi e linişte, se creează un soi de apropiere apăsătoare între noi. O intimitate forţată, pe care nu mi-o doresc. Îmi face confidenţe, îmi povesteşte în general despre cât e de deşteaptă fiică-sa şi despre cum s-a scos ea cu succes din diverse situaţii-limită. Mă gândesc că, dacă simte nevoia să se laude inclusiv la mine, poate că nu mă dispreţuieşte chiar total. Dar, pe de altă parte, mă ţine aiurea peste program, iar asta înseamnă că i se rupe în paişpe de viaţa mea, care începe de fapt la ora cinci. Colegilor li se pare că sunt specială, pentru că intru des la ea în birou. Mă fac mesageră pentru diverse. Mona mă suspectează că „sifonez“.

Lasă telefonul şi-mi zice că trebuie să venim şi noi până în Ajun la birou, că doar n-o găsi Moreno firma goală. Şi orice ar fi, să nu cumva să-i furnizez informaţii de niciun fel. Că ăsta trimite oamenii lui să ne fure clienţii.

— Păi, nu cred eu că vine el direct la mine să mă-ntrebe, zic eu.

— Ba da, că ştie că asistenta ştie tot. Dar să-ţi fie clar că nu ei sunt şefii tăi, nu ei te-au angajat şi nu ei te plătesc!

Mai are puţin şi trânteşte pixul de nervi.

— Şi cu traducerea aia la caietul de sarcini de ieri, ştiu că doamna Cati a văzut-o şi ştie ce-i acolo. E super secret că ofertăm şi, dacă se scurge informaţia asta, tu o să fii de vină!

— Îmi cer scuze, n-am ştiut că e secret.

— Bineînţeles că e secret! Tot ce ţine de oferte e secret. Tu nu ţi-ai dat seama de chestia asta până acum?

— Nu mi-aţi zis că e pentru o ofertă. Şi oricum a fost super grea, eu nu ştiam termenii tehnici, chiar şi cu doamna Cati împreună şi ne-a fost greu.

Doamna Cati lucrează la departamentul structură şi e cea mai articulată dintre toţi. Şi vorbeşte fără greşeli de gramatică nu numai în română, ci şi în spaniolă, mă întreb de unde o fi învăţat. Când am probleme de traducere, o întreb pe ea, e singura care nu şi-a pierdut răbdarea cu mine până acum.

— Hai că nu-i mai scriu lu' ăsta, dă-l încolo.

Trânteşte capacul laptopului.

Iritarea ei mă loveşte fizic. Stau în dreapta ei, foarte aproape, pe un scaun rotativ mai înalt decât al ei, care a rămas înalt pentru că n-am putut să-l dau mai jos, mânerul de sub şezut e blocat.

Probabil că-şi doreşte să plec, aşa că mă ridic şi trag scaunul de unde l-am luat, şi anume de la masa lui Traian, care Traian n-a mai dat pe la firmă de vreo două-trei zile, pregăteşte casa şi familia pentru sărbători.

Jos îmi închid calculatorul, sting lumina la bucătărie şi la colegul Bogdan Ciobanu, care o lasă mereu aprinsă. Încui uşa mare de jos şi ies pe stradă şi simt imediat cum îmi îngheaţă umezeala care-mi curge din nări. Îmi scot ochelarii şi-mi şterg lacrimile de la frig.

Ies de pe străduţă în bulevard şi mă copleşeşte imensitatea oraşului în această după-amiază de vineri. Când ar trebui să înceapă tropăiala şi bucuria şi forfota sufletului, la mine începe pustiul.

O sun pe Otilia, dar nu răspunde. Îmi trimite mesaj: *sunt la birou, te sun in 15*.

O sun pe mama şi-i zic de petrecere, dar ei i se pare mişto că se

ţine. Nu vreau să mă duc, iar ea îmi zice să nu mai pun la suflet. După treizeci de ani, tot asta îmi zice, să nu mai pun la suflet, de parcă asta e problema cu lumea asta, că pun eu la suflet.

— Şi ce vrei să-ţi zic? Ce vrei să-ţi zic dacă eşti prea sensibilă?

— Mereu ai văzut asta ca pe un handicap!

Aproape că ţip. Discuţia mi se pare dintr-odată mult prea greu de dus.

— Ce face mamaia?

— Uite, tocmai ne-am certat de la sarmale.

— Foarte frumos. E un motiv bun să te cerţi cu maică-ta.

Îi repet să nu facă multă mâncare, eu nu stau decât o zi la Brăila.

— Mai iei la tine, zice ea.

— Nu car pe tren borcane cu mâncare!

— Ei, mai vedem săptămâna viitoare, zice ea.

Pe stradă sunt claxoane şi noxe, în magazine a început disperarea, lumea cumpără tot. Nu-ndrăznesc să-mi mai doresc zăpadă. Pe canalul de la Biblioteca Naţională, raţele plutesc absente pe apa negricioasă, printre clăbucii ca nişte scuipaţi mari. Am sentimente amestecate faţă de oraşul Bucureşti. Mi-e imposibil să-mi dau seama unde în altă parte aş putea să fiu.

Personaje de film, personaje de film…

Mă gândesc a mia oară ce-am prin dulap.

Un cerşetor! Fetiţa cu chibrituri! Nu, Oliver Twist. Mănuşi fără degete!

La Unirii încep şi intru în toate magazinele de haine, după mănuşi fără degete. Dacă nu găsesc, îmi iau din ultimul mănuşi cu degete şi le tai.

Acasă îmi pun o cămaşă şi un sacou căcăniu, o şepcuţă veche, un baticuţ la gât şi mănuşile de la Terranova cu jumătăţi de degete. Va trebui să dau o mulţime de explicaţii. N-o să mă recunoască nimeni după mănuşi că sunt Oliver Twist. Nu mai ştiu exact ce se întâmplă în film, poate o să mă pună să le povestesc şi filmul, dar nu mai am timp să deschid un rezumat.

În faţă la restaurantul Rossetya dau de colegul Florin Ivanciuc, care-şi aranjează o perucă. E îmbrăcat în pirat.

— A, salut, zice el. Ţine şi mie asta.

Îmi dă să-i ţin o teacă în care se află o sabie de plastic.

Îşi aranjează peruca, plină de cozi lungi şi năclăite. E un pic strâmbă, dar nu pun mâna în capul lui să i-o aranjez. Îmi ia sabia din mână şi mă-ntreabă:

— Tu nu te-ai deghizat?

— Ba da, zic eu şi ridic mâinile şi dau din degetele goale, care ies din mănuşile tăiate.

Zâmbeşte încurcat.

— Nu-mi dau seama… Cine eşti?

— Oliver Twist.

— Cine-i ăla?

— Un băieţel sărac.

— Aa…

Intrăm în restaurant, în hol se află o oglindă mare, iar el se opreşte să-şi mai aranjeze costumul. Îl aştept.

În sala mare sunt deja adunaţi destui. Mai există vreo doi piraţi. Se grupează imediat şi-ncep să facă schimb de impresii.

Liliana şi Traian sunt îmbrăcaţi în costume tradiţionale indiene, ceea ce era extrem de previzibil. Pentru că ei aşa procedează. Se duc în vacanţă prin tot felul de ţări, bifează obiective, călăresc animale exotice şi-şi cumpără costume tradiţionale, şi după aia vin şi fac bal mascat de Crăciun şi se-mbracă în ce şi-au adus, indiferent care ar fi tema. Ne chinuie pe noi în fiecare an şi ne obligă să fim penibili, ca să aibă ei ocazia să-şi poarte costumele înainte să le mucegăiască în pod.

Anul ăsta au fost în India.

Şi nu ştiu, poate că n-am dreptate că suntem penibili, ceilalţi par în largul lor, poate că, dacă aş fi putut să dau şi eu trei sute de lei pe machiaj de vârcolac, viaţa ar fi fost mai simplă, toate ar fi alunecat mai uşor, nu m-ar fi zgâriat pe măduvă simpla apropiere de semenii mei.

Liliana e obosită, dar are deja în mână un pahar de vin şi pare binedispusă, de parcă toate relele pământului nu s-au întâmplat niciodată şi toată ciuma din oameni n-a existat niciodată. Mă ia de braţ şi-mi arată unde să mă aşez, la o masă lungă făcută din multe mese lipite, înşirate paralel cu peretele lung al sălii, opus celui cu uşa. Mă bag pe rândul de scaune de la perete, la mijloc, în punctul din care e cel mai incomod să ieşi, ca să am motiv să nu ies.

Îmi torn Prigat de piersici în pahar şi-l umplu până sus. Mi se

lipesc buzele de la Prigatul de piersici. Pe masă sunt gustări. Mai vin, pe rând, oameni şi se aşază la masa lungă, ca la pomană. Zorro şi soţia lui, Cleopatra. James Bond. Dracula. Doi vampiri comuni, trei piraţi, Men in Black, Catwoman, un gladiator, Mona îmbrăcată în ea însăşi, Oliver Twist în mijloc şi cuplul de indieni încă în picioare.

Băieţelul lui Bogdan Ciobanu e îmbrăcat în cosmonaut şi aleargă bezmetic.

— El e Sandra Bullock, glumeşte taică-su şi se-aruncă după el, să-l împiedice să se lovească de ceva. Nu cred că stăm mult, mai zice.

Ursu e îmbrăcat în pistolar mexican, are un sombrero imens, care-i tot cade de pe cap, o pelerină ca un preş colorat şi un pistol de jucărie, pe care l-a băgat pe sub cureaua de la blugi. Stă în capul mesei şi e amărât şi povesteşte ce-a păţit azi, când a plecat de la birou. Îmi dau seama c-a mai povestit cel puţin o dată, dar i-a rămas încă o doză mare de iritare. Mergea pe bulevardul Şincai către metrou şi a ieşit dintr-un bloc o cucoană cu cinci câini maidanezi, dintre care cel mai mare şi mai agresiv era dezlegat, şi acesta mare s-a repezit la el şi l-a muşcat şi a muşcat şi dintr-un cadou, că avea nişte sacoşe cu cadouri.

Zice:

— M-a deranjant c-a fost şi nesimţită, cică: lasă, că nici nu simţi, că eşti solid. Dar vede ea, că nu mă las. E caz penal. O dau în judecată.

Ridică cracul de la blugi să ne arate pansamentul, dar eu nu văd din cauza mesei. S-a dus imediat la spital să-şi facă injecţiile, ia şi antibiotice, n-are voie să bea alcool până pe 16 ianuarie, i-a stricat javra sărbătorile. Stăpâna, că de ea zice.

Lumea tace stânjenită, e un moment prost să fii empatic cu suferinţa lui.

Oare ce cadou era?

Până când Mona mă-ntreabă pe deasupra mesei, în diagonală:

— Tu cine eşti?

— Oliver Twist, zic eu.

Mă pune să repet, că n-a auzit bine.

— Cine-i ăla?

— Un băieţel sărac.

Ei când aud de cuvântul „sărac“ parcă aud de necuratul şi nu ştiu cum să mai scape şi să schimbe vorba şi decorul.

Şefa se duce la bar să ceară muzică, iar barmanul îi oferă locul la laptop, să aleagă ea de pe YouTube ce consideră. Muzica e proastă, boxele sunt proaste şi sunt pauze mari între melodii, până se mai gândeşte ce să pună. Cu toate astea, lumea s-a încumetat să se ridice la dans. Cei câţiva copii continuă să alerge bezmetic. Părinţii se străduiesc să le mai bage în gură câte ceva de mâncare. Ioana Păun desface o ruladă în fărâmiţe şi alege din ea pentru fete ce i se pare mai bun.

După nişte *Coco Jambo* şi *Macarena*, se trece repede la populare şi Mona mă trage de mâini peste masă, hai şi tu, aşa că mă văd nevoită să mă extrag de la perete şi să mă duc să dansez. Până şi Ursu se-nvârte pe-acolo, cu pistolul într-o mână şi cu cealaltă prins de cineva. Copiii au fost împinşi la mijloc.

Mă prind în horă cu vampirii şi cu piraţii şi se-mpiedică toţi de mine, îi încurc teribil. Şi-au înfipt ghearele în umerii mei, şi cel din stânga, şi cel din dreapta, iar eu îmi concentrez toată energia pe a nu rămâne în urmă. Hora durează o veşnicie. Îmi jur în barbă că următorul Crăciun nu va mai fi aşa.

Telefonul îmi vibrează în buzunar şi cu prima ocazie mă smulg dintre colegi şi fug la baie. Otilia mi-a trimis mesaj: *am pornit*. Am vorbit să mergem în Control şi să ajungem un pic înainte de 10, să intrăm gratis, după 10 e cu bilet de intrare.

Îi spun şefei că plec, îmi spune să mai stau, dar nu insistă, celorlalţi nu le mai spun nimic. Ies afară, la aer şi la zgomotele oraşului, şi aproape că alerg pe trotuare şi prin pasaj şi iar pe trotuare, o văd pe Otilia la colţul cu Victoriei, ajungem la fără zece, dar gardienii sunt deja instalaţi la intrare şi vând brăţări.

— Căcat, zic eu. Dacă intru, ori nu beau nimic şi mă întorc cu taxiul, ori beau şi mă întorc pe jos, ceea ce-o să-mi ia o oră jumate. Hai în altă parte, îi zic.

Stă cu mâna la barbă şi se gândeşte.

— Nu, că aici e cel mai mişto.

— Mda…

— Hai că-ţi fac eu cinste, zice ea.

— Nici vorbă.

— Hai, dragă, nu te mai fandosi atâta.

Întinde bani pentru două bilete, unul dintre gardieni îmi pune brăţara.

Mă scotocesc în geantă.

Otilia mă ia de mână şi mă trage înăuntru, în curte.

— Fii serioasă, îmi face plăcere să te bag în Control.

La terasă ard făcliile în sobele electrice, în jurul lor stau ciorchine oameni cu haine frumoase şi sufletul varză, în acest ocean de deznădejde care este Controlul tinereţii noastre.

Ne strecurăm printre ei, Otilia mă ţine în continuare strâns de mână, tragem de uşa grea amândouă şi intrăm înăuntru, unde ea se duce direct la bar, iar eu încep să dau ture după un scaun liber, măcar unul.

Omul cu duba a zis că 1 ianuarie e o zi perfectă pentru mutat. Că străzile sunt pustii şi poate să lase maşina pe avarii oriunde. Câte drumuri facem? m-a întrebat. Cred că-ncap toate într-o maşină, i-am zis.

E ora 10 şi-l aştept îmbrăcată, cu paltonul încheiat la nasturi până sus.

— N-ai şi tu un băiat să te-ajute? m-a întrebat Ursu acum o săptămână, când a pus totul la cale.

I-am zis că nu.

— Lasă că rezolvăm. Şi nu te costă nimic. Adică mie nu trebuie să-mi dai. Cu ăla cu maşina… vezi şi tu.

— Păi, n-aţi zis că mă mutaţi gratis? Şi eu vă dau chiria pe două luni în avans.

— Da, bine, bine… aşa facem. Vezi tu.

— Îmi luaţi toţi banii de Sărbători. E gratis sau nu e gratis? Că, dacă nu e gratis, nu mă mai mut şi gata.

Măcar atâta am învăţat şi eu de la Liliana. Să mă răstesc la câte unii.

O să plec de acolo cu un bagaj de cunoştinţe despre realitate.

Da. Spate drept ca al ei mai rar.

Ar fi putut să m-ajute Otilia şi amicul ei, Coco, de care e vag îndrăgostită, numai că el e gay. Dar n-am vrut să-i scol pe niciunul. Deşi ea s-a sculat singură pe la 8, din reflex.

Am fost aseară la Revelion în Control. Nu ne-am luat bilet în sala mică, la ordefuri şi băuturi, că era prea scump, ne-am luat doar bilete de intrare în sala mare, la muzică. Până pe la unşpe şi ceva se adunase atâta lume, încât nu mai aveam loc să-mi ridic mâna cu sticla de bere până la gură. Nu s-a prins nimeni când a bătut ora doişpe. Toţi erau concentraţi să respire. Şi de-afară încă mai intrau, fără să ştie ce teroare e înăuntru. Pe la doişpe şi zece ne-am dat seama că e Anul Nou, dar eram amândouă prea epuizate

pentru la mulţi ani şi pupături şi oricum între noi se intercalaseră şi alţii. Otilia îşi făcuse iluzii că poate înspre dimineaţă o să plece acasă cu un tip mişto, dar i-am făcut semn că vreau să ies şi s-a extras şi ea cu greu şi a venit după mine. Ne-a luat jumătate de oră să traversăm sala până la ieşire. Şi vreo patruzeci de minute am stat la coadă la garderobă să ne recuperăm hainele.

— Mai bine stăteam pe stradă şi ne uitam la artificii, i-am zis.

— Să ştii.

— Ce facem?

— Dracu' ştie.

— Eu mă duc acasă.

— Bine.

— La anu' să-mi aminteşti să nu mai venim.

— Bine.

— La mulţi ani.

— Noapte bună.

Ce porcărie şi distracţia de Revelion.

Mă sună omul cu duba şi trebuie să cobor să-i deschid, fiindcă interfonul nu merge.

Când ajung jos, văd că el a găsit deja un pietroi şi, după ce intră, îl pune proptea la uşă, să stea deschisă.

— N-aveţi şi dumneavoastră pe cineva să ne-ajute la cărat? întreabă el.

— Nu sunt decât eu, îi zic. Ne descurcăm.

În casă e un ocean de bagaje. N-am mobile mari, doar două rafturi şi o masă şi un scaun, dar am munţi de obiecte. Munţi de cărţi.

— Vă deschideţi anticariat? râde şoferul.

— Cum anticariat? Nu vedeţi cât sunt de noi?

Nu vorbesc cu el decât asta, plus indicaţii de tipul: lăsaţi la mine, vă ţin eu uşa, aveţi grijă, că e fragil.

După ce pleacă omul şi mă lasă cu un nou munte de bagaje, mă trântesc pe canapea şi mă uit în jur. Sunt ca Adam în ziua facerii, când erau toate împachetate şi nu ştia de unde să le apuce. Bâjbâi după robineţii de la chiuvete, să dau drumul la apă. Deschid şi gazele. Balconul e în continuare plin de materiale electorale. Firul de la internet e lung, cât să-l duci oriunde.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu că există Mega Image în viaţa mea

şi, mai mult decât atât, că există Mega Image non-stop la Dristor. Îmi pun în gând să mă cronometrez, să văd cu ocazia asta cât fac până la staţia de metrou.

E trecut bine de amiază, dar oraşul e încă amorţit, nu trec maşini, iar primăria de sector a uitat să stingă beculeţele din brazii vii de pe bulevardul Baba Novac. Ghirlandele sunt aruncate la întâmplare, de vreun muncitor cu mâinile îngheţate, cocoţat într-o macara prea joasă. În intersecţie e deschis un chioşc de flori.

Aproape de metrou descopăr un ansamblu rezidenţial pe care nu l-am remarcat până acum, se cheamă New Town. Arată mediteraneean. Curat şi luminos. Două camere de la şaptezeci de mii plus TVA. Se pare că încă mai sunt apartamente goale, pe banner scrie *Trăieşte cu stil*. Nu vrei să-ţi iei din astea făcute de străini, mi-a zis Paul Dobre. Astea nu-s pentru clima din România. Perete de sticlă până jos la sufragerie? Păi, tu ştii cât o să dai la întreţinere?

Balcoanele au copertine portocalii, în unele sunt abandonate şezlonguri, iar asta mă face să mă gândesc într-un fel la Spania şi în alt fel la hotelurile de pe litoral, de când eram mică, şi toate astea converg şi mă pomenesc în gând cu mama.

Mi-ar plăcea să am bani să-mi iau un apartament aici şi să-i iau şi ei o garsonieră la două blocuri mai încolo, tot în New Town, să-i fac nepoţi şi s-o aduc înapoi în ţară, să şi-i crească. Să fie mulţumită gândindu-se c-a avut dreptate când mi-a repetat la nesfârşit în copilărie că tot ce facem facem pentru viitorul strălucit şi că viitorul e un loc în care mi-aş dori să fiu.

Rămân în capătul aleii spre care dau blocurile noi, străjuită pe-o parte de un şir perfect de tuia. Mă uit în sus la balcoanele nemişcate şi la cerul greu şi lăsat de deasupra, din care stă să curgă ceva. Dintr-odată se ridică bariera şi o maşină vrea să iasă. Mă dau la o parte şi mi se face ruşine că m-a surprins râvnind la viaţa altora. De fapt, nu la viaţa, ci la casa. La garsoniera.

În Mega e cald şi e George Michael şi mă strecor printre cărucioarele de pe culoar, care vor completa rafturile devastate de consumatori.

Diseară vine Mihai. A fost la ai lui de Sărbători şi în drum spre Cluj face o escală la mine. Mă gândesc ce să iau de mâncare şi mi-e imposibil să alcătuiesc o listă coerentă. Pâine. Neapărat pâine. Şi

salam. El e cu salamul. Orice, de fapt, nu e pretenţios. Ceva care să meargă cu pâine. Ceva de uns. Îmi umplu coşul de borcănele şi cutiuţe, turtă dulce pentru desert şi o pungă mare de hârtie igienică, pe care o transport la subraţ în lungul drum spre casă. Am uitat să mă cronometrez, dar e mult mai departe decât m-a aburit Ursu.

Acasă cotrobăi după sticla de vin pe care am luat-o ieri de la cramă, special pentru fiert. E băutura mea preferată de iarnă. Nu ştiu dacă şi lui îi place, dar de băut a mai băut şi altă dată. Mi-e greu să-mi dau seama ce-i place şi ce nu, fiindcă el nu zice niciodată nici da, nici ba. De la el aş putea să scot cel mult un „Merge…“. Aşteaptă mereu să am eu prima reacţie şi-n funcţie de mine îngaimă şi el ceva care să-l plaseze într-un con de siguranţă.

Îmi trimite mesaj: *Zi-mi adresa.*

Te-astept la metrou, îi răspund.

Am GPS.

Dacă vrea să bântuie printre blocuri cu GPS-ul, n-are decât. Simt cum îmi încolţeşte furia şi mi-o dresez, îi spun să stea cuminte. Să şadă. Poate că pur şi simplu e politicos şi nu vrea să mă deranjeze. Dar, după ce că n-a dat niciun semn de Sărbători, niciun telefon, nimic, îmi trânteşte acum un SMS în care cere pur şi simplu adresa. De parcă ar veni de la Dristor. De parcă ne-am vedea zilnic.

Trec vreo trei sferturi de oră şi el nu mai apare. Mă gândesc să-l sun, dar m-apucă nervii şi nu sunt în stare să vorbesc. Vreau să anulez totul, să-i spun să nu mai vină, să doarmă-n gară până mâine, când are tren. Ce sunt eu aici. Ce suntem noi. Am vorbit că-l aştept la metrou.

Îi trimit mesaj: *Ce faci?*

Nu gasesc strada asta. Pur si simplu nu-mi apare. Am mai intrebat un om.

Incearca sa bagi Capitan Nicolae Licaret.

Cu „Căpitan“ a mers şi la dubă.

Sună la interfon şi constat că nu ştiu să deschid. Apăs pe zero, apăs pe toate tastele, dar nu se întâmplă nimic. Trebuie să cobor.

Luminile de pe scară se aprind când trec prin dreptul lor şi se sting imediat în urma mea, economicoase. Ajung jos şi-i văd silueta în întunericul de dincolo de uşă. Mi se pare alt om. Ultima dată ne-am văzut acum patru luni.

— Salut.

— Salut.

Deruta asta obositoare care ne stăpâneşte la fiecare întâlnire şi dincolo de întâlniri. De la cele mai mici gesturi – îl pup sau nu? –, până la deciziile cele mai grele – ce eşti tu pentru mine?

Urcăm cu liftul, are o geantă de voiaj mică, pe care o manevrează cu mare grijă, fiindcă e plină cu borcane. I-a dat maică-sa la el.

— Să ştii că n-am apucat să despachetez mai nimic, îi zic în timp ce deschid uşa de la garsonieră.

Holul e plin de sarsanale, abia încăpem amândoi.

— Hai să te pup, zice el după ce-şi lasă geanta jos.

Mă pupă pe obraji şi după aia mă strânge lung în braţe, iar mie mi se înmoaie furia şi-mi las fruntea pe umărul lui. După aia mă dezlipeşte de el şi mă pupă pe gură.

Îşi lasă haina peste nişte cutii.

— Când te-ai mutat?

— Azi, îi zic.

— Ce multe ai…

— Da… Cum a fost la Constanţa?

— Nu ştiu. Aşa, ca acasă. Am stat. Am mâncat.

— Soră-ta ce face?

— A fost şi ea cu copiii. E bine.

N-o cunosc pe soră-sa şi nici la ei la Constanţa n-am fost niciodată, nici măcar acum 4-5 ani, când eram în Cluj şi eu şi eram împreună pe bune. Când am venit în Bucureşti, mama mi-a zis că schimbi locul, schimbi norocul, ceea ce-a fost o prostie. Mama încerca, desigur, doar să-şi arate susţinerea faţă de deciziile mele.

Îi fac loc pe canapea şi mă duc să pun vinul la fiert. Scormonesc prin sacoşa cu mirodenii după scorţişoară şi anason. Dacă am noroc, poate dau şi de cuişoare.

Ştie că urma să mă mut pe întâi, mi-ar fi plăcut să vină mai devreme, să stea cu mine mai mult, să mă ajute cu bagajele. Nu pentru bagaje, ci pur şi simplu ca să fie lângă mine în acest moment stresant al vieţii. A cincea mutare de când sunt în Bucureşti. Data viitoare când o să fac asta, o să mă mut în casa mea.

Îi povestesc de la job şi mă plâng. Oare ce job o să-mi pot găsi să

nu fie o închisoare? Mă aştept să-mi spună că eu nu sunt făcută pentru tiparele acestei lumi sau ceva de genul ăsta, dar el în schimb îmi povesteşte de un amic care pune marfă la raft într-un Carrefour.

— Gândeşte-te şi tu. Te duci la veceu şi-n urma ta au trecut cinci clienţi şi te-ntorci la raft şi zici: pula, unde-i munca mea?

— Ce studii are amicul tău?

— Geografie, biologie… nu ştiu.

Rămânem amândoi pe gânduri.

— Nu m-ajuţi, îi zic.

Râde şi-mi povesteşte de primul lui job, în studenţie.

Lucra noaptea într-o hală industrială să şteargă de praf cu cârpa nişte utilaje şi ţevi, că urmau să vină nemţii în inspecţie să vadă. Avea frontală. Mai era un coleg care lucra cu un aspirator uriaş, cu trei motoare, trăgea pietre cât pumnul. Îi era frică de aspirator. Când şi-a dat demisia, s-a certat cu şeful să-i dea banii pe ce lucrase. De-asta îşi aminteşte de job de fapt. Că a fost prima ceartă cu un şef.

— Cât ai stat acolo? îl întreb.

— Două săptămâni.

Începem amândoi să râdem şi eu mă întind spre el.

— Of, mă şoricelule.

Are zâmbetul ăla al lui derutat, nu ştie dacă râdem sau suntem serioşi, lui i-ar veni mai degrabă să râdă.

Îl pup apăsat pe toată faţa şi după aia îl cuprind cu braţele pe după cap şi-i strâng capul la piept ca pe un pisic.

— Stai, femeie, că mă sufoci!

— Te sufoc cu ţâţele! Ce moarte mai bună vrei?

Acum râde de-a binelea, dar e roşu la faţă.

Are mult păr alb. Şi ochii obosiţi rău.

— Ce mult mi-ar plăcea să mă iubeşti, îi zic.

Ştiu că-l bagă-n boală şi de-asta îi şi zic. Şi e adevărat, oricum.

Ce mă fac eu cu el?

Şi cât am fost împreună m-am luptat să nu mă îndrăgostesc, fiindcă am ştiut de la început c-o să dispară în ceaţă şi eu o să rămân să mă dau cu capul de pereţi. Şi fix asta făcea, dispărea în ceaţă periodic, până a dispărut o dată mai mult şi atunci eu n-am mai putut şi am zis gata, ce e asta? Ce sunt eu?

Stăm amândoi pe canapea cu cănile de vin goale. Vinul fiert nu te îmbată, din păcate, îmi doresc să fiu beată, să am simţurile amorţite. Toată viaţa.

— Ce facem acum? întreabă el, dacă vede că nu se întâmplă nimic.

Aşteaptă să-i spun „acum vom face sex“. Să-i zic eu ce are de făcut.

— Poţi să-mi faci ce vrei, îi zic şi râd cu subînţeles.

— Ai lăsat duhurile rele în casă… ghinion, spune el şi se întinde la mine şi mă pupă în ureche, ceea ce mi se pare scârbos şi detest şi mă mir că nu mai ştie asta despre mine, trebuie să-i reamintesc din când în când ce nu-mi place. Mă duc întâi la duş, zice, îmi dai tu un prosop?

Mă uit la muntele de bagaje, încerc să-mi dau seama pe unde ar fi, parcă le-am pus în geamantanul cel mai mare.

— O să mai dureze un pic. Poţi să te duci şi vin eu cu el după ce-l găsesc.

El se duce la baie, iar prosoapele nu sunt în geamantan, nici în rucsacul roşu, nici în sacii cu lenjerie şi pături, sunt în geamantanul mijlociu, scot unul şi mă duc să i-l duc. Pe hol, înainte de a deschide uşa la baie, remarc geanta lui mică de voiaj, aşezată cu grijă într-un colţ. Sigur e ceva de pus la frigider printre toate borcanele alea, dar el tace chitic. Poate se teme c-o să-i cer să gust. Nu, de ce sunt atât de dificilă? De ce sunt greu de iubit? Lasă-i borcanele de la mă-sa acolo.

— Am găsit, îi zic şi intru încet peste el, iar el scoate o mână de după perdeaua de plastic şi o întinde către mine.

Mi-au spus de vineri că azi la unu jumate vine primarul.

— Luni îţi vine primarul, mi-a zis doamna Cati.

— Ce primar?

— Primarul de la Brăila.

Avem un proiect de supervizare de lucrări pentru consolidarea unei clădiri istorice acolo. Tot zic avem, facem, dregem. Nu ştiu de ce zic aşa, la persoana întâi. Eu doar răspund la telefon şi le dau numere de ieşire şi uneori mai sun la deranjamente, de exemplu, azi, la Apa Nova.

Deci e chestia asta la Brăila. Tot trimit ăia la faxuri şi-i somează să trimită dispoziţii de şantier şi eu le înregistrez, le scanez şi le dau mai departe, la colegul Andrei Popa, care nu mai lucrează la noi, la colegul Florin, la doamna Cati. Le citesc mereu în diagonală, să ştiu ce le scriu în subiect: fax Brăila somaţie DS 3. De exemplu.

— Aaa. Serios? întreb.

Şi mă gândesc că lucrurile au luat-o razna, din moment ce se deplasează primarul.

Şefa e la bucătărie, hăpăie o mâncare de fasole, cumpărată de Traian. I-a luat desert o plăcintă de dovleac, care nu-i place.

— Numai ce nu-mi place îmi iei mereu! îi zice ea.

Intră Florin, cu un pahar de carton din care abureşte o cafea de la colţ, şi-i spune încet, din tocul uşii de la bucătărie, unde ar trebui să fie uşă, de fapt, dar nu este:

— Auziţi, e o Dacie albă de Brăila în faţa porţii, e plină, sunt vreo nu ştiu câţi, stau acolo în maşină.

Şefa se uită la ceas, e unu şi zece.

— Lasă-i să stea. La unu jumate e întâlnirea. Ce să le fac eu, să mă duc să-i chem înăuntru?

Bogdan se repede la geam amuzat, se uită pe geam printre gratii şi printre ţepuşele de fier ale gardului. O maşină cu număr PMB – Primăria Municipiului Brăila –, şoferul a coborât să fumeze, ceilalţi

stau grămadă înăuntru, se uită prin hârtii.

Vine şi şefa la geam.

— Lasă-i să stea.

Îşi pune de cafea, o bea opărită, cum zice ea, adică toarnă apă fiartă peste două linguriţe cu vârf de cafea.

Chiar când să iasă din bucătărie se face unu jumate fix şi bate la uşă şi, până să mă ridic să deschid, deschid ei singuri şi intră unul după altul patru bărbaţi şi o femeie şi niciunul nu e primarul.

Urcă în birou, şefa îi cheamă pe Florin şi pe doamna Cati, Traian mai aduce un scaun, el se retrage într-un birou gol cu laptopul lui mic, ceilalţi îşi ocupă locurile şi încep imediat să discute aprins.

Mă întreb dacă mai e o vreo maşină sau dacă au venit aşa nebunii, îngrămădiţi. Şoferul e tot acolo, fumează în contiuare.

Nu după mult timp bate din nou la uşă, deschide singur, intră încheindu-se la un nasture de la costum şi-mi zice:

— Primarul de la Brăila sunt, aveam o întâlnire.

Devin dintr-odată emoţionată. Nu pentru c-ar fi o onoare, fiindcă de fapt îl detest. E la al doilea mandat şi, de când e el, parcă mai mult ca înainte, oraşul s-a afundat într-un ocean de scuipaţi, chiştoace, câini vagabonzi, paraginǎ, termopane. Oraşul meu în care acum m-aş duce numai să mă spânzur, fiindcă m-ar găsi repede.

Mi-am luat o zi liberă săptămâna trecută şi m-am dus la ANAF, lângă camera 15 e o gaură în zid prin care se vede casa scării, se văd lemnele din zid, curg sârme, la ANAF Brăila sunt oameni care tastează numai cu arătătorul.

Am scăpat cu amendă puţină.

M-am întors pe jos pe Republicii, cofetăria Venus e mistuită de stihii, a picat de pe ea până şi bulina roşie. Când eram mică şi era vară şi mergeam pe stradă cu mama şi mi se scurgea îngheţata pe mine, ne opream acolo şi o ruga pe tanti să mă lase să bag mâinile în lada de aluminiu cu Brifcor şi cu calupuri mari de gheaţă. Băgam mâinile în gheaţa topită şi mă spălam de îngheţată şi de-asta mi-e cel mai drag de cofetăria Venus. Nu pentru amandine sau Brifcor, ci pentru lada de aluminiu cu apă, care ne salva.

Mă întreb cine o fi luat bulina roşie când a văzut-o pe jos.

Deci mă emoţionez cu primarul, dar n-are legătură cu oraşul.

Are legătură cu fata lui, Antonia, care a fost colegă de liceu cu mine, în acelaşi an, dar la altă clasă. Era olimpică internaţională la fizică. Era o legendă vie. Toţi profesorii o dădeau exemplu. Antonia în sus, Antonia în jos, o curtau universităţile internaţionale, iar aceea era o vârstă la care pentru noi universităţile internaţionale erau cel mai bun lucru care ţi se putea întâmpla. Generatoare de viitor strălucit.

Nu ştiu ce era taică-su pe vremea aia, dar ceva era, c-o trimitea dintr-a zecea la Bucureşti la profesori universitari, la meditaţii. Era combinată cu colegul meu de clasă, Vali Petrescu, olimpic balcanic la matematică, nemeditat, din câte ne zicea. Şi Antonia a făcut facultatea în State şi apoi un doctorat la Max Planck şi a descoperit o planetă sau aşa ceva pe vremea când nu era de colo să descoperi planete, ceea ce e şi mai tragic, fiindcă înseamnă că era foarte tânără, avea vreo 25 şi tot vreo 25 aveam şi eu şi nu mai ştiu cu ce mă ocupam, cred că făceam traduceri.

Şi acum sunt la o anume firmă AGS, păzesc telefonul şi uşa şi mă consolez că mi se dă pentru asta mai mult decât aş putea scoate din cultură. Nu c-aş fi fost eu o elevă care promite, dar parcă la 25 încă mai puteam să mai zvâcnesc un pic, eram găina fără cap care se zbate lângă buturugă, acum nici nu mă mai zbat.

Îl conduc pe primar sus, îi deschid uşa, înăuntru se urlă şi el intră ţanţoş, fără nimic în mâini, închid uşa după el, cobor înapoi, mă trântesc în scaunul meu handicapat, cu spătarul lăsat prea mult pe spate, cu pânza ruptă şi deşirată, cu pete nu vreau să ştiu de la ce. Mă bucur că se ceartă, măcar nu le mai oferă cafea. Măcar nu mă mai pune să le fac cafea, sunt şase inşi, dar noi nici măcar n-avem şase ceşcuţe la fel şi şerveţele n-am avut niciodată. Acum cred că n-avem nici zahăr. Se mai duce Traian din când în când la colţ şi ia 10-15 pliculeţe şi vine cu ele într-o pungă exagerat de mare, fiindcă ăia n-au pungi suficient de mici pentru cât de puţin cumpără el. Şi avem o singură tavă mică şi înnegrită şi pe ea încap maxim patru ceşti. Mă bucur că nu trebuie să urc pe scări cu tava în mâini.

Mi-e frică de câte ori mă pune să fac cafea.

Mi-e frică de fiecare dată când mă pune să fac ceva, orice. Că sigur nu-i convine şi mă ceartă că de ce am făcut aşa şi nu altfel. De ce n-ai printat faţă-verso. De ce n-ai scos pe ciorne. Cine ţi-a zis să

le găureşti.

Îmi amintesc un reportaj în *Cotidianul* în care Antonia fusese declarată femeia anului, atunci, când a descoperit planeta sau ce-o fi fost. Când am citit articolul ăla, mi-a dat seama că probabil nu mai e cu Vali Petrescu.

Deschid internetul şi o caut pe Google. Nu mai găsesc articolul din *Cotidianul*, dar găsesc în schimb *Vocea Brăilei*.

În timp ce studia roiul de galaxii Perseus, Antonia Văleanu a descoperit că gazul fierbinte dintre acestea, în care s-a găsit fierul, delimitează într-un mod organizat structura etc. etc.

Sună telefonul şi tresar.

E Timea.

— Ai mâncare?

— Nu, tre' să ies să-mi iau.

— Hai că te-aştept.

— Păi, nu chiar acum. Stai să văd, poate au nevoie de ceva. Tu mănâncă dacă vrei.

Nu vrea, îmi zice că m-aşteaptă.

Deci gazul fierbinte dintre galaxii şi nu planetă… Zice *Vocea Brăilei*.

Intru pe Facebook, pe telefon, să-mi ascund data naşterii. Se apropie ziua mea şi nu vreau să dau prăjituri. Există tradiţia asta stupidă în firmă, că de ziua cuiva se pun câte 20 de lei şi se pun într-un plic şi i se dau sărbătoritului. Şi se ocupă secretara. Mi-e groază când aud că e ziua câte unuia. În primul rând, pentru că trebuie să trec pe la fiecare să adun bani. Doamna Cati a zis de mai multe ori că ei nu-i trebuie prăjituri şi nu coboară, de ce să pună bani. Eu ridic din umeri, încă gâfâind după ce-am urcat două etaje până la ea la mansardă, după aia i se face jenă şi scoate banii şi eu îi iau stânjenită.

— Din partea mea, puteţi să nu daţi, îi zic.

Dar ştie ea că oricum se află cine n-a dat.

În al doilea rând, pentru că banii se pun în plic şi noi n-avem plicuri. Nu sunt decât plicuri mari, A4, şi alea se găsesc doar în birou la directori, mai exact pe masă la şefa, în spatele ei. De câte ori mă întind peste masa ei după plicuri, îi explic pentru ce ne trebuie. Se uită de fiecare dată câte iau. Banii de cadou îi pun mereu într-o foaie albă, din imprimantă, pe care o capsez cu

capsatorul. Îi ofer cu jenă.

De ziua lui Traian, prima dată, m-am panicat un pic. Îi capsasem foaia şi băgasem banii înăuntru şi după aia m-am dus cu ei la Mona.

— Dar nu e cam stupid? Să-i dăm lu' şefu' bani în plic?

S-a dus în pauza de prânz la magazinul Unirea şi s-a întors cu un portofel de piele. Eu ştiam că atunci când dai un portofel cadou nu trebuie să-l dai gol, trebuie să pui şi un bănuţ înăuntru, pentru ca respectivul să aibă spor la bani, dar am lăsat-o baltă, n-am mai zis, oricum are grijă nevastă-sa de sporul lui la bani. După-amiază a dat prăjituri şi suc la bucătărie, ne-am adunat cu toţii şi ne-am prefăcut că avem lucruri în comun, domnul Ursu a vorbit mult şi noi am râs lung şi la urmă i-am dat cadoul, iar el a zis că n-a mai avut portofel de când s-a însurat.

— Da? Tu n-ai portofel? a zis ea, ofensată.

Cred că l-a dat cadou mai departe, fiindcă nu l-am văzut niciodată cu portofelul. De câte ori îi cer bani pentru curier, se caută prin buzunare şi scoate pumnul plin de bancnote şomoiogite, bonuri, şerveţele şi alte obiecte mici. Le pune pe toate pe masă, iar eu extrag douăzeci de lei.

Anul trecut şi acum doi ani, ziua mea a picat în weekend, dar acum o să fie luni. Mă duc pe pagina mea, la editare profil, să schimb data naşterii. Mă lupt pentru intimitate. Aleg prima opţiune disponibilă, 1 ianuarie 1905. Confirmaţi că aveţi 110 ani? întreabă Facebook.

Colegul Paul Dobre, plecat în pauza de prânz de vreo două ore, intră furtunos pe uşă, vine direct la mine şi mă întreabă dacă l-a căutat cineva. Dau din cap că nu, în timp ce confirm că am 110 ani. De sus se aude scandal.

— Cine a venit?

— Primarul de la Brăila.

— Aoleuuu…

— Mda.

E fericit că n-a întrebat nimeni de el şi se întoarce către uşă.

— Mă duc şi eu să-mi iau de mâncare.

— Du-te.

După ce confirm vârsta, o ascund. Ca să fiu sigură că nu se vede chiar nimic şi, dacă se vede, să nu se vadă adevărat. După aia

dezactivez opţiunea de a mi se scrie pe zid. După aia dau mesaje la prieteni şi rude, să nu-mi scrie pe Facebook de ziua mea. Când e? mă întreabă prietena Anca. Ştiu că se apropie, că eşti Peşti, nu? Răspund că da. Ce mai faci, eşti bine? Da, cred că sunt bine. Tot acolo lucrezi? Tot.

Sună telefonul şi tresar. Răspund, iar colegul Bogdan Ciobanu râde înfundat de după peretele de sticlă.

— L-a căutat cineva pe Paul?

— Du-te naibii.

O caut pe Antonia pe Facebook. Are poză de profil la un observator astronomic din Hawaii şi-i place pagina „Vremea spaţială“. Prin pozele mai vechi apare şi primarul, într-o barcă pe Dunăre, cu vestă de salvare. Sub poză a comentat ea în engleză că e dintr-o vacanţă în oraşul natal. Într-o alta văd că are pe inelar ceea ce-ar putea fi o verighetă.

Tot ce trebuie, mă gândesc.

Banul la ban trage, noi avem sărăcia în ADN, e nevoie de instrumente fine, care se vor inventa peste generaţii, ca s-o scoată de-acolo. Ne-am născut modeşti şi o să rămânem aşa. Adică ne luptăm să rămânem aşa, să nu cădem şi mai jos.

Să nu-l mânii pe Dumnezeu, care m-a ajutat s-ajung aici, la firma asta care învârte milioane şi care-mi dă şi mie, de jenă, mai mult decât aş scoate în cultură. Aveţi o activitate frumoasă, i-a zis odată o inspectoare de la ANAF şefei, când s-a uitat peste salarii. În zilele în care stau degeaba, înnebunesc de ruşine că stau degeaba, deşi asta l-ar face pe bunicul meu mort de zece ani să exclame „ce serviciu bun“. Cum a lucrat Dumnezeu şi mi-a scos-o atunci în cale pe stradă pe fosta colegă de facultate, care mi-a zis că e un job la ea la firmă.

Vibrează telefonul şi văd mesaj de la Mihai: *ne vedem si noi pe skype azi? pe la 7?*

Mă întreb ce l-a apucat. N-am stat niciodată cu el pe Skype, mă gândesc că poate vrea să-mi arate ceva, poate are o surpriză. Sau poate vrea să evite problemele de semnal, să stea şi el pe scaun sau în pat când vorbim.

N-am mai vorbit cu el de aproape o lună.

Acasă deschid Skype-ul la 7 fix şi el e deja conectat. Îl sun.

— Ce faci, şoricelule?

— Cum mi-ai zis?

— Şoricelule.

— A.

— Tu ce-ai înţeles?

— N-am înţeles nimic. N-am auzit ce-ai zis şi mă gândeam, mă, oare cum mi-o fi zis fata asta…

Râde ca un moşulică hâtru. Lumina, dintr-o sursă de sus şi de-aproape, face ca părul să-i pară spălăcit, aproape cărunt. Avea păr alb de când l-am cunoscut, dar acum, trecut prin distorsiunile transmisiei, pare cu adevărat bătrân. E mai mare decât mine cu un an.

— Ce-i cu tine? mă întreabă.

— A fost o zi de căcat.

— La serviciu? Ce ţi-a mai făcut ăla?

— Aia. Nimic. Pur şi simplu a fost aerul încărcat de o energie nasoală. Tu de ce stai despuiat aşa?

E îmbrăcat în maiou şi pantaloni scurţi, se ridică în picioare să mi-i arate.

— Sunt noi?

— Nuuu, îi am de mult.

— Eu i-am mai văzut?

— Nu cred.

— Eşti singur?

— Da, Whisky lucrează după-amiază.

Urmează o tăcere aiurea.

— Şi… ce-ai mai făcut? îl întreb.

— Mă gândeam să… să facem şi noi… cum îi zice… videochat.

Face o grimasă.

— Cum adică?

— Adică să ne dezbrăcăm şi să vorbim cu prostii.

Râde scurt, dar se uită atent în ochii mei, în ochii mei de pe ecran, ceea ce înseamnă că eu văd că s-ar uita în jos.

Devin şi mai posomorâtă.

— Credeam că-mi arăţi ceva frumos.

— Păi, îţi arăt, zice el şi râde, de data asta mai vioi.

Mă simt dintr-odată obosită.

Ce mai e şi porcăria asta cu videochat-ul? Încep să mă enervez, dar mă străduiesc să gândesc înainte de asta. Să-mi fac curaj să

răspund la această provocare. Să ies din zona de confort. Să am o relaţie modernă.

— Cum te-ai gândit? îl întreb.

E deja relaxat, o ia ca pe o confirmare.

— Păi, putem, de exemplu, să ne uităm la un video, ceva. Mai întâi.

— Şi după aia?

— Ei, după aia vedem ce se întâmplă.

Apreciez că nu mi-a poruncit niciodată să-i fac cutare sau cutare chestie în pat. Mi-a sugerat întotdeauna subtil ce-şi doreşte. Iar el mi-a oferit mai mult decât voiam. Sau cel puţin aşa avea impresia, că-mi oferă.

E băiat bun, îmi zic şi apoi îl întreb:

— Ce video?

Îmi dă un link.

De exemplu.

— Ne uităm împreună? zice. Adică să-l pornim împreună

— Da, hai.

— Acum?

— Da. Start.

Titlul înregistrării e ceva de genul „Virgină de 19 ani şi-o ia la greu“. E clar că, dacă scrie 19 ani în titlu, are mai puţin. Şi, într-adevăr, fata pare mult mai mică. Filmuleţul începe când intră ea pe uşă şi e întâmpinată într-un living de un mascul care o filmează. O pune să se dezbrace, să se întindă pe canapea, să se stimuleze singură. Zona inghinală e rasă dureros, în buric are un piercing. După câteva minute mai apare un bărbat la bustul gol, care a venit să vadă dacă fata e „ready to become a porn star“. Îşi bagă degetele acolo jos. Ea e dezorientată, se străduieşte să zâmbească, se uită aproape mereu la cel cu camera, care-i dă instrucţiuni. Arată-mi ţâţele, ia să-ţi văd fundul.

„Act like a porn star!“, strigă cel cu camera.

Ea îşi ia sânii în mâini şi şi-i freacă.

„Don’t forget that clit!“

Încerc să-mi dau seama din privirea ei dacă e proastă sau nu. Dacă sunt proaste, nu mi-e milă de ele. Dar nu-mi dau seama, pare mai degrabă naivă şi foarte, foarte tânără. Oare ce-o să facă cu banii?

Partenerul e excitat şi, când îşi lasă blugii în jos, ţâşneşte afară o sculă imensă. Am o tresărire. Fir-aş. Unde o să-ncapă aia.

— Auzi, eu o să derulez bucata asta până i-o suge, nu-mi place, îi zic lui Mihai.

Comut pe Skype şi-l văd cu ochii pironiţi pe ecran, cu un zâmbet firav şi mulţumit.

— Tu te-ai mai uitat la asta?

— Da, un pic mai devreme, când am ales la ce să ne uităm.

Dau mai în faţă, când fata e crăcită pe canapea, tipul cu camera le dă târcoale, ca să găsească un unghi bun. În acest punct al înregistrării, ea pare deja complet pierdută. Ar vrea să scape, dar n-are cum. Cel cu camera continuă să-i dea indicaţii, la un moment dat am impresia chiar că ridică tonul. Îţi place? Ştiu că-ţi place, *bitch*! Zâmbeşte şi tu dacă-ţi place. Uită-te la el, nu la mine! Hai, să te-aud!

Încep să mă stresez.

— Dezbracă-te şi tu, zice Mihai. Dă-ţi bluza aia jos. Şi ce mai ai pe sub ea.

Mă uit la beculeţul aprins de lângă camera video.

— Dacă ne înregistrează cineva?

— Ei, cine? Cui crezi că-i trebuie? Nu sunt atâtea pe net?

Mă dezbrac în ţâţele goale şi rămân cu imaginea pe Skype. Mă uit la el. S-a dezbrăcat de tot şi se uită absorbit la ceva, probabil la ecranul cu înregistrarea, şi nu la mine.

— Acum ce fac? îl întreb după un minut, dar el deja e ocupat cu mâinile pe sub masă.

Mă uit la el cum închide ochii şi se concentrează şi-şi imaginează şi iar se concentrează, scoate un mic geamăt şi se rezolvă. Îmi sprijin fruntea în podul palmei şi mă uit la ţâţele mele lăsate, din care parcă au supt deja trei copii.

— Da, mă întreb ce caut eu în schema asta. Văd că te-ai descurcat.

Îi stric zâmbetul.

— Mai bine facem cumva chiar să fim împreună. Hai că-nchid, că suntem caraghioşi.

Mă sună pe telefon, dar nu-i răspund.

Mai încolo intru pe Facebook şi văd că mi-a trimis mesaj: *scuze, credeam c-o să iasa mai ok. poate data viitoare.* Şi o feţişoară tristă.

Pe bune? Acum trebuie să exersez chestia asta?

La notificări văd că Antonia Văleanu mi-a acceptat cererea de prietenie şi asta vine din alt film, am nevoie de câteva secunde să-mi dau seama când naiba i-am cerut prietenia. Probabil c-am apăsat din greşeală cu degetele de gorilă pe ecranul tactil, când am glisat peste profilul ei.

Urăsc tehnologia asta care mă face să mă simt atât de primitivă.

Mă învârt prin casă.

Îmi prepar ceva cu votcă.

Suntem în aeroport în Ankara, eu şi ea. Primul avion e mult mai târziu, la opt şi ceva, avem escală în Istanbul şi o s-ajungem în Bucureşti după miezul nopţii. Începem şantierul la Konya şi ea a ţinut morţiş să fim prezenţi la *kick-off meeting*, cu autoritatea contractantă şi partenerul turc. O să reparăm clădiri strategice din bani europeni. Încă nu ne-am lămurit dacă ni se aplică TVA.

Data trecută, prin februarie, pentru contractul pre-bid, am fost la Istanbul, la celălalt sediu al partenerului turc. Atunci i-am văzut pe ei prima oară, au fost extrem de amabili, au pus steguleţe româneşti prin toate birourile prin care ne-au plimbat, ne-au plătit toate mesele şi ne-au dus ei cu maşina. A venit şi bărbat-su şi ne-a luat şi pe Bogdan şi pe mine.

— Doar n-o să ne ducem noi două femei la turcaleţi acolo, mi-a zis ea, în timp ce cumpăra pe internet patru bilete de avion.

Pe mine m-a luat să-i traduc.

— Cristina n-a zis nimic, mă descurcam eu bine mersi şi singură, i-a spus mai târziu Timeei, care mi-a transmis în aceeaşi zi, la masa de prânz.

Într-adevăr, nu spusesem nimic relevant pentru negociere, credeam că scap cu ocazia asta.

Şi acum mi-a zis că mergem din nou, numai noi două, după ce în ultimele săptămâni m-a pus să-l sun pe Samir în fiecare zi, ca să-l întreb dacă are veşti despre ziua şi ora exactă a întâlnirii.

— Vrem să ne luăm bilete de avion la un preţ cât mai avantajos, Samir bey, de-aceea vă sun, îmi cer scuze că insist.

Ea de fapt era aproape convinsă că-ncepe contractul fără noi şi că turcaleţii ne trag ţeapă.

Dar ei au fost extrem de amabili şi de data asta, ne-au dus cu maşina peste tot, ne-au dus la masă, ne-au dus în birourile lor din Ankara, am dat peste cap păhărel de ceai după păhărel de ceai, până am început să le simt în timpane. La licitaţie, toate referinţele

calificante au fost ale lor.

După reuniune, Samir ne-a condus până în stradă şi ne-a întrebat:

— Vreţi să vă duc la aeroport?

— Ar fi ceva, i-am şoptit eu, îngrozită că s-ar putea după aceea să pice pe mine să negociez cu taximetristul, dacă nu profităm acum de ocazie.

Şi am ajuns deci în aeroport, cu câteva ore bune înainte de îmbarcare.

Au fost două zile în care simpla ei prezenţă m-a obosit teribil.

Ieri, după ce ne-am cazat la hotel, m-am trezit cu ea la uşă, cu laptopul în braţe, deschis, îl ţinea ca pe o tavă cu mâncare.

— Hai, c-avem de scris mailuri. Unde preferi să stăm, la tine în cameră sau pe hol?

Am zis că la mine în cameră.

A scris de toate, somaţii de plată, notificări de remediere a defectelor, vizita lui Moreno în România.

— Aşa ce m-am săturat să trag de oameni de nu-ţi zic, a spus ea.

Pe colegi mi i-a luat pe toţi de la un cap la altul şi a zis de fiecare, că ăla e nesimţit că vine târziu, că lu' ălălalt îi zici de şapte ori până se-apucă să facă ceva, că ălălalt consumă prea multă hârtie. După aia că ce deşteaptă e fiică-sa, după aia că-l suspectează pe Moreno că umblă cu bărbaţi (pentru că vine dintr-o familie destrămată şi a fost copilul nimănui), după aia că ce şi-ar dori ca fiică-sa să nu mai umble cu toţi chinejii pe-acolo prin America.

Fata are un iubit din Hong Kong.

— I-am zis să vină înapoi în România, că-i fac eu firmă şi mă angajez la ea.

Şi acum la fel, procentele din firmă sunt ale lui bărbat-su şi ea lucrează la el şi dirijează tot. El cumpără consumabile şi se duce la bancă să ia extrase de cont, semnează tot ce-i pui în faţă fără să-ntrebe ce e (atâta vreme cât „a zis doamna să semnaţi") şi abia aşteaptă să plece ea pe şantiere, ca s-o mai şteargă de la birou, lăsându-i pe colegii Paul Dobre şi Andrei Popa să facă speculaţii în bucătărie, la masa de prânz.

Acum, în aeroport, stăm jos la o cafenea, am în faţă într-un pahar de carton o cafea care de data asta chiar c-o să-mi iasă pe urechi.

Ea e cu nasul în laptop, face tabele cu bani, nu-i ies socotelile, se teme că pe un subcontractant l-a plătit mai mult.

— Ce-i porcăria asta? zice ea. Idiotul ăsta mi-a facturat şi sumele reţinute.

Încerc să arăt un pic de empatie. Ea se uită la mine fix (în timp ce în creier derulează probabil alte tabele), iar eu fac o faţă schimonosită, afectată de pierderea ei. Nu zic nimic.

Scoate telefonul şi porneşte aplicaţia de calculator. Socoteşte cu voce tare.

— Patru sute douăş'şase opt sute nouăş'doi virgulă douăş'cinci împărţit la unu virgulă douăş'patru egal. Împărţit la patru virgulă patru doi patru doi egal. Idiotul şi cretinul…

Eu mă conectez cu greu la wireless şi intru pe net de pe telefon. Curva de Facebook a introdus un element nou pe chat, după ce ne-a lovit pe toţi în moalele capului când a început să-ţi afişeze la ce oră ţi-a fost văzut mesajul. Acum, pe chat, sub numele ăluia pe care-l urmăreşti îţi arată când a fost activ ultima dată.

Deschid conversaţia cu Mihai, care n-a mai zis nimic de o săptămână şi ceva.

Sub numele lui, Facebook mă înştiinţează: *Last active 2 hours ago*.

Are cea mai goală pagină de profil din lista mea, fără poză, fără albume, doar câteva articole seminaţionaliste pe care le mai distribuie din când în când. Dar acum, cu totul şi cu totul atipic pentru el, a dat join la un eveniment, o drumeţie prin pădurea Hoia.

Mi se îneacă dintr-odată corăbiile. Că el are o viaţă şi eu nu fac parte din ea.

Cu toate că şi eu am o viaţă, s-ar putea spune, iată-mă în aeroport în Ankara împreună cu şefa mea, am fost într-o deplasare de afaceri, suntem amândouă la cămaşă şi taior, iar el habar n-are pe unde umblu. Dacă m-ar întreba, i-aş spune.

Sunt aproape convinsă totuşi că nu se întâlneşte cu alte fete. Că-i este de ajuns să se vadă cu mine o dată la două-trei luni. Să vorbim de câte ori îl sun eu, fiindcă el nu sună.

— Mai sună-mă şi tu, i-am zis, nu o dată.

— De ce să te sun?

— Ca să vorbim, cum de ce?

— Îîîîmm, da, ştiu că fetele vor să le suni, dar eu n-am ce să povestesc, n-am o viaţă aşa interesantă.

Am zile când ies pe uşă la cinci sau la cât reuşesc să ies pe uşă şi-mi spun hai c-a trecut şi ziua asta şi n-am murit şi poate mâine îmi fac curaj şi le spun că plec, mi se umflă pieptul la gândul c-aş putea să plec şi după aia cobor la metrou la Dristor şi intru la Mega şi-mi iau o pungă cu alimente, mă costă 60 sau 70 sau 80 punga cu alimente, îmi amintesc câte mii de semne trebuia să traduc înainte pentru 80 de lei şi atunci se pogoară din cer bocancul divin şi mă apasă pe cap şi mă împinge înapoi în mocirlă, unde mi-e locul.

Vin acasă şi-mi pun în frigider punga de la Mega şi pe frigider cheia mea şi cheia de la birou, cu care o să descui la serviciu şi-n ziua următoare.

Mă uit la ea în aeroport şi apropierea asta mi se pare extraterestră. Mâna care mă hrăneşte, chipul pe care-l văd în fiecare zi cinci-şase ore din opt. Cine sunt eu şi cine e ea şi ce căutăm aici împreună? Mă întreb asta încontinuu la birou, dar când e în afara biroului e încă şi mai straniu.

— Aoleu, să vezi că idioţii vor să schimbe proiectul la spaţiul verde. Şi să amâne reuniunea pentru reeşalonare. I-ai trimis rezervarea lui Moreno?

— Da.

— Notează-ţi acolo, mâine la prima oră suni la hotel şi-i întrebi dacă pot schimba. Şi-o fi luat ăsta biletul de avion? Scrie şi asta: întrebat Ramírez dacă şi-a luat Moreno biletul de avion.

Scot agenda, am nevoie de nişte secunde să-mi dau seama în ce dată suntem şi ce dată o să fie mâine, mi-a luat ea o agendă cu filă separată pentru fiecare zi, să fiu ordonată şi să nu mă încurc. Scriu mare şi lăbărţat, pentru c-aşa scriu eu, pentru cele două taskuri am ocupat deja un sfert de pagină.

— Dacă scrii aşa, ţi se consumă pagina imediat..., zice ea dezamăgită, aproape că şi clatină din cap.

Mă simt ca la şcoală, când mă trăgea învăţătoarea de perciune din bancă şi până în faţa clasei când întindeam cerneala cu mâna pe caiet.

— Aşa, altceva: refăcut invitaţii. Sunat Zapata pentru vizită cu Crăciun. Of, ce mi-e groază să-l sun pe Zapata, tu crezi c-o să fie de acord să vin cu Crăciun acolo?

Mă străduiesc să am o părere.

— Păi, de ce să nu fie? Ce, e la cuţite cu Crăciun?

— Nici nu cred că-l cunoaşte, dar Zapata e prostul proştilor şi, dacă poate să ne facă rău, ne face.

— Zic totuşi să-ncercaţi, nu cred c-o să refuze să vă primească, spun eu.

— Ba eu cred că da…

— Atunci, dumneavoastră ştiţi mai bine…

Mă întorc la newsfeed, poze, evenimente, cugetări, iepuraşul Alan omorât în bătaie în direct la un post de radio danez, apoi jupuit şi mâncat, pentru a atrage atenţia asupra ipocriziei celor care consumă carne. Oare am înţeles bine? Nu ştiu, n-am răbdare să citesc până la capăt.

— Du-te şi vezi dacă s-a deschis check-in-ul, îmi zice ea.

Bântui pe coridor şi mă uit după panouri. Intru la ziare şi-mi iau cu ultimele lire un *National Geographic* în turcă, adun *National Geographic*-uri în toate limbile care-mi ies în cale. O colecţie care probabil la un moment dat, în timpul unei mutări, o să ajungă la gunoi. Mă duc la baie şi nu găsesc unde să las revista în cabină, mi-o lipesc de piept şi o ţin cu bărbia până fac pipi, după aia la fel când mă spăl pe mâini. Găsesc într-un târziu monitorul cu plecările şi văd că s-a deschis check-in-ul pentru zborul nostru. Turkish Airlines, în care Messi şi Kobe Bryant dau pase, cea mai bună companie aeriană din Europa, deşi turcii n-au decât un deget de pământ în Europa. În Avrupa. Cred că asta înseamnă.

La controlul de securitate îmi sună sârmele de la sutien. Ofiţerul îmi face semn să mă descalţ, îmi pun pantofii în tavă, mai trec o dată în şosete şi iar ţiuie. Îmi face semn să mă duc la o femeie. Femeia mă pune să intru într-o cabină cilindrică, îmi arată cum să stau cu picioarele depărtate şi mâinile întinse, ca omul lui Leonardo, şi după aia porneşte un scanner pe care scrie cancer până-n măduvă. Zâmbeşte, face un semn vag cu mâna şi eu din asta înţeleg că pot să cobor şi să mă încalţ. Tăviţa mea de plastic, în care-mi zace identitatea şi toată avuţia, a fost împinsă departe, în capătul benzii rulante pentru controlul bagajelor de mână. Mă leg la şireturi, închid cureaua, îmi pun la mână ceasul (de plastic), îmi iau rucsacul şi mă duc după şefa, care mă aşteaptă mai încolo, pe culoar, butonând telefonul.

În faţa porţii de îmbarcare se apucă să joace Candy Crush.

Stăm aproape o oră. Îşi mai pune din când în când jocul pe pauză, când îşi mai aduce aminte câte ceva, şi mă întreabă:

— Ştii factura aia de patru sute de mii de la AST?

Nu ştiu dacă vorbeşte de euro sau de lei, AST sunt unii cu care are contract în euro, dar, dacă nu e proforma ar trebui să fie în lei.

Mă vede confuză.

— Aia de ţi-am dat eu să scanezi confirmarea de plată şi să le-o trimiţi? Ai băgat-o plătită?

— Îmmm, nu ştiu, trebuie să mă uit în sistem.

Faţa i se umple de scârbă faţă de incapacitatea mea de a memora facturi.

Îşi reporneşte jocul.

Din când în când mai scot agenda şi mai mâzgălesc. Să nu uit să verific.

Se face noapte, se face ora de plecare şi-ntr-un târziu apare o tânără care ne-anunţă că o s-avem întârziere pentru că e furtună şi nu putem decola.

Sunt blocată împreună cu şefa mea într-un spaţiu de plastic în care apa plată la jumate costă cinci lire. Nu mai am lire. Ar trebui să-i cer ei.

Când aude de furtună, se panichează, deşi ea e o femeie neînfricată. Se ridică, îmi lasă geanta cu laptopul în grijă, după două secunde se răzgândeşte şi o ia cu ea. Se duce în duty free şi se întoarce cu o sticluţă de vin roşu care o să intre pe cheltuieli, întrucât e necesar pentru bunul mers al afacerii.

Mă întreb oare ce-o să facă Mihai sâmbătă prin pădurea Hoia. În eveniment scrie ceva de manifestări ale spiritelor, e şi un ghid care explică ce şi cum s-a manifestat.

Mi se termină bateria la porcăria de telefon, dacă încing internetul, se duce în mai puţin de-o zi. N-am nici de citit, nici muzică, dacă mă vede fără ocupaţie, sper că n-o să se simtă datoare să stea de vorbă cu mine.

Şi totuşi am fost şi mai rău, iar acum mă înnebuneşte gândul că binele arată aşa.

N-am motive să fiu nefericită. Chiar nu am.

— Nu te-am întrebat dacă vrei şi tu, îmi zice ea şi-mi întinde – numai un pic – sticluţa.

— Nu, mulţumesc, nu beau alcool.

Ea are loc la culoar şi mie mi-a luat la geam, am stat lângă ea când a ales locurile, m-a întrebat: vrei la geam? Eu am zis da, mi-a bifat mie la geam şi apoi şi-a luat pentru ea la culoar. Dacă aş fi avut o funcţie mai înaltă în firmă, m-aş fi simţit jignită. Spera probabil ca între noi să nu se mai pună nimeni, dar avionul a fost full şi pe scaunul din mijloc s-a instalat un turcalete mustăcios.

E ploaie şi vânt, avionul merge mult până ajunge în poziţia de decolare, îmi ţiuie urechile înainte să pornească. Mă ţin strâns de mânerele scaunului. Cred că şi ea se ţine.

Cred că aşa e cu oamenii, în general, te îndepărtează viaţa de ei oricât ar fi de aproape. Cum o admiram acum doi ani când o vedeam că urlă la ditamai bărbaţii. Ce mândră era că le e frică tuturor de ea şi eu o înţelegeam. Cum am vrut s-o îmbrăţişez când a plâns de ciudă că n-a chemat-o Moreno la reuniunea cu şefii de agenţii din Europa. Şi după aia te trezeşti într-o zi că nu mai suporţi să ţii tu cheia şi să descui dimineaţa şi că nu mai suporţi să ai păreri şi nu mai vrei să te certe că n-ai pus-o în CC şi-ţi dai seama în acelaşi timp că trăieşti într-o lume în care ăsta e răul cel mai mic, te trezeşti că-l mânii pe Dumnezeu dacă zici că nu ţi-e bine, şi azi aşa, mâine aşa şi eşti într-un avion, te întorci de la Ankara, cu un turcalete mustăcios între tine şi şefa ta, şi te gândeşti că pe viitor ar fi bine să te ţină bateria măcar o zi de Candy Crush, ar trebui să faci un upgrade la telefon.

Ne ţine tot într-o turbulenţă, o stewardesă se dezechilibrează la un moment dat şi aproape cade pe culoar. Zborul până la Istanbul ar trebui să ţină patruzeci de minute, dar al nostru durează mai mult de-o oră, poate a ocolit nori, poate a orbecăit.

La Istanbul alergăm prin aeroport după celălalt avion, nu mă lasă nici să mă duc la baie. La Bucureşti, în Otopeni, stau cu ea să-şi ia bagajul de cală, deşi eu n-am avut decât bagaj de mână. E trecut de unu noaptea, suntem amândouă obosite, cu ultimele puteri îmi spune:

— Mâine-dimineaţă să-mi aduci aminte să răspundem la adresa aia de la CJ Prahova.

Dau din cap că da, dar probabil c-o să uit. Speram să spună că pot să-ntârzii mâine, dar nu spune nimic.

Îşi ia valiza, ieşim prin uşa automată şi la ieşire se află bărbat-

su, proaspăt şi vesel, care-i ia bagajul cu o mână şi cu cealaltă dă noroc cu mine.

Mă opresc la automatele pentru comenzi de taxi.

— Nu mergi cu noi? întreabă el. Măcar până în oraş, mai aproape.

Dar nu insistă, iar eu deja glisez pe ecranul tactil printre opţiuni şi mă grăbesc, fiindcă în spatele meu s-a mai aşezat o persoană.

Le-am zis „pe mâine“ sau poate ei mi-au spus mie „pe mâine“, se caută maşină pe frecvenţa 4, m-aşteaptă oceanul meu de blocuri şi strada Nicolae Licăreţ.

În speranţa unui viitor mai bun, m-am înscris la un curs de germană. A patra oară. Sunt la nivelul A2.2, care înseamnă elementar. Săptămâna asta, doamna profesoară a început să ne predea declinarea grupului nominal, ne-a umplut de foi cu tabele şi pe mine de angoase existenţiale. Văd cuvinte în faţa ochilor de sute de ori şi tot nu ştiu ce înseamnă, iar terminaţiile pe cazuri, genuri şi numere îmi vâjâie în cap ca bilele la loto când porneşte instalaţia să le amestece.

Mă simt tot mai puţin inteligentă, mi se cojeşte inteligenţa de pe creier ca vopseaua de pe un lemn vechi. Limba germană la treizeci de ani mă face să mă simt consumată.

Otilia mă asigură că mai e speranţă, mai am încă timp să emigrez, s-o iau de la capăt. Oare asta e soluţia? Mă mai gândesc după ce trec de B2.

Grupa e plină de studente la Medicină. Vreo două dintre ele zbârnâie. Când avem de alcătuit propoziţii, ele fac fraze complexe, când avem de compus mesaje, ele fac scrisori. Aproape ca nişte fete de la Litere.

Am şi astăzi curs, de la şase, şi n-am apucat să-mi fac tema. Avem de completat cuvinte în mici dialoguri, sub imagini cu omuleţi la restaurant. Omuleţii comandă diverse mâncăruri, au păreri, cer nota, îşi rămas-bun. Omuleţi în creion.

Am un moment mort, după pauza de prânz. Colegii sunt prinşi în ale lor, iar sus, la etajul şefilor, e linişte. Mă uit pe net, mă uit pe pereţi, apoi mă gândesc să profit şi să fac tema. Scot cartea şi caietul, scot foile xeroxate cu omuleţii.

Deschid un dicţionar online, deschid caietul la pagina unde mi-am notat cuvinte şi expresii şi m-apuc să confrunt şi să completez. Nici nu trec bine de al doilea dialog şi o văd pe şefa cum coboară grăbită pe scări, cu nişte foi în mână. Îi trebuie scanate color, iar scannerul color e numai jos, la mine.

Strâng repede cartea şi caietul, foile cu tema cad pe jos. Mă vede că mă agit şi asta o intrigă şi se grăbeşte şi mai tare, în doi paşi ajunge de la baza scării la biroul meu.

— Ce făceai? mă întreabă rânjind.

Văd pe faţa ei furia c-a fost înşelată, dar şi un pic din bucuria triumfală că m-a prins.

— Mă uitam pe o carte de germană, îi zic, şi deja simt cum m-am încins până în vârful urechilor.

Nu vreau să aibă o părere proastă despre mine, chiar mă străduiesc să fiu o angajată bună, să execut corect tot ce-mi porunceşte. Şi chiar n-aveam altceva de lucru.

— I-auzi… germană… Ce interesant.

Îmi lasă cele trei foi la scanat, iar ea se duce în bucătărie şi porneşte cana electrică, să-şi facă un ceai. Se întoarce cu cana de ceai să-şi recupereze foile, apoi urcă înapoi la ea.

Eu îmi adun tema de pe jos şi tremur de ruşine, ca atunci, într-a patra, la cunoaşterea mediului, când m-a prins doamna Costoleanu că n-am învăţat şi nu ştiam dacă mi-a pus 2 sau nu. Şi mai era şi şedinţă cu părinţii în aceeaşi zi.

Ştiu că sunt compromisă câte zile oi mai avea aici şi că n-o să rateze nicio ocazie să-mi scoată pe nas că eu îmi fac treburile mele în timpul programului.

După vreo cinci minute sună telefonul din intern şi tresar. E şefa. Mi-a dat să traduc o ofertă de douăzeci de pagini din română în franceză şi-i trebuie azi, până la sfârşitul programului. E două şi jumătate. N-am nicio şansă. O să stau peste ora cinci şi peste ora şase şi n-o să mai ajung la curs.

După vreo două minute sună iar. Tot ea.

— Cred că nu e nevoie să mai spun că e confidenţial, da?

— Da, bineînţeles.

— Oricum preţul nu rămâne ăla de-acolo, zice ea, asigurându-se că-mi zădărniceşte toate eventualele planuri de a sifona informaţii din firmă.

— Bine.

— Spor la treabă! zice în timp ce trânteşte receptorul.

Derulez cu disperare documentul şi după vreo două pagini încep să-l recunosc. Nu după conţinut, fiindcă astea îmi intră pe-o ureche şi-mi ies pe alta, ci după formatarea neglijentă. Sunt bucăţi

întregi luate cu copy-paste din alte documente şi puse cap la cap, fără osteneala de a uniformiza caracterele. Recunosc un tabel grosolan, o siglă şuie şi până şi preţul, care tronează în mijlocul penultimei pagini, îngroşat, italic şi subliniat. Caut prin folderele mele cu traduceri şi găsesc această ofertă, identică, lucrată în urmă cu o lună.

Stau şi mă gândesc dacă să-i zic că e făcut.

Îmi ia foarte mult timp să mă gândesc ce să fac.

Cel mai mult şi mai mult sunt singură când mă duc la medic. Acolo, când aştept pe hol, când intru în cabinet printre oameni complet străini, când îmi dau jos chiloţii şi nu mă cunoaşte nimeni, când mă răscoleşte transvaginal la ecografie, cu sonda îmbrăcată într-un prezervativ. Sonda ca un aprinzător electric pentru aragaz.

Am un polip pe colul uterin, mi l-au descoperit la un control de rutină. Am intrat în acel anotimp al vieţii în care controlul anual la sâni şi celelalte e obligatoriu. După 25 o iei în jos, la vale, şi dacă vrei să te agăţi cu unghiile nu faci decât să-ţi distrugi unghiile. Ultima dată când am fost, polipul ăla nu era acolo. Cât de ciudat să descoperi că pe dinăuntru corpul tău lucrează fără tine.

M-am programat la operaţie. Doctoriţa m-a asigurat că e o intervenţie de rutină şi că n-am de ce să-mi fac griji pentru procedura în sine, mai dur o să fie să aşteptăm rezultatul de la laborator. Să sperăm că nu e cancer, a zis, fără niciun fel de inflexiune în voce. N-am cazuri în familie, am o moştenire curată, dar asta nu mi-a potolit spaima.

Mi-a dat o reţetă – o cutie cu patru pastile imense, pe care trebuia să le iau toate deodată, cu un litru de apă. Un litru de apă suna grav, chestiile alea omoară, de-aia le-am şi luat, ca să omoare microorganisme.

— Dumneavoastră o cutie şi partenerul o cutie.

Gura mea a articulat fără mine, în timp ce mă ridicam de pe scaun şi-mi adunam lucrurile ca să ies din cabinet, că nu există partenerul.

A zâmbit ca şi când ar fi făcut o gafă, ca şi când m-ar fi acuzat de ceva.

— Atunci numai dumneavoastră.

Şi când aproape că închideam uşa:

— Un litru de apă, da?

Am luat totuşi de la farmacie două cutii, nu erau aşa de scumpe.

Nu ştiam când urma să mă mai văd cu Mihai, dar poate o să-i povestesc şi poate o să i le dau – n-are decât să le arunce el – şi poate o să fie prima chestie scârboasă prin care o să trecem împreună, iar asta o să ne apropie.

M-am gândit iniţial să mă duc singură, s-o protejez pe mama şi să nu-i zic, sau să-i zic după ce e gata, dar ştiam că s-ar fi simţit trădată. Că marile evenimente ale vieţii mele vor fi bolile şi ea va vrea să fie părtaşă. Mai mult de-atât n-o să pot să-i ofer.

Când i-am zis, într-o discuţie pe Skype, a devenit un leu în cuşcă. S-a înroşit la faţă şi şi-a înăbuşit plânsul. Undeva, sub ecran, unde nu puteam să văd, ştiam că începuse să-şi jupoaie pielea din jurul unghiilor.

Mi-am făcut programare la un spital particular şi am făcut-o în funcţie de biletul ei de avion, pe care i l-am rezervat eu. I-am trimis mesaj pe telefon cu ambele informaţii deodată: biletul tău, operaţia mea.

Şi azi am venit la spital amândouă, cuminţi, ca nişte elevi mici care merg pe stradă ţinându-se de mână, căci se ştiu supravegheaţi de învăţătoare.

O văd copleşită şi mă simt datoare să fiu puternică. Forţa mea oscilează în funcţie de ceilalţi.

— O să vezi că nu-i nimic, îi zic pe peron la Basarab, când aşteptăm să schimbăm metroul. Sunt prea tânără ca să fiu bolnavă.

Ieşim pe Calea Griviţei, iar podul Basarab străluceşte departe, în soarele de primăvară. Dintr-odată m-apucă o dorinţă nebună să mă plimb cu tramvaiul 1 pe podul Basarab.

Intrăm în spital şi mama e uimită că arată ca-n filme. Ea e obişnuită cu Spitalul Judeţean din Brăila, unde curge tencuiala de pe pereţi şi la toalete sunt bălţi de urină pe jos. Asta e imaginea ei despre România, iar acum eu am adus-o într-un balon de săpun, unul în care nu e grav dacă te-mbolnăveşti aici.

La intrare trecem printr-o farmacie ca un duty free, de o parte şi de alta a culoarului sunt rafturi cu cosmetice, apoi, mai în spate, pastile şi fiole. Miroase a produse de curăţat. E atât de strălucitor, încât ai impresia că se poate muri OK şi în România.

— Uau, zice mama.

— Stai să vezi cât te costă, îi spun.

Pentru că histeroscopia o s-o plătească ea.

Rămâne pe un scaun, iar eu mă duc la recepţie să mă înscriu. Băiatul îmi dă să completez un formular cu reguli de conduită în salon. În josul paginii văd tarifele de cazare şi intru în panică. Băiatul îmi spune că e doar o formalitate, să semnez că sunt de acord cu regulile. Tarifele nu vă privesc, vă dăm drumul. Şi vă însoţeşte cineva? Dacă nu, vă dăm noi o asistentă.

Îi spun că sunt cu mama.

Dar ne dă o asistentă, care ne conduce pe nişte coridoare şi apoi ne zice să luăm loc.

În faţa noastră se deschid uşile metalice ale liftului şi din lift coboară un tătic debusolat, cu un aparat foto la gât şi şoşoni din pungi albastre peste pantofi.

Mama are emoţii. Îi dau să-mi ţină geanta şi paltonul şi i se adună un morman de lucruri în braţe. A aterizat azi-noapte la două şi a avut valiza plină, la limita celor 23 de kilograme. Mi-a făcut nişte creveţi marinaţi şi mi i-a adus într-un borcan sigilat cu multă bandă adezivă. Turte din smochine şi curmale, migdale, fistic şi pate de ton. Câtă mâncare, atâta iubire, în sensul ăsta nu s-a schimbat. Şi revista mea preferată, de ştiinţă pop, pe care o citesc cu dicţionarul.

— După-amiază mă duc la piaţă şi iau să-ţi fac o ciorbiţă, zice.

— Nu ştii tu să te duci la piaţă. E complicat.

— Dar ce fac?

— Te duci la Mega şi-mi iei îngheţată.

— Ţi-e frică? mă întreabă ea după o vreme.

— Nu.

— E, zici aşa ca să nu mă superi.

Dar, în mod ciudat, în minutele astea, aici, chiar nu-mi e. Trăiesc spaime mari şi ridicole singură în casă, temându-mă că alunec când ies din cadă, mor şi mă găsesc vecinii când încep să mă-mput. Trăiesc spaime când sună telefonul la birou din intern. Trăiesc spaime când traversez strada în oraşul Bucureşti, care-mi creează sentimente amestecate şi pe care mă văd părăsindu-l. Dar acum chiar nu mi-e frică.

O să-mi fie frică după ce ies, după ce polipul o să-şi înceapă călătoria spre laborator.

Tăticul rătăcit mai apare o dată, din acelaşi lift, şi dispare pe acelaşi coridor, în dreapta noastră.

Zâmbim amândouă, fiecare pentru ea. Gândul că un astfel de om ar putea rătăci printr-un spital căutându-mă pe mine, în timp ce eu urlu de durere, crăcită, pentru a aduce pe lume un copil mi se pare un film din Andromeda.

Asistenta vine din nou, îmi dă şoşoni albaştri de pungă şi mă ia cu liftul şi mă duce sus. Mama rămâne pe băncuţă cu mormanul de lucruri în braţe.

În salonul în care mă conduce mai e o femeie care are nevoie de o intervenţie pentru o fertilizare *in vitro*. E extrem de agitată, îi e frică de tot, trebuie să-şi ţină o mână cu cealaltă mână ca să nu-şi jupoaie branula. Doctoriţa ei vine să discute dosarul.

— N-am emoţii, doamna doctor, dar mă-nţeapă asta de-mi vine să-nnebunesc.

În timp ce discută, unde telepatice sau chiar cuvinte articulate care până la mine s-au volatilizat atrag o asistentă care-i bagă ceva în venă.

— De cincizeci sau de-o sută, doamna doctor? întreabă ea.

— De-o sută.

Ne schimbăm în cămăşi de noapte care se închid în faţă cu arici. Stăm spate-n spate, ea cu faţa spre fereastră, eu cu faţa spre uşa întredeschisă. E din Focşani. Undeva, pe o bancă din marele spital, o aşteaptă soţul.

Asistenta ne spune ce să facem cu chiloţeii. Pe femeie o duc la alt etaj, mai păstraţi-i, dar eu în încăperea de alături, să-i punem în buzunăraş. La particular vorbesc cu diminutive.

Cu chiloţii în buzunar, îmi târăsc picioarele în papucii de unică folosinţă din spital până în camera de-alături, unde tronează, în centru, masa de ginecolog.

Doctoriţa mea, cu tunsoarea ei perfectă, bobul geometric tăiat la milimetru, îşi pregăteşte ustensilele. Mă urc pe masă, trag fundul mai jos şi-mi ridic genunchii. Îi ridic cât îmi permit.

Corpul meu răspunde la comenzi, creierul nu mai filtrează nimic şi mă simt în siguranţă pentru că mi se spune ce să fac. Inspiraţi, strângeţi, relaxaţi. Pentru anestezie trebuie să tuşesc. Bizară chestie corpul, ce treabă au muşchii vaginului cu tuşitul? Repet de câteva ori, până când înţepăturile ei se sincronizează cu tuşitul meu, aşteptăm să amorţesc, iar asistenta mă ia de mână. Afecţiunea, diminutivele, papucii de unică folosinţă pe care abia îi

târâi ca să nu-i scap din picioare, le contorizez pe toate şi mă tem că vor apărea pe factură.

Doctoriţa bagă în mine o cameră video minusculă – ce minunat să trăieşti aceste vremuri – şi insistă să mă uit peste cap, în monitor. Îmi explică pas cu pas ce se întâmplă, îmi localizează clar toate durerile. Eu nu văd decât o nebuloasă roşiatică, un abator înăuntru şi-mi dau seama că până acum n-am conştientizat înăuntrul de carne. Dacă aş avea acasă o ustensilă ca un ac imens cu o microcameră în vârf, mi-aş introduce-o periodic în orificii ca să-mi reamintesc că sunt un munte de chimie. Când creierul ar lua-o razna, când s-ar apuca el să gândească.

Asistenta nu-mi dă drumul la mână şi se uită în monitor ca la o cursă de maşini. Doctoriţa mă întreabă dacă vreau să văd polipaşul. Până să strâmb din nas şi să-ntorc capul într-o parte, mi-l flutură deja prin faţa ochilor agăţat în pensetă şi-apoi îl trânteşte în borcan.

— Ăsta merge la laborator.

Mai scormoneşte cu camera prin genitale şi mai găseşte doi, mai mici, pe una dintre trompele uterine.

— Îi vedeţi? mă întreabă cu ochii în monitor. Acum apuc de ei şi-i scot şi p-ăştia, să eliberăm trompa.

E dezamăgită că nu vreau să mă uit.

— Uitaţi-vă, repetă doctoriţa şi am impresia că, dacă nu mă uit, o să-mi împingă ea bărbia cu mâna ei în mănuşa chirurgicală, plină de sânge.

Nu mă doare nimic, dar simt manevrele şi mi-e greu să realizez cam pe unde se află exact în corpul meu.

— S-a rezolvat, acum circulă fluidul, vedeţi?

Aşteaptă să-i confirm.

— Da, văd.

— Gata sunteţi.

Până să-mi dau seama că nu mă pot ridica de pe masă, asistenta-şefă îi face deja proces verbal că-n timpul intervenţiei ei s-a rupt ustensila.

— Ştiţi cât costă? o întreabă dur. Ştiţi cum îmi vine mie să fac cerere de alta?

Cea care m-a ţinut de mână strânge cu mopul sângele de pe podea.

Rămânem numai noi două şi-mi zice:

— Haideţi să mergem în salon.

Îmi e foarte cald şi-mi vine să vomit. Îi cer nişte apă şi nu vrea să-mi dea, zice că probabil de la anestezie şi trage în dreptul meu găleata cu zoaiele roşii.

— Sau poate că v-aţi uitat peste cap în televizorul ăsta, zice.

Mă ajută să mă dau jos şi ajung în salonul care e alături ţinându-mă de pereţi. Nici nu mi-am mai luat papucii.

Cum e să te ţii de pereţi. Cum e să nu te asculte picioarele. Mă năpădesc spaimele bătrâneţilor la un 32 nederanjat până acum de nimic.

În salon, femeia cealaltă e mai euforică decât era înainte să plece. Mă ghemuiesc fetal în pat, iar asistenta trage de sub pat tăviţa pentru vomă. Femeia se plimbă de colo colo cu cămaşa descheiată, i se văd toate, se apropie de mine cu sânii ei de zeiţă a fertilităţii, părul rar şi decolorat acolo jos. Se apropie de mine şi mă mângâie pe cap.

— Citisem pe net că te leagă de pat şi te taie şi te doare, dar n-am simţit nimic.

Doar branula încă o mai scoate din minţi.

— Mă duc, că m-aşteaptă soţul.

Asistenta mea mai intră din când în când să vadă ce fac. Îmi e ruşine că încă mi-e rău şi n-am putere să-i spun s-o cheme pe mama, deşi nu ştiu dacă are voie să urce aici.

— Nu-i nimic, puteţi să şi adormiţi, zice asistenta.

Se apucă să schimbe aşternutul în patul celălalt.

— Ne vine acum un chiuretaj.

Oare cât mă costă dacă adorm?

Apare din nou doctoriţa cu o reţetă şi un bileţel pe care mi-a scris clar „repaus sexual 10 zile“. Dau din cap c-am înţeles.

Îmi mai dă hârtii cu care să mă prezint la recepţie, iar eu mă gândesc la mama, cum stă şi-şi face gânduri şi-şi închipuie că sunt mai rău decât sunt. Mă ridic în capul oaselor, îmi scot chiloţii din buzunar, îmi iau hainele de pe scaun şi încep să mă îmbrac.

Asistenta mă-nsoţeşte în lift. Mama ţâşneşte de pe scaun când se deschid uşile şi mă vede. Ies, uşile se închid în urma mea, iar asistenta rămâne în lift şi dispare în măruntaiele spitalului.

Mama vrea să mă îmbrăţişeze, dar nu ştie cum să m-apuce,

parcă nu vrea să mă spargă.

Îi spun că sunt bine. Doar că-mi vine să vomit. Şi nu prea pot să merg.

— Hai să plăteşti, îi zic.

Ne ducem la recepţie şi ea îmi pune în braţe portofelul ei imens, ticsit de bancnote.

Costă mai puţin cu două sute de lei decât socotisem eu pornind de la tarifele de pe site-ul spitalului şi decât îi spusesem ei să schimbe din euro.

Iau bonul şi teancul de foi, băiatul îmi spune că rezultatul îl ridic din spital peste o săptămână, mă întorc şi mă aşez pe primul scaun pe care-l văd liber.

Mama nu înţelege cât am economisit, nu mai ştie banii româneşti, îi fac o împărţire aproximativă la patru, iar ea chiuie şoptit şi sincer la urechea mea.

— Iu-hu! Ce-ţi iau de banii ăştia?

— Nu ştiu, nu-mi trebuie nimic.

— Ai pantofi?

— Da, mă.

— Geacă de primăvară?

— Mai bine îţi iei tu ceva.

— Şi ţie?

— Eu vreau îngheţată de fistic.

Mai stăm un pic pe un scaun să-mi mai revin. O întreb dacă a mai apărut tăticul rătăcit, iar ea râde şi zice că nu.

— O fi nimerit la nevastă-sa, zic. Crezi c-a apucat să-i facă poze?

— Nu ştiu. Dar ce ca lumea e spitalul ăsta, spune mama, care timp de aproape două ore a stat nemişcată cu paltonul şi genţile în braţe şi a observat.

Îmi lasă mie lucrurile şi se duce la toaletă.

Se întoarce zâmbitoare şi-mi dă să-i miros mâna.

— Ce mişto e săpunul ăsta, zice.

— Îhî.

— Vrei şi tu la pipi?

— Nu, că nici n-am băut nimic.

Pornesc aplicaţia greoaie pentru taxi. Găsesc unul care vine în şase minute.

O luăm spre ieşire şi trecem din nou prin farmacia deschisă, iar

mama se opreşte în loc şi se uită aproape disperată prin rafturi.

— Hai să-ţi iau ceva. O cremă!

Îmi aleg ceva scump, cu extracte orientale, deşi eu nu folosesc cremă de corp, mă mai dau din când în când cu ulei de măsline.

— Uite şi săpun din ăsta natural, cum îţi place ţie! De care vrei?

Scap mai repede dacă zic că vreau.

— Din ăla mov.

— Levănţică.

— Da.

O las pe ea să plătească şi mă duc afară să văd dacă a venit taxiul.

La poarta spitalului, o femeie vinde buchete mari de narcise. Pe Calea Griviţei, în stânga mea, podul Basarab e mai puţin strălucitor, iar gândul la zdrăngăneala din tramvaiul 1 mă face să-mi fie rău. Îmi vine iar să vomit.

Taxiul e deja aici, îi fac semn şoferului că mai aşteptăm pe cineva, iar mama întârzie să apară. Mereu stau cu grija ei când o las singură în lume prin România, am impresia că e depăşită de orice, că se pierde.

Apare într-un târziu veselă, cu punguţa cu produsele şi un card de fidelitate la farmacia cu pricina.

— Mai vii tu p-aici…, îi zic cu un aer de dojană.

— Mi-a zis că am reducere dacă-mi fac card. I-am dat emailul tău, oricum. Poate mai ai nevoie tu.

Ne urcăm în maşină, pe bancheta din spate, iar ea mă ia de mână şi mă strânge tare.

— Tu acuma te bagi în pat şi te culci şi eu… văd eu pe unde mă duc şi iau şi-ţi fac o ciorbiţă. Vrei?

— Vreau.

La primul semafor ne oprim şi stăm o clipă în tăcere şi ea zice spre nicăieri:

— Ce spital ca lumea…

A venit primăvara pe strada Nicolae Licăreţ, e o explozie de verde crud, unii pomi ajung şi până la etajul şase. E lumină când vin după-amiaza acasă. Iar dimineaţa, când plec din nou, în urma camionului de la REBU pârâiaşe de zeamă de gunoi se scurg molcom pe asfaltul deformat către canalizările cu zăbrele. Vremea s-a dezmorţit şi acum se simte şi mirosul.

E vineri şi am stat peste program două ore, ca să fac manual facturi.

Aoleu, să vezi că nu terminăm, Traiane, s-a apucat şefa să-i zică lui bărbatu-său pe la cinci fără ceva, când eram şi eu în birou. Ca să mă simt, să nu cumva să plec.

Colegii au trecut prin faţa mea rând pe rând, doamna Cati a zis „la revedere“, Timea a zis „pe luni“, Florin Ivanciuc n-a zis nimic. Mona a ieşit ţopăind. Se ducea la film. Mi-a cântat un „ciaaaoo“. I-am cântat şi eu înapoi unul, mai încet, cu ochii în calculator.

Domnul Ursu s-a oprit pe la bucătărie şi a zis tare, să se audă în casa aproape goală:

— Astea le iau înapoi…

Venise de dimineaţă cu o pungă de ouă verzi şi albastre, rămase de la Paşte, să le dea la câini.

— Câinii mănâncă ouă? m-a întrebat.

— Nu ştiu, am zis. Eu am avut care mânca şi pepene. Întrebaţi-o şi pe Mona.

Tanti Oara i le-a refuzat, a zis că ea n-ar lua decât oase, iar pe stradă nu trecea nimic, m-a pus să mă uit pe geam dacă văd câini, dar am uitat să mă uit. Azi toată ziua m-a sclavagit Liliana, nu mi-a mai stat gândul la altceva.

La masa de prânz, Timea şi Mona au pus pariu dacă mă lasă să mănânc.

Telefonul a sunat de două ori în timpul mesei. Din intern.

E vineri şi am ajuns acasă, mi-am descuiat garsoniera închisă cu

două yale, uşa s-a lovit de nişte ghete, care s-au lovit de frigiderul din hol. Am deja vreo lună de când tot amân să le spăl pe talpă, să le pun în cutii, să le urc pe dulap.

Am tot ce-mi trebuie. Deluşoare de obiecte prin casă, bucurii nesfârşite când găsesc prin fundul şifonierului sau al bufetului sau al comodei lucruri pe care uitasem că le am.

N-ar mai încăpea nimeni printre deluşoarele de obiecte, oricum nu mai are nimeni loc, mă reped să-mi spun de câte ori îmi încolţeşte gândul că e goală casa.

Otilia a luat salariul şi e euforică, mă sună şi mă întreabă dacă nu mergem prin Control mai încolo. Vezi că în seara asta e Petru în sala mică, zice, şi aproape c-o aud cum îmi face cu ochiul.

— Ce treabă am eu? întreb.

Petru e unul care m-a agăţat astă-iarnă pe OK Cupid, în cele patru zile cât am avut cont. Mi-a zis că vrea să fie sclavul meu, mie mi se părea poza cunoscută, i-am pasat-o Otiliei şi am întrebat-o de unde-l ştim pe-ăsta.

— Din Control, cum de unde? E Petru!!

Pune muzică în Control de când Controlul era în Panic.

După OK Cupid ne-am mutat pe Facebook, am mai lungit conversaţia vreo două zile, discuţia se făcea tot mai puţin perversă, apoi eu am zis hai să stăm la un suc, el a zis da, eu am zis spune tu când poţi, iar el a întârziat cu răspunsul o lună, după care şi-a cerut scuze, dar ştii sunt într-o perioadă dificilă emoţional, nu te supăra, nu pot.

I-am dat Otiliei cu copy-paste din conversaţie.

— E, mare pierdere, a spus.

— Păi, nu, ţi-am arătat aşa, să nu-ţi faci iluzii, am zis şi am râs amar amândouă de cât de imposibil e orice.

După aia cu Petru am început cumva să ne salutăm, şi eu, şi Otilia.

Şi parcă şi Coco, deşi i-am zis Otiliei să nu-i tot povestească şi lui ce vorbeşte cu mine.

Sau poate l-o fi agăţat Petru şi pe Coco.

Îmi place să dansez în sala mare, vineri sau sâmbătă spre patru dimineaţa, când e tot mai puţină lume, până încep să-mi scârţâie genunchii. Uneori, când sunt ameţită de la vinul casei şi nu mai contează absolut nimic din ce nu se află în raza mea vizuală, o iau

de braţ pe Otilia şi-i strig în ureche: *Suntem tineri*. Zgomotul din club o scuteşte mereu de a-mi răspunde la asta.

Am scos frigiderul din priză azi-dimineaţă, înainte de a pleca la lucru, congelatorul e îngheţat şi când mi-am dat seama că nu se mai deschide uşa am simţit brusc nevoia să scot de-acolo găina de la mama. O găină bio, luată nu ştiu de unde, din aia care scurmă liberă în praf cât e în viaţă. Mi-a lăsat-o s-o pregătesc.

Să nu uit să menţionez că n-am cancer.

M-am dus la spital să iau rezultatul şi m-am uitat câteva minute lungi în buletinul de analize medicale. E o sută de lei controlul la doctoriţă pentru interpretarea rezultatului. Buletinul spunea că epiteliul mucinos unistratificat nu prezintă atipii şi glande endocervicale în stroma. Dar că e un edem la nivelul chorionului citogen. Căsuţa de opinii şi interpretări era goală. Dacă era cancer, mă gândesc c-ar fi trebuit să scrie acolo. La recepţie nu mai era nimeni, aşa c-am avut curaj să mă duc s-o întreb pe fată:

— E în regulă, nu?

I-am pus sub nas foaia pe care tocmai mi-o dăduse într-un plic cu sigla spitalului.

A avut nevoie de câteva secunde să-şi dea seama ce-aştept de la ea, apoi s-a uitat pe foaie şi după un timp a zis:

— Dacă nu e nimic încercuit cu linie dublă înseamnă că e în regulă.

După care mi-a zâmbit profesionist, ca la particular.

Nu m-am mai dus la interpretare la doctoriţă.

Mi-e groază să deschid uşa frigiderului, ştiu că toată ziua gheaţa din congelator s-a scurs strop cu strop în recipientele pe care le-am pus înăuntru. E un frigider vechi, bârâie şi consumă mult, dar n-am îndrăznit încă să-i cer lui Ursu să mi-l schimbe. Cel mai mult şi mai mult îmi doresc un corp suspendat la bucătărie. O să-i spun mai întâi de ăla.

Spre surprinderea mea, recipientele sunt goale şi asta pentru că toată apa s-a scurs în tava de sub congelator. E plină ochi. Încerc să crăcănez cât pot uşa frigiderului, dar nu reuşesc chiar de tot, fiindcă spaţiul e îngust şi se loveşte de peretele de la baie. Scot tava cu încetinitorul, o susţin cu o palmă desfăcută de dedesubt, e o mare inginerie ceea ce fac, e o mare precizie, o provocare pentru corpul meu, dar e multă apă şi e grea şi mâna de dedesubt începe

să-mi tremure şi apa să se bâltâcâie, se fac valuri în tăviţă, îmi încordez bicepşii moi, dar tăviţa e prea mare şi apa prea multă, vreo cinci litri cel puţin, şi văd cu groază cum pierd controlul, mi-ar fi trebuit vreo patru mâini s-o ţin şi s-o manevrez până în baie, la vasul de toaletă care e la un pas distanţă, apa o ia razna şi scap tava şi din reflex ridic repede genunchiul drept s-o susţin, dar prea târziu, apa se scurge în tot holişorul, invadează pantofii şi ghetele, intră pe sub frigider şi pe sub cuier, trece în baie şi se ascunde pe după vasul de toaletă, acum e mult mai multă decât era în tăviţă şi e peste tot, mă reped şi nu ştiu cu ce s-o adun, n-am cârpe moi, n-am prosoape de hârtie, bag mâna în coşul de rufe şi scot două bluze de corp şi le întind pe jos să absoarbă.

Punga cu găina bio a ieşit la iveală ca o descoperire după topirea unui gheţar. Pe pereţii congelatorului încă mai e gheaţă rotunjită şi fragilă, pe care o desprind cu mâna şi o arunc în toaletă. Găina – sursa tuturor relelor – o iau şi ies cu ea şi o duc direct la ghenă, o aud cum cade lovindu-se de pereţii de tablă ai burlanului. Sunt sigură că era bună. Dar eu n-am timp să gătesc.

Îmi dau seama c-am ieşit să duc gunoiul cu papucii de casă, ceea ce n-ar fi trebuit să fac, fiindcă pe hol e murdar şi dimineaţa văd gândaci cu picioarele în sus şi-n lift pute a pişat de câine, mă descalţ de ei la uşă şi-i arunc într-un lighean.

Mă pun şi fac curăţenie în genunchi, spăl şi frec prin colţuri, în baie şi-n hol, iar frigiderul îl curăţ cu oţet.

Pe la nouă mă sună Otilia să ieşim în oraş.

— Deci la zece la Universitate, da? Sună-mă când pleci de-acasă.

Mă gândesc cu ce să mă-mbrac şi mă decid pentru o rochie nouă, pe care mi-am luat-o alaltăieri de la o tarabă de la Piaţa Norilor. Fetele de la birou îi spun „la outlet“. E un nene în fundul pieţei, pe latura cu haine, după ce treci de plastice şi articole de menaj, care aduce haine de firmă la preţuri mici. Ele se duc periodic în pauza de prânz să vadă ce mai e pe la outlet. Nenea aduce multe de la Desigual, una dintre mărcile preferate ale Monei, care le-a îmbolnăvit şi pe celelalte două de morbul ăsta. Numai că Mona e cam singura care-şi permite să-şi ia din magazin când nu sunt reduceri. Timea şi Ioana au intrat în rândul lumii abia după ce au descoperit outletul în piaţă. La început erau foarte ieftine, şi-au luat o grămadă de bluze şi fuste cu 20-30 de lei, dar nu demult

nenea şi-a dat seama că marfa lui ar putea face mai mult.

Miercuri, în pauza de prânz, au mers la piaţă toate trei şi au stat mult. Ieşiseră şi băieţii de la parter şi jos nu mai era nimeni, aşa c-a trebuit să stau să păzesc uşa în loc să ies şi eu după mâncare. Ies toţi deodată şi se duc să-şi facă treburile şi stau mult şi nu numai că nu le pasă că eu nu mai pot ieşi până la colţ, la cantină, dar mă mai şi roagă să-i acopăr dacă întreabă şefa de ei. Mi se lipise stomacul de spate când s-au întors ele, iar Ioana a venit direct la mine şi mi-a arătat o poză făcută cu telefonul. Era o rochie exotică de la Desigual, agăţată de taraba lui nenea. Le plăcuse foarte mult, dar era prea mare pentru oricare dintre ele, aşa că s-au gândit că poate-mi vine mie. Le-am zis că am haine şi nu simt nevoia să-mi mai iau. Dar e chiar frumoasă, au zis, şi sigur n-ai nimic de la Desigual, că nu te-am văzut până acum. Nu mai pot să mai dau bani pe haine, am zis. Dar nu e decât o sută de lei, în magazin sigur e de patru ori mai scumpă. Am desfăcut portofelul: nu am decât cincizeci, am zis. Lasă că-ţi mai dăm noi cincizeci, urmează să luăm salariul.

Au venit cu mine toate trei, mureau de curiozitate şi, în timp ce mergeam spre Piaţa Norilor, încă nu înţelegeam de ce le pasă de mine atât de mult încât mi-au pozat rochia cu telefonul. Eram stresată c-am plecat prea departe de birou şi că mergem prea încet şi că lipsim prea mult timp, iar ele au râs de mine că mă stresez. Am ajuns la taraba lui nenea şi eram caraghioase toate patru îngrămădite printre vrafurile cu mărfuri, pipăind o rochie. M-am dus într-o cabină improvizată, s-o probez cu blugii lăsaţi în vine, fără să mă descalţ. Nu era oglindă, aşa c-am tras draperia şi ele s-au uitat toate trei şi Mona a fost dezamăgită că-mi vine. Mi-am luat-o. Cei 50 de lei mi i-a împrumutat chiar ea.

În Control mă cocoţ pe un scaun înalt, la masă, şi rochia se ridică şi mă stresez că n-am picioare de fustă scurtă. Otilia se duce direct la coadă la bar şi se întoarce cu două beri.

— De ce ţi-ai luat două? o întreb şi râd.

— Una e pentru tine.

— Voiam vin. Şi nu-mi place să-mi faci tu cinste mereu. Mă umileşti.

Îşi dă ochii peste cap şi trage sticla mai aproape de ea.

— Du-te şi ia-ţi vin.

Ştiu că din când în când spun lucruri care o supără şi atunci ea ţine supărarea în ea şi „se răceşte“ de mine o zi sau două sau trei, nu mai dă semne, nu mai răspunde la offline-uri, iar eu nu-mi dau seama dacă din cauză că e hăituită la corporaţie sau din cauză c-am făcut eu ceva. Îmi mărturiseşte abia după câteva luni şi-mi povesteşte în amănunt, cu precizie, ce-am zis şi cum m-am uitat şi pe ce ton am zis şi ce-a simţit ea şi cât timp exact s-a răcit de mine. S-a întâmplat deja de multe ori. I-am luat frica. Nu vreau s-o supăr, dar nici nu-mi place când mă face să mă simt rea.

— Te-ai supărat? o întreb.

N-aud ce răspunde, aşa că mă duc cu urechea la gura ei.

— Mai zi o dată.

Iar ea zice că nu.

Mă ridic să mă duc la bar şi, până să mă întorc cu paharul de vin, prima ei bere a fost deja băută şi sticla goală debarasată şi ea glisează pe Tinder.

Ciocnesc paharul de sticlă.

Petru pune muzică mişto în seara asta, închid ochii şi ascult cum vine din tavan, aş putea să stau aici pe scaunul ăsta *forever*, să mă pietrific aici, deşi locul e un staul. Fum, transpiraţie, îngrămădeală.

Acum ne este bine, iar binele arată aşa.

Otilia se dă jos de pe scaunul ei şi se duce să dea o tură prin cele două săli. Se uită cu atenţie la oameni. Eu mă uit după ea, dup-aia închid ochii şi ascult.

O mai văd că trece pe margine o dată şi încă o dată, a doua bere i-a dispărut din mână, a abandonat sticla goală pe undeva, apoi vine la mine cu o faţă amară şi-mi zice:

— Dragă, eu plec.

— Cum adică? Mă laşi singură? Nici n-am terminat vinul.

— Bei prea încet.

— Eşti OK? o întreb.

— Da.

— Sigur?

— Da.

— Eşti obosită?

— Da.

Nu e în apele ei şi nu ştiu ce să fac s-o anim.

— Eu aş mai rămâne.

— Bine, zice ea şi se întinde să mă pupe pe obraji. Vorbim mâine.

Stau pe scaun şi dau din picior după muzică.

După un timp vine unul şi mă întreabă dacă nu vreau să ies cu ei – nu ştiu care ei, nu mai văd pe nimeni – să fumăm ceva. Pare student. La Jurnalism. Sau Comunicare. Sau Studii Europene. Îi zic că nu, îmi place muzica şi rămân.

— Cum vrei, zice el şi ridică din umeri.

E frumos foc. E praf.

După încă un timp un altul vine şi-şi ciocneşte berea de paharul meu gol. Se sprijină cu cotul de masă, se înghesuie aproape de mine. Ăsta sigur m-a urmărit de ceva vreme dacă a venit aşa pornit să se înghesuie. A stat să vadă dacă sunt singură.

— Eşti singură? mă întreabă.

— Da.

— Cum aşa?

— M-am rătăcit de prieteni.

— Ce era aici? mă întreabă el şi arată spre pahar.

— Vinul casei. Roşu demisec.

— E bun?

— Nu.

Râde.

— Şi atunci de ce bei?

— E cel mai ieftin.

— Mai vrei unul? mă întreabă.

Stau un pic să mă gândesc, deşi în secundele astea prin cap nu-mi trece absolut nimic, doar deschid gura la un moment dat şi zic la întâmplare:

— Sunt prea bătrână pentru asta…

Nu mai am răbdare să mai cochetez. Nu în baruri. Eu nu sunt niciodată frumoasă de la prima întâlnire. De fapt, nu prea sunt deloc.

— Mă goneşti? mă întreabă amuzat.

— E şansa ta să scapi, îi zic.

— Roşu demisec, da?

Face stânga-mprejur şi se duce la bar, mă-ntorc după el, el se uită la mine.

Opa, un curajos, îmi zic, şi mă trezesc că mai beau un pahar şi încă unul şi pe-al patrulea mă duc să-l vomit la baie, o, dar am scos mai mult decât un pahar, cred că le-am scos pe toate, ori e chiar prost vinul, ori sunt eu proastă, trag apa şi rămân aplecată deasupra vasului de toaletă, mi-e rău şi trebuie neapărat să ies la aer. E ora trei şi jumătate.

Îl cheamă Dan.

Îi spun că trebuie să plec.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Tocmai ţi-am vomitat vinul.

— Eşti OK?

— Nu ştiu, vreau să mă duc acasă.

— Hai că vin cu tine, şi deja se pregăteşte, aparent îngrijorat.

— N-ai de ce, iau un taxi.

— Vin cu taxiul.

— Treaba ta, dar dacă vii, rămâi la uşă.

— Merge şi aşa, zice el.

Afară, pe trotuar, sun la dispecerat, dar nu găsesc maşină. Aplicaţia nu se deschide. Dan nu scoate telefonul să mă ajute.

— Hai la Universitate, zic, poate sunt la statui.

La statui e o singură maşină, şoferul mă-ntreabă unde merg înainte să urc, aşa că-i trântesc portiera. Până la mine face zece lei o cursă şi cine m-a întrebat până acum unde merg nu m-a luat niciodată. Speră toţi la Drumul Taberei. La Otopeni. Mi se face silă de acest oraş.

— Poate la Unirii, zice Dan.

Pe bulevarde curg taxiuri. Din clădiri miroase a şaorma. Străzile sunt, cum s-ar spune, pline de viaţă.

Aerul e rece şi mi-am revenit, aş lua-o încetişor pe jos, să mi se limpezească creierul şi să-mi iasă mirosul de fum din haine şi din cap.

Pe bulevardul Unirii se fac lucrări de reamenajare, din loc în loc sunt grămăjoare de dale roşii, păzite de câte un gardian. Pergole colorate. Multe coşuri de gunoi.

Vorbesc cu Dan verzi şi uscate şi din când în când mă uit în urmă dacă se vede N104, autobuzul de noapte, pe care-l urmăresc mereu şi nu-l văd niciodată.

Are 37 de ani şi pare un tip din ce în ce mai mişto. Sigur pe el,

cu mâinile în buzunare în paltonul scurt. Am făcut drumul ăsta singură în creierii nopţii de multe ori, îmi ia o oră s-ajung acasă din centru şi nu mi-a fost niciodată frică. Doar pe lângă Biblioteca Naţională e dubios, că sunt boschetari, dar trec mereu pe trotuarul celălalt.

Nu mi-a fost niciodată frică, dar acum, cu el, mă simt cu adevărat în siguranţă, iar asta e ceva nou.

— Ce zodie eşti? îl întreb.

— Ţi-a luat ceva până să-ntrebi, zice el râzând. Sunt pe 12 noiembrie.

— Scorpion, ce perfect.

Deşi habar n-am dacă mă potrivesc sau nu.

— Şi la ce oră?

Se opreşte în loc.

— Asta la ce-ţi mai trebuie?

— La ascendent!

De fapt, vreau s-o pun pe Otilia să-i facă astrograma pe net.

— Nu ştiu la ce oră…

— Eşti din Bucureşti?

— Da.

— Născut aici?

— Da.

— S-o întrebi pe maică-ta de oră…

— Bine, zice el. Dar nu cred că mai ştie.

— Tu întreab-o!

— Bine.

Ne apropiem de Piaţa Alba Iulia şi dintr-odată cerul devine electric. Începe să fulgere, de la depărtări cosmice se aude bubuit. În câteva minute începe să plouă mărunt şi repede şi pornesc şi aspersoarele de pe bulevard, care sunt strâmbe şi nu stropesc spre straturile de flori, ci către spaţiul pietonal.

Mă tem că-mi stric pantofii din piele întoarsă.

Dan mă ia de mână şi ne grăbim prin ploaie şi prin aspersoare, eu mă întorc să mă uit după N104, nu se vede nimic, el trage de mine să merg mai repede, de parcă ne cunoaştem de-un secol.

O luăm la fugă.

Dintr-odată, prin ploaie şi prin aspersoare şi sub cerul electric coborât brusc până la acoperişul blocurilor, strânsoarea lui îmi dă

senzaţia că totul e foarte uşor. Că viaţa cealaltă, mai uşoară şi mai bună, e la un click distanţă şi se poate întâmpla oricând. Mă trage de mână hotărât şi mă umple de speranţă. Nu că-mi rezolvă el viaţa, ci că e posibil ca la un moment dat să nu mai fie atât de greu.

— Să ne uităm după un taxi, strigă el.

— Nu ne mai ia nimeni acum, suntem uzi şi suntem aproape.

De la Piaţa Muncii o luăm printre blocuri şi-i dau indicaţii, aici la stânga, aici la dreapta, acum tot înainte, prin gang.

Ajungem în faţa scării, mă caut de chei şi rămân cu ele în mână. Ne uităm unul la altul. Suntem amândoi fleaşcă. Sunt plină de apă în pantofi. Din secunda în care ne-am oprit din mers, m-a luat frigul.

Mi-e milă să-l trimit acasă. Dar nici nu vreau să pară c-am cedat atât de uşor. Plus că nici nu-l cunosc, cum să-l las în casă? N-am mai făcut asta niciodată.

Mă uit la el nehotărâtă.

— Ce vrei să faci? mă întreabă el.

— Dacă nu ploua, te-aş fi trimis acasă. Aş fi sperat să-mi ceri numărul de telefon înainte să dispari.

— Dar aşa...?

Ce se poate întâmpla? mă gândesc. În afară de faptul că sunt neepilată pe câte un sfert de picior, pe unde n-ajung cu aparatul, şi că n-am dat cu aspiratorul de vreo două-trei săptămâni? Măcar în hol e curat, numai bine să intrăm cu noroi.

— Bine, hai.

Râde victorios, m-apucă cu ambele braţe şi mă sărută lung.

— Dar dormi pe canapea, îi zic în timp ce el îmi muşcă buza de jos.

— Sigur.

Ursu coboară pe scări cu pungile de mâncare după el. Lasă în urmă firimituri, ca Hänsel şi Gretel. Când apar dâre de firimituri prin firmă, acestea sunt întotdeauna de la biroul lui până la bucătărie.

Stă într-un birou mare, unde în vremurile prospere ale firmei lucrau trei oameni. Acum personalul s-a subţiat de tot şi el a rămas singur, are la dispoziţie trei mese şi trei dulapuri. Una dintre mese e mereu ocupată cu diverse pachete de mâncare. Prin dulapuri îşi ascunde tacâmuri, solniţe, şerveţele, cafea, dar colegii nu se jenează să-l cotrobăie când le trebuie câte ceva, mai ales când el e pe teren, aşa că toată lumea ştie unde sunt toate, iar rezervele lui de ceai şi furculiţe de plastic şterpelite din fast-fooduri sunt de fapt rezervele tuturor. Orice-ţi trebuie găseşti la Ursu.

Îşi trânteşte pungile pe masă la bucătărie şi vine la mine la birou.

Jos, la parter, suntem cu toţii în spaţiu deschis, iar bucătăria, situată chiar în faţa mea, nu are uşă. Dacă mă străduiesc şi mijesc ochii, văd exact ce se întâmplă acolo, ce mănâncă fiecare.

Îşi pune coatele pe tejgheaua înaltă de la recepţie, se apleacă spre mine şi zice:

— Ai cumva un chiloţel din ăla de plastic?

Chiloţeii de plastic sunt foarte preţioşi. Toate rechizitele sunt preţioase, pentru că se află în cantităţi mici, mereu la limită, în biroul şefilor.

Colegii vin mereu şi-mi cer de toate, pixuri, bileţele adezive, agrafe. Pentru agrafe îi redirecţionez la Timea, care şi-a descoperit o pasiune pentru agrafe şi ace cu gămălie de când s-a angajat la noi şi şi-a dat seama că-i e jenă să ceară. Pixurile le-aduc eu de-acasă.

— La ce vă trebuie? îl întreb pe Ursu, ca un duh malefic al rechizitelor ce domină întregul parter.

— Să pun şi eu o farfurie.

— N-aveţi o pungă? îl întreb scandalizată.

El răspunde spăşit că n-are.

— Nici eu n-am, îi zic. Ştiţi ce greu îmi e să scot astea de la şefi?

— Hai, c-am văzut eu că ai, acolo în sertar, zice el.

Când naiba m-a cotrobăit, că doar eu mereu vin prima şi plec ultima. Până să-mi dau seama că cel mai probabil a zis-o la plesneală, dacă ţine – bine, dacă nu – nu, deja mă aplec, trag sertarul şi, într-o poziţie incomodă, mă chinui să extrag unul dintre cei doi chiloţei pe care am reuşit să-i pun deoparte.

Ursu îl înşfacă lacom şi după aia se apleacă din nou peste tejghea, şi mai aproape. Cred că s-a înălţat pe vârfuri. Mă întreabă în şoaptă:

— Ştii ceva, s-au băgat banii?

Mă enervează că mă întreabă mereu pe mine, n-am seismograf pentru detectat mişcări financiare, dar întrebarea asta din partea lui conţine întotdeauna o alta, mai ales dacă răspunsul e afirmativ: şi chiria când mi-o dai?

— Timea! strig eu pe deasupra lui Ursu, până în capătul celălalt al încăperii, unde biroul Timeei e pitit după un paravan.

Are card la aceeaşi bancă prin care ne virează şefa salariile şi primeşte imediat un SMS de înştiinţare când i se alimentează contul.

Nu răspunde, aşa c-o sun pe interiorul ei, 219.

— Da.

— Eu sunt. Ce faci?

— Bine, zice ea cu gura plină.

— Ai primit vreun mesaj deosebit azi?

— Măi, să ştii că n-am primit. N-am primit nimic. Îmi ţin telefonul aici, lângă tastatură.

— N-au intrat, îi zic lui Ursu, care în timpul scurtei mele convorbiri şi-a băgat degetele în gură ca să şi le umezească şi să-şi poată desface chiloţelul.

— Aha. Te mai sun eu mai încolo. Cât ai tu aici?

— Eu am interior zero. Dar mai bine sunaţi direct la Timea, la 219.

— Aha.

Între timp, pe uşă intră Traian, încărcat cu platouri de carton în pungi de plastic. Se duce direct la bucătărie şi începe să le întindă

pe masă şi e deja evident că se pregăteşte ceva. De obicei el e cel care se duce la prânz după mâncare, îi cumpără şi ei ce găseşte şi aproape tot timpul mănâncă separat. Dar acum nu e masa de prânz, e altceva.

Ursu aşteaptă să i se încălzească în cuptorul cu microunde borcanul cu ciorbă, stă pe scaunul de plastic în capul mesei şi aproape că-l aud cum salivează înainte ca Traian să deşarte pungile pe masă.

— E ziua dumneavoastră, şefu'? zice el şi râde şmechereşte.

— A, nu, Liliana vrea să vă dea de pomană pentru părinţii ei, zice el. Am luat nişte pateuri, nişte fructe…

Scoate dintr-o altă pungă şi o caserolă cu mâncare de la împinge-tava de la colţ.

— Asta e pentru Colonelul. Să-i dea şi lui o farfurie de mâncare…

Colonelul e vecinul nostru de vizavi. E bătrân şi cu mintea rătăcită, locuieşte singur într-o casă enormă, care cu siguranţă aici, în centrul oraşului, valorează milioane. Colonelul e un bătrân foarte frumos, cred că a fost un bărbat mişto la viaţa lui. Are părul foarte des şi foarte alb şi barba la fel, deasă şi albă. Doar privirea e înceţoşată, abătută, confuză, de parcă nu mai recunoaşte nimic din ce-l înconjoară.

Prima dată l-am auzit pe Ursu că-i spune Colonelul şi, ştiind că lui îi place să pună porecle, am crezut că e un nume pus de el. Dar mi-a explicat mai târziu (şi mi-a confirmat şi Traian) că a fost cu adevărat colonel, director de închisoare pe vremea lui Ceauşescu, „securist, îţi dai seama", cu acea sclipire în ochi în care citesc nemărginita admiraţie a lui pentru persoanele care se descurcă.

Se pare că bătrânul are un băiat în State, care nu mai vrea să ştie de el.

Câteodată, dimineaţa când vin la birou, văd o femeie care iese de la el cu pungi de plastic, în care-mi imaginez că sunt vase şi caserole goale. Odată, el a ieşit după ea desculţ pe gheţuş, iar ea l-a certat şi l-a întors în casă.

Casa şi curtea sunt extrem de neîngrijite şi pline de pisici. În casă, la etaj – ceea ce eu pot vedea cu uşurinţă de la fereastra mea, peste bolta lui de vie – se văd încăperi pline de vechituri şi gunoaie. Curtea la fel, e plină de tot ce aruncă alţii.

Traian îmi spune s-o sun pe Liliana şi să-i spun c-a venit. Liliana îmi spune să-i sun pe colegi şi să-i rog să coboare.

Ne adunăm cu toţii la bucătărie, în jurul mesei de plastic, pe care stau întinse foietaje, eclere, felii de pizza, sticle şi cutii de suc. Ursu e aşezat în capul mesei, îşi hăpăie ciorba din borcan, transpirat tot. Florin întreabă a cui e ziua, iar şefa aşteaptă să ne adunăm toţi, apoi ne spune că e pomană pentru părinţii ei, că a trecut ziua în care trebuia să facă şi n-a apucat, nici colivă, nici nimic, dar luaţi de-aici, să fie de sufletul lor.

Luăm cu sfială fiecare câte ceva, numai Ursu se repede să încerce din toate, ia bucăţi în ambele mâini. La început e OK, suntem ocupaţi cu mestecatul, dar după aceea rămânem aşa, în tăcere, nimeni nu zice nimic, nu avem ce să vorbim între noi.

Şefa ne spune că şi-a anunţat Moreno vizita, o să vină împreună cu un anume Enrique Bernabeu, pe care cică ar vrea să-l pună director regional pe Europa de Est, în locul ei. Europa de Est înseamnă doar agenţia noastră de la Tineretului. E afectată, dar încearcă s-o ia în râs, face glume, îi urează lui Bernabeu succes cu clienţii din România. Când s-o apuca Bernabeu să alerge după autorizaţii de construire… Lumea râde, pornesc discuţii despre şantiere.

Sună telefonul şi am scuză să mă extrag. Fug la recepţie să răspund, dar e un spam, o femeie ne întreabă dacă vrem automat de cafea la bucătărie. Îi spun că nu, au mai sunat şi alţii, noi suntem puţini şi fiecare e cu pliculeţul lui de ce-i place.

— Am înţeles, zice ea. Aş putea totuşi să vorbesc cu o persoană cu putere de decizie?

— În cazul ăsta, eu sunt persoana cu putere de decizie. La sortat reclame.

— Totuşi, firma dumneavoastră a fost selecţionată pentru a beneficia de o reducere…

— Cum anume a fost selecţionată?

Şefa aude că se lungeşte conversaţia şi o intrigă cu cine vorbesc eu atâta la telefon. Cu cine fac schimb de informaţii. Vine la recepţie, se sprijină cu cotul de tejghea şi ascultă ce vorbesc. Îi propun femeii să-mi trimită oferta pe adresa de office, e tot ce pot să fac pentru ea.

— Cine era? întreabă şefa zâmbind, cu zâmbetul ăla care-şi

imaginează c-o face mai umană, mai puţin invazivă şi dominatoare.

— O reclamă la cafea, zic.

— Aha… ştii ce-aş vrea să te rog? Dacă-l vezi pe vecinul nostru, Colonelul… să mă anunţi, că vreau să-i dau şi lui ceva de pomană. Te mai uiţi tu pe geam şi, când îl vezi că iese la poartă, îmi spui. E o caserolă cu mâncare pe masă…

— Vreţi să-i dau eu dacă-l văd? întreb, încercând să mă fac utilă şi nimic altceva.

— Nu, nu, cobor eu. Tu numai să-mi spui când îl vezi.

Colonelul oricum nu mai ştie pe ce lume trăieşte, cine ce-i dă, nu mai recunoaşte oamenii, nu mai face diferenţa între ei. El nu mai ştie, săracul, decât să bage în gură ca să supravieţuiască. Dar ea doreşte să-şi asume tot, să i se recunoască toate meritele, inclusiv această milostenie pentru sufletul părinţilor ei morţi.

Caserola cu mâncare rămâne pe masa de la bucătărie, iar eu rămân vigilentă, să nu bage careva furculiţa în ea. Îmi petrec restul zilei de lucru uitându-mă pe geam, să văd dacă iese Colonelul.

Primesc mesaj de la Dan, dacă vreau să mâncăm diseară la Mahala şi după aia să mergem la el, să ne uităm la un film. Şi un emoticon care rânjeşte cu subînţeles. Mă gândesc ce să-i răspund, ceva amuzant şi nu foarte entuziasmat, ca să nu-şi dea seama cât de mult mi-l doresc. Dar, până să răspund, vine un alt mesaj de la el: *bineinteles, daca nu ai planuri cu altcineva…*

Oare ce înseamnă asta? Cine altcineva ar putea să fie mai important decât el?

Îi spun că da, ieşim, deşi mă înnebuneşte cu mâncatul în oraş, chestia asta mă stoarce de nişte bani pe care nu-i am sau cel puţin nu pentru asta. Omletă pot să-mi fac şi eu acasă. Dar nu vreau să creez o impresie proastă, nu vreau să fiu mai puţin mişto decât se aşteaptă el să fiu, aşa că merg pe propunerile lui.

La cinci fără zece urc la şefa, bat la uşă şi bag capul sfioasă, ea vorbeşte la telefon, dar îmi face semn să intru. După un minut închide şi se uită la mine, mă întreabă din priviri ce doresc. Îi spun că nu l-am văzut pe Colonel toată ziua.

— Aaa, păi, ce facem…? zice ea către nicăieri.

— Puteţi să mergeţi la el, să intraţi în curte. Vedeţi dacă-i acasă.

— Nu, nu pot să fac asta. Să intru aşa la om în curte, nechemată.

Poate să băgăm la frigider mâncarea? zice ea.

Traian, care priveşte concentrat în laptopul său minuscul şi nu-şi ridică ochii din monitor – probabil urmăreşte un filmuleţ pe mut, spune:

— Se sleieşte…

— Păi, deja e rece, spun şi eu.

— Da… Hmm… Păi, atunci cum să facem? se întreabă şefa şi se uită la ceas. Poţi tu să te duci să vezi dacă-i acasă şi să-i dai?

Adică eu să intru prin efracţie… Sau cum s-o chema dacă-i descuiat.

Dar doresc din nou să mă fac utilă, plus că nu mai pot să stau la ei în birou şi nici să mă lungesc peste program negociind pomana pentru Colonelul, aşa că zic bine, mă duc eu.

Mă duc la bucătărie şi deschid caserola, e un şniţel de pui cu mâncare de mazăre şi salată de murături. Mazărea e rece şi arată dubios. O bag într-o pungă rătăcită pe-acolo şi mă duc vizavi, la casa Colonelului la care visez cu ochii deschişi de câte ori mă uit pe geam. Chiar şi aşa, neîngrijită, năpădită de buruieni, curtea e minunată. Mă tot întreb cum aş aranja casa dacă ar fi a mea.

Sun la poartă, dar nu se aude nimic, probabil că soneria nu funcţionează. Apăs pe clanţă şi văd că e deschis, intru încet în curte. Pisicile se sperie şi fug de pe prispă, fug imediat care încotro. Pare să nu mai fi trecut picior de om pe acolo de secole. Vreau să-l strig, dar nu ştiu cum îl cheamă.

— Domnu'! Domnu', sunteţi acasă?

Nu răspunde nimeni, iar de undeva din stradă aud motorul de la BMW-ul lui Paul Dobre, care porneşte spre casă.

— Domnu'!

Pisicile şi-au dat seama că nu sunt periculoasă, aşa că vin mai aproape, curioase.

Urc treptele de la intrarea în casă şi deschid uşa. Înăuntru e întuneric, miros de mucegai, fiare şi cutii şi resturi de obiecte grămadă. E un depozit, plin probabil de şobolani şi gândaci. Fac doar un pas, nu vreau să intru în măruntaiele casei, mai departe de uşa asta chiar că n-am ce căuta. Însă încep să-mi fac calcule. Dacă mă întorc cu mâncarea, trebuie s-o pun la frigider, apoi să urc la ei să le explic ce-am făcut, cine ştie dacă nu-şi aduce ea aminte că mai aveam ceva de făcut pe ziua de azi. De scanat vreo

hârtie, de scris vreun mail. Mi-e frică mereu de ce-şi aduce aminte ea la sfârşitul zilei. Ştiu că de la geamul lateral de la biroul lor se vede în curte la Colonel şi că e posibil să mă urmărească. Poate ea l-a pus pe el să se uite. Aşa că mai fac doi paşi, apoi chem pisicile şi le pun mâncarea pe jos.

Mâine o să mă simt oribil când o s-o mint şi o să-i spun că da, l-am găsit şi i-am dat şi i-am zis din partea cui, iar el s-a repezit pofticios la şniţel. Mâine o să mă simt oribil. Dar acum trag uşa de la casă şi las pisicile înăuntru să lipăie, apoi trag poarta, apoi fug la mine şi-mi iau jacheta, la parter n-a mai rămas nimeni, încui uşa şi o iau la fugă spre bulevardul Tineretului, oare cu ce să mă-mbrac diseară, oare să-mi iau periuţa de dinţi la mine…

E vineri, 2 mai, şi am venit la birou din greşeală mai mulţi. Şefa a uitat să ne spună tuturor să ne luăm liberă ziua asta, pentru un weekend prelungit. A uitat să mă pună să dau circulară. Cheia mea i-am dat-o proprietarului la începutul săptămânii, a zis că vrea să vină să-şi aducă nişte lucruri în pod. Îl cheamă Tavi, are în jur de cincizeci de ani şi a construit vila asta prin anii ’90 special ca spaţiu de birouri, pe locul unei coşmelii moştenite de la bunică-sa. După care s-a mutat în America, în statul Florida, unde trăieşte din chirii. E genul de om care se descurcă. Şi care se răsteşte la alţii. I-am semnalat odată, când era în trecere (şi e în trecere cam şase luni pe an), că nu se mai închide bine uşa de la intrare, trebuie să tragi sau să împingi bine de ea, până se aude un clanc, altfel după câteva secunde se deschide încet, discret, se lăbărţează tot mai mult, până se dă de perete şi eu mă simt şi mă ridic de pe scaun şi trebuie să închid uşa în urma tuturor. Numai asta nu mai făceam, i-am zis, iar el s-a uitat la clanţă şi apoi s-a răstit la mine că n-are nimic, că merge, că asta e clanţă adusă din America, toate clanţele din casa asta sunt aduse din America, nu se găseşte lăcătuş în România pentru aşa ceva. Oare cum o fi venit el cu clanţele în valiză din America. De kilogramele alea aş fi adus dulciuri la familie.

Şi acum Tavi mi-a luat cheia luni şi nu mi-a mai adus-o înapoi, iar lumea se adună ciorchine pe trotuar şi, pe măsură ce mai apar colegi, se uită la mine, de ce nu descui.

— N-am cheie, le zic. A luat-o Tavi. N-o avem decât pe cea de la şefi…

Stăm aproape o oră pe trotuar. E o zi frumoasă şi pustie, oraşul – cel puţin în zona asta – arată a sărbătoare frumoasă şi pustie, care-ţi arată că lumea e bine, e plecată, îşi vede de viaţa ei. Colegii se împrăştie pe la colţuri, fiecare pe la chioşcul preferat, de unde se întorc cu pahare de carton cu cafea. Şefii întârzie să apară şi atunci Mona, care e mai curajoasă fiindcă e vecină cu ei în Bălăceanca şi

au tras sfori la primărie împreună să li se asfalteze strada, recent, pune mâna pe telefon şi o sună pe ea.

Şefa răspunde greu şi-i spune Monei, care a trezit-o din somn, că ei sunt în Deltă, au plecat de ieri, dar noi ce căutăm la birou? Nu e toată lumea liberă? Ea era convinsă c-o să plecăm cu toţii pe undeva…

— Nu, nu ne-aţi zis, îi răspunde Mona iritată. Eu nu mă duc acasă, trebuie să termin planul pentru copertină, să i-l predau lui Maliş.

Ea de fapt îşi face socoteala câţi bani ar pierde pe ziua asta dacar pleca acum şi n-ar ponta-o la salariu.

Din conversaţia lor îmi dau seama de confuzia care s-a petrecut şi mi se înşurubează şi mie o urmă de regret. Dacă ştiam că e liber (mă rog, e un fel de a spune, ar fi fost o zi forţată din concediu), dacă ştiam deci, poate mă duceam şi eu cu Dan la Muscel. Are un prieten cu cabană acolo şi s-au adunat mai mulţi. Deşi n-am aflat decât aseară, după ce l-am sunat de câteva ori în timpul zilei şi părea că are telefonul închis. Mi-a trimis un mesaj târziu: *hello, girl, n-am semnal, sunt la Muscel cu Adi şi compania*. Am rămas surprinsă şi am căutat să înţeleg de ce nu mi-a pomenit nimic despre asta. Am rememorat conversaţiile noastre din ultima săptămână. Vorbiserăm vag despre weekendul de 1 mai, eu i-am spus că nu ştiu încă ce se întâmplă la birou, dar, dacă stabilim ceva, pot să-mi iau liber. După asta n-am mai deschis subiectul.

Şi totuşi acum îmi pare rău că sunt aici şi am senzaţia stranie că din cauza neatenţiei şefei, eu sunt aici şi nu acolo, cu el.

Cheia se pare c-au lăsat-o la Ursu miercuri seara, avea de lucru şi a stat mai mult şi mă întreb ce combinaţii o fi avut, că el nu stă peste program dacă n-are un interes.

Mona îl sună pe Ursu, dar Ursu e la Buzău, să taie un porc la cineva din familie. Pasiunea lui extracurriculară e să taie porci şi miei.

— Aţi plecat cu tot cu cheie? se ambalează Mona, care simte tot mai visceral cum trece timpul şi ziua ei lucrătoare de pe statul de plată.

Nu, nu, zice Ursu, cheia e acasă, ştie băiatul unde să caute, îl sună acum.

— Aoleu, să vezi că ăsta vine cu RATB-ul, spune Mona. Să vezi

cât stăm aici.

Îmi vine şi mie să plec, dar zilele de concediu sunt preţioase, sunt puţine şi-mi alunecă printre degete, iar dacă plec, mă duc acasă şi-mi plâng de milă, mă duc şi-mi chestionez fericirea precară alături de acest bărbat nou din viaţa mea. Mai bine stau cu ceilalţi. Mă aşez pe bordură, mă uit la iedera de pe gardul Colonelului, mă gândesc cum ar fi o casă ca asta… Sau măcar parterul…

Ursu ne sună înapoi şi ne zice că băiatul a găsit cheia. Mai spune ceva, apoi Mona se uită de jur împrejur şi începe: cu Cristina, cu Timea, cu Bogdan… Îşi pune mâna streaşină la ochi şi se uită la noi, iar noi, cei de pe bordură, ne ridicăm şi ne mutăm mai încolo, ne-a ajuns soarele…

— Putea să ne spună totuşi şi nouă, zice Mona, apoi îl expediază. Hai, vă pup.

— Oare o să ne recunoască băiatul? întreb eu, iar ceilalţi încep să râdă.

Suntem ciorchine pe trotuar şi nu mai trece nimeni.

Dacă tot a fost trezită, şefa începe să ne sune pe fiecare: ai făcut aia, ai trimis ailaltă, l-ai sunat p-ăla? După ce deschid calculatorul, le caut şi vi le pun pe mail, zice Bogdan. Ne întreabă pe toţi cine a mai venit. Cristina, Timea, Bogdan… După scurt timp se potoleşte.

Odată pătrunşi înăuntru, ei încep să râdă că plecăm la masă şi nu ne mai întoarcem şi pe mine mă cuprinde spaima, că sigur sună şefa la 5 fără 10 să întrebe cine mai e. Eu trebuie să stau la uşă şi să-i acopăr. Ştie şi ea că-i acopăr. Unde-i X? Doar ce-a ieşit. De ce nu-i în birou Y? O fi la ţigară, vreţi să ies să mă uit? Lasă, nu mai… Dar să-i transmiţi că mă enervează cu ţigările lui.

Sunt zgomotoşi şi aproape c-aleargă prin firmă, ca la şcoală când nu venea profa, şi eu mă gândesc: să mă ferească Dumnezeu să fiu patron, să stau să păzesc turma de iepuri.

Încep să râdă de mine că prea stau pe scaunul meu şi urmăresc telefonul. Dar ce-ai de făcut? Vino şi tu cu noi să mâncăm la Mec. Mi-e rău numai când miros de la Mec, zic, şi: sunt sigură că sună la 5, zic, şi ei pufnesc şi deja îşi fac meniul.

Se face ora prânzului şi ei pleacă, povara cheii rămâne la mine, asta înseamnă că luni va trebui să fiu prima, să deschid. E linişte şi semiobscur cu jaluzelele lăsate la birouri, sunt singură şi-aş putea

să mă încui aici, să încep să trag la xerox. Să-mi scot la imprimantă documente. Să dau telefon în altă ţară. Să fac pagubă de orice fel.

Mă-ncui şi mă trântesc pe scaun.

Stau pe Facebook, mă uit prin pozele lui Dan, are poze de prin 2008, nici nu ştiam că era Facebook în 2008. Apare fericit în toate, fac click pe toate femeile care i-au comentat sub poze. E una care apare des într-o perioadă nu foarte îndepărtată, îmi imaginez că e fosta, mă uit la ea şi la puţinul pe care-l are disponibil pentru public şi mi se pare extrem de frumoasă şi de mişto, mă face să mă strâng în mine, mă face să mă îndrăgostesc un pic de ea.

Dar poate totuşi n-or fi avut nicio treabă, mă gândesc. Şi ar fi prea penibil să-l întreb.

Intru apoi pe magazinul online al unei reviste străine de ştiinţă, unde mă uit de vreo două luni la bijuterii pentru tocilari. Nu mă pot hotărî ce-mi place mai mult: un lanţ cu pandantiv în formă de inimă corectă anatomic sau unul cu o moleculă de serotonină. Inima parcă e totuşi uşor scârboasă. Şi-mi aminteşte de un film cu disecţii la care m-a pus să mă uit un fost prieten din facultate, psihiatru aspirant, şi în care film am văzut pentru prima dată cât de înfiorător de mari sunt vena cavă şi aorta. Pandantivul păstrează proporţiile. Serotonina, în schimb, are o structură simplă, două hexagoane şi jumătate, şi dacă aş purta-o mereu la gât ar fi o declaraţie asumată că undeva, în corpul meu, maşinării minuscule au capacitatea s-o lanseze.

Aş vrea să ştiu cât costă cu transport cu tot, ei îmi cer mai întâi tot felul de detalii, din click în click le dau tot mai multe informaţii şi mă trezesc la un pas distanţă de-a cumpăra lănţişorul. Scot cardul galben al mamei din cotloanele portofelului şi plătesc. E cardul ei de pensie. A ieşit la pensie anul trecut după anii de muncă şi cotizaţii în România, are o pensie mai mică decât salariul minim pe economie, e o glumă, desigur, iar cardul mi l-a lăsat mie din prima lună, să apelez la el când am nevoie. Sunt banii ei de bătrâneţe şi mi-e ruşine, nu e prima dată când bag mâna şi iau, tot de-acolo mi-am schimbat şi ochelarii, tot de-acolo mi-am luat şi salteaua de la IKEA, după ce mi-am dat seama că nu pot dormi pe canapea, fiindcă e prea veche şi strâmbă. Îmi doresc foarte mult să-i pun la loc într-o bună zi pe toţi, dar nu cred c-apuc. „Am umblat şi eu acolo“, îi scriu mesaj de fiecare dată când o comit, iar ea

răspunde: „Ştii că te iubeşte mama“.

Aud o bătaie puternică în uşă şi mă uit la ceas. E trecut de trei. Poate s-a întors careva de la masă. Mă duc să deschid şi, până să ajung, o cheie se răsuceşte în yală, uşa se deschide fără contribuţia mea, iar în prag se arată Tavi, care începe să râdă.

— Ce stai pe întunericul ăsta? zice.

— A, dumneavoastră eraţi… Mi-a fost lene să trag jaluzelele, îi răspund jenată.

Poartă bermude şi şlapi, are o înfăţişare de turist pe o insulă tropicală.

— Ce-i cu liniştea asta? Eşti numai tu?

Şi se uită pe scări, în sus, dar holul de la etaj e şi mai crepuscular decât parterul.

— Da, s-au dus să mănânce… Majoritatea.

— Traian e?

— Nu, ei nu sunt azi.

— Deci eşti singură? mai întreabă el o dată şi împinge uşa cu fundul, până face clanc.

— Tre’ s-apară colegii, zic.

— E, crezi că mai vin ăştia? Vineri? Tu ce mai stai?

Mă întorc spre recepţie şi-mi iau mobilul. El vine spre mine şi râde. Mă duc pe numele lui Bogdan şi rămân cu degetul acolo.

— Măi, ce voiam să-ţi spun…, începe Tavi. Zi-le şi celorlalţi. Nu mai lăsaţi poarta deschisă, că intră tot felul de derbedei şi de-aia s-a furat atunci apometrul.

Mi-a spus asta de nenumărate ori, dar avem un gărduţ mic, de fier, şi cine vrea să intre prin efracţie în curte poate să-l sară imediat. Iar când s-a furat apometrul din cămin, ni l-au înlocuit de la Apa Nova, n-a dat el niciun ban, în cel mai rău caz ar fi dat şefa.

— Eu le-am spus, dar nu pot să stau să-nchid şi poarta după ei, zic.

Poarta cel mult se lăbărţează 30-40 de centimetri, fiindcă după aceea se propteşte în nişte pietre.

Prezenţa lui începe să mă irite foarte tare. Nu cred c-ar fi capabil să-mi facă ceva urât, probabil e doar o paradă de testosteron, dar simt că mi se face rău dacă-l mai văd în faţa ochilor.

Pentru o miime de secundă îmi trece prin cap gândul că făceam

ceva frumos înainte s-apară el, dar nu mai ştiu ce, iar el ridică tonul şi spune imediat:

— Scoate şi tu o foaie din aia A4 la imprimantă şi scrie pe ea „vă rugăm închideţi poarta“ şi lipeşte-o acolo!

— O s-o rupă imediat cineva! zic. Şi dacă plouă? Nu fac nimic fără să-mi spună şeful, trântesc eu.

Se-nroşeşte tot şi începe să tune:

— Extraordinar! Aşa faceţi şi-acasă? Lăsaţi uşa deschisă în urma voastră, să intre toţi vagabonzii?

— Apometrul nici nu l-aţi plătit dumneavoastră!

— Nu contează cine l-a plătit! M-apucă toţi dracii când trec pe-aici şi văd poarta deschisă. Aşa o nesimţire…

— Asta e problema dumneavoastră? La câtă chirie luaţi de-aici? Şi ne-aţi tăiat şi trandafirii din curte!

Îi arăt cu degetul pe geam şi apăs pe geam nervoasă:

— Erau trandafirii ăia albi chiar aici. De ce i-aţi tăiat? Că noi plătim şi pentru curte!

Nu mai spune nimic, nu l-am văzut în flagrant de data asta, dar ştiu că în fiecare an vine şi taie trandafiri cât e vara de lungă, jumuleşte tot.

— De-asta aţi venit? Ca să mă certaţi pe mine de poartă? întreb.

Îmi aruncă scârbit pe tejghea mănunchiul de chei la care am pus eu un breloc cu un delfin de gumă.

— Luaţi-vă cheile, zice.

Pleacă şi trânteşte uşa, iar eu fug şi încui pe dinăuntru.

Îmi zvâcnesc tâmplele. Mi s-au înfierbântat vârfurile urechilor. Eu, care sunt atât de neconflictuală. Eu, care-mi asum orice vină numai să nu se certe oamenii între ei şi nici pe mine. Ce mi-o fi venit? Simt că s-a declanşat în mine ceva primar, ceva care şi-a imaginat că aceasta era o situaţie de supravieţuire.

Poate-mi pierd şi eu răbdarea cu vârsta, mă gândesc. Şi timp de câteva secunde, cât fac cei doişpe-treişpe paşi de la intrare până la locul meu, am o stranie senzaţie de putere.

Mă trântesc pe scaun şi bag cardul în portofel şi portofelul în geantă şi creierul mi se împăienjeneşte imediat cu alte gânduri: că e posibil ca luni să vină din nou şi mă pârască la şefi c-am fost obraznică şi o să le şi spună că la ora trei nu mai era nimeni în firmă şi o să mă certe şi mi se face ciudă că toţi se iau de mine. Şi

tanti Oara s-a luat de mine odată, că de ce-l las pe Colonelul să răscolească în tomberonul nostru. Că împrăştie gunoiul. Eu nu l-am văzut niciodată să umble în tomberon.

Singurul care nu s-a luat de mine până acum e Colonelul.

Pun capul pe masă şi stau aşa cu ochii închişi şi-l mai ridic din când în când să mă uit cât e ceasul. Stau aşa până la cinci.

După care iau cele două rânduri de chei şi încui uşa cu ale mele, cu delfinul. Mă duc până în spatele curţii şi mă uit la tomberon, nu e răvăşit. Apometrul nu e furat. Încui poarta şi mă duc spre metrou.

Pe peron, până vine trenul, îi scriu mesaj mamei: *Ce faci? Am umblat si eu acolo...*

Simion a descoperit accidental că suntem vecini, de când m-am mutat pe Nicolae Licăreţ. Petrece mult timp pe teren şi vine la birou rar, dar are nevoie de tot felul de hârtii, rapoarte, corespondenţă. Şi a început să-mi ceară mie să le iau cu mine.

— Ia-le cu tine şi te sun eu diseară şi vin pe la tine să mi le dai.

Ca să nu mai străbată oraşul până la birou, deşi n-ar avea de parcurs decât patru sau cinci staţii de metrou şi le-ar parcurge cu maşina.

La început n-am prostestat, dar a ajuns repede să-şi facă un obicei din asta. Iar rapoartele lunare pentru autoritatea contractantă pe proiectul lui cel mai important sunt mari şi grele şi se fac în patru exemplare.

— Nu mă duc direct acasă, îi mai zic.

— Nu-i nimic, că nu vin după-amiază, vin mai pe seară, spune el lipsit de orice grijă faţă de spinarea mea.

— Nu, ideea e c-ar trebui să mă trambalez cu ele prin oraş şi nu mai pot… Nu mai pot să mai car. Mă rupe spatele. Mi-am stricat spatele în paturile din cămin.

Am încercat să mă plâng la şefa la un moment dat, dar toţi, absolut toţi de acolo sunt din acea specie de oameni care nu merg pe jos decât de la uşă până la maşină. A râs, iar din râsul ei eu trebuia să-nţeleg ce-oi putea.

— O să-i spun că nu mai car nimic. Numai curier pentru Simion nu eram, i-am zis, dar deja ieşisem din birou când am zis.

Acum a lăsat-o mai moale cu rapoartele, dar îmi cere în continuare să iau cu mine ştampila firmei. Că are de ştampilat mereu tot felul de hârtii şi i-ar trebui permanent o ştampilă, dar nu avem decât două în toată firma, una e la şefi şi una jos, la secretariat. De câte ori mi-o cere trebuie să merg sus să raportez, iar şefa emite mici ameninţări la adresa mea, să nu falsific cine ştie ce cu ştampila, şi apoi gândeşte cu voce tare, ca să-mi intre şi mie

bine în cap:

— Şi aşa fără semnătură nu are nicio valoare…

Ieri Simion mi-a zis să iau ştampila la mine, că trece el pe seară să i-o dau, iar luni dimineaţă la şapte e la mine la scară să mi-o înapoieze.

Însă n-a venit. L-am sunat seara şi n-a răspuns, iar azi e sâmbătă şi am program cu Dan şi o să stau toată ziua cu spectrul acestui telefon, cu teama că lui Simion n-o să-i convină pe unde mă aflu şi o să mă cheme să mă duc mai aproape de el.

Dan râde când ne întâlnim şi încep cu această poveste. Cu povara pe care o port în geantă şi care este această ştampilă fără capac, care pătează, şi pe care am împachetat-o strâns în două pungi.

Ne ducem într-un mall aproape de cartierul meu, la un film suedez care se întâmplă într-o staţiune de schi. E despre o familie, despre părinţi şi reponsabilităţi şi mă trezesc că de la un punct încolo mă tem ca nu cumva morala să fie că familiile n-au cum să reziste. E un film frumos şi-mi doresc să se termine cu bine. Să nu se despartă până la final.

Sala de cinema are un singur culoar în lateral, iar eu rămân în margine, cu telefonul în mână, dat pe vibraţii, în caz că sună Simion şi mă cheamă cu ştampila. Dan vrea mai pe centru, aşa că se mută mai încolo, pe acelaşi rând. Sala e aproape goală, dar foşnetul pungilor de chipsuri şi floricele e cu atât mai deranjant. Perete în perete cu cinematograful e o sală de popice şi se aud periodic înfundat bile grele care dărâmă figurinele de lemn.

În film, decorul e alb, sunt munţi acoperiţi de zăpadă şi din când în când explozii care împiedică stârnirea avalanşelor mari şi periculoase, mă întreb dacă aşa e în realitate sau e o găselniţă a regizorului şi apoi mă ridic şi mă deplasez cocoşată până la Dan, să-l întreb.

Zice că aşa e în realitate.

— Schiezi? îl întreb în şoaptă, dar el ori n-aude, ori se face că n-aude şi nu răspunde.

E concentrat la ecran. E prima dată când îl văd cu ochelari de vedere şi-i stă bine în lumina ecranului, iar mie îmi place de el de nu mai pot. Rămân acolo şi pun braţul pe braţul scaunului, îl ating, iar el îşi lasă mâna în poală.

Filmul continuă cu bune şi rele, aşa e viaţa de familie, îmi doresc doar să nu se destrame, să nu fie acesta mesajul pe care ni-l transmite regizorul scandinav.

Oare cum i-o fi venit ideea? Sigur de la o explozie din aia când era odată la schi.

Bilele dărâmă popice şi-n film au loc explozii pe pârtie, tatăl a făcut ceva cumplit, oare cum se simte ea, dar telefonul sună pe vibraţii şi-n palma mea apare poza lui Simion, care e un om extrem de ocupat şi ştiu că-mi va scoate pe nas dacă nu răspund şi dacă amân întâlnirea.

Mă ridic şi ies cocoşată în margine, cobor scările şi vreau să ies pe unde am intrat, dar la uşă e o fată la costum, care-mi spune că toaleta e pe-acolo – şi-mi arată semnul de Exit – şi că pe-aici n-am voie să mai ies.

Mă duc după săgeţile verzi şi mă pomenesc într-un labirint de culoare, o iau pe unde mă duce holul şi-l sun înapoi pe Simion, care între timp a închis. E în zonă, cu maşina, şi poate ajunge la mall în 10 minute. Să ies în faţă, la pungă.

La intrarea în mall e o statuie uriaşă cu o pungă de cumpărături.

Văd o uşă şi împing de mâner, dar e închis.

Cotesc o dată la stânga şi încă o dată la stânga şi am impresia că mă învârt pe loc, dar nu am altă soluţie. Urmează nişte scări şi decid să urc, deşi există şi varianta să cobor, dar nu mă ajută niciun semn, nicio săgeată. Şi-ntr-un târziu, când deja sunt un pic ameţită şi panicată şi am senzaţia că au trecut de zece ori câte zece minute, mai deschid o uşă şi mă pomenesc pe acoperiş.

Nu-mi dau seama cum mă pot întoarce. E un lift care duce în parcare şi încă o scară metalică de incendiu, pe exteriorul clădirii. Nu mi-ar fi frică să cobor pe ea, dar ar fi caraghios, fiindcă sigur există o cale mai uşoară de a scăpa de acolo.

Se vede pe deasupra blocurilor şi urâţenia oraşului îmi dă fiori.

Iau liftul până în parcare şi mă gândesc că trebuie să fie acolo un gardian sau un şofer care să-mi arate ieşirea. Tavanul e foarte jos şi merg aiurea printre maşini şi miroase a cauciuc şi a benzină şi a sfârşitul lumii de la poluare.

Simion mă sună din nou. Îi spun că m-am rătăcit. Îi spun că sunt în parcare, lângă un stâlp pe care scrie D41-60, dar nu ştiu ce

înseamnă asta. Nu ştiu la ce nivel. Nici măcar dacă sunt mai multe nivele.

Îşi pierde răbdarea, îmi spune c-a staţionat pe avarii şi că e foarte grăbit.

— De ce nu-ţi faci tu o ştampilă? mi-a zis odată Paul Dobre. Dai o sută de lei şi gata, nu te mai complici cu Simion.

Am crezut că n-aud bine. Am sărit.

— *Eu* să-mi fac ştampilă? Adică e în interesul meu să mai fie o ştampilă în firmă? Şi: o sută de lei, eşti nebun?

Mă apucă stresul ca la birou, când sună telefonul şi mă întreabă cât mai am până termin, după ce mi-a dat zece minute ca să termin.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu cum să ies de-aici, îi zic lui Simion. Habar n-am unde sunt. Ori veniţi aici, ori… asta e… îmi pare rău…

Mă sună şi Dan şi mă întreabă unde sunt, s-a terminat filmul.

— Sunt în parcare, lângă un stâlp pe care scrie D41-60.

— Cum naiba ai ajuns acolo?

— Nu ştiu, m-a direcţionat tipa de la uşă când am ieşit şi după aia nu mai ştiu.

— Te-ai întâlnit cu ăla?

— Nu! Şi acum mă presează şi el să vin la pungă, dar pur şi simplu nu ştiu să ies. O să fac o criză de femeie. Vorbesc serios… Simt că m-apucă panica. Vino după mine, te rog. Te roooog…

— Bine, vin, că doar nu te-oi lăsa acolo, bombăne el.

— Cum a fost? S-au despărţit?

— Cine?

— În film.

— A… păi… vrei să-ţi spun? Nu te uiţi şi tu? Că e mişto.

— Adică să mai intrăm o dată? zic plină de speranţă.

— Nu, să ţi-l iei de pe net.

— Mi-l iau. Dar zi cum a fost. S-au despărţit?

— Nu, zice el. S-a dus el în furtună şi a salvat-o.

— Cum o să mă salvezi tu acum!

— Exact, confirmă el.

— Îmi pare rău, e absurd ce se întâmplă… Stai cu mine la telefon până mă găseşti? îl întreb.

— Ei, na, ce să vorbim atâta? Stai acolo până ajung. Nu faci special, nu?

— Nu…

Simion îmi trimite mesaj că nu mai poate sta pe avarii, mă sună mâine.

Sunt cu Dan în maşină, stăm la o barieră de cale ferată. E la volan, are cotul sprijinit pe geamul lăsat, se uită departe. Cu coada ochiului îi văd piciorul, îmi vine să-ntind mâna, să-i mângâi pulpa pe interior, dar mâna stângă rămâne în continuare încleştată la pagina 18, iar cea dreaptă la pagina 19 a unei reviste de ştiinţă pop. La mijloc, tăiată în două jumătăţi egale, câte una pe fiecare pagină, fotografia unei plante ciudate, cu frunze verzi împăienjenite cu roşu, pe un fond negru.

— O plantă agăţătoare din pădurea tropicală cubaneză a dezvoltat frunze concave care creează un ecou pentru semnalele transmise de lilieci. Aceştia le găsesc, astfel, de două ori mai repede.

Îi citesc de parcă i-aş citi horoscopul. Nu se întoarce de la geam. Trenul nu mai apare.

Ce frumos că planta a făcut asta pentru lilieci, le-a oferit repere, puncte de sprijin, o lume mai coerentă, mă gândesc. Însă patru rânduri mai jos, se spune că frunzele de *Marcgravia evenia* emit un ecou puternic şi multidirecţional, cu o semnătură acustică stabilă, atrăgând liliecii de care are atâta nevoie pentru polenizare. Desfac revista mai tare de la mijloc, aproape c-o rup. Fotografia devine cu vreo şase milimetri mai lată. Ce păcăleală, nimic nu e gratis în natură. Cum am putut să mă gândesc, chiar şi pentru o secundă, că sistemul ăsta face risipă de energie.

Dan îşi aprinde o ţigară.

Mergem pe un câmp de lângă Mizil, de unde o echipă de tineri cercetători de la Facultatea de Geografie, parcă, sau geo-altceva se pregăteşte să lanseze în stratosferă un balon meteorologic. Coordonatorul a luat de curând un premiu la un salon de inventică, a publicat ici-colo, a apărut într-un top de 30 sub 30, cu români care ne inspiră, iar Dan merge să-i ia un interviu pentru revista de cariere la care lucrează.

— De unde i-or fi scos p-ăştia, frate…, zice el şi trage un fum.

Dau o pagină. Un articol cu titlul „Să nu ne grăbim“, numai text, nu-mi dau seama despre ce e. Mai dau o pagină.

— Adică e bine că i-au scos. Zic şi eu, completează el.

La geam apare un copil. E foarte mic, se înalţă pe vârfuri ca să ajungă, îi văd doar jumătate de faţă. Bâiguie ceva cu vocea lui piţigăiată şi, în timp ce zice, râde, de parcă nici lui nu-i vine să creadă că cerşeşte de la noi.

— Îmi daaaaaai…?

S-a lipit cu buzele de portieră. Dan scrumează pe lângă el, apoi se întoarce către mine.

— Ce-i dăm lu’ ăsta? Ce-ai pe-acolo?

Suntem aproape o familie, mă gândesc… cum mă întreabă el ce-avem prin punga cu mâncare, pe care am pus-o la un loc pentru amândoi. Scotocesc la picioarele mele, centura mă-mpiedică să mă aplec prea mult, insist, aproape sufăr.

— O banană… Sau un corn.

— Dă corn.

Simt cu o miliardime de secundă înainte cum din cap pleacă impulsul electric care e trimis să-nflorească în colţurile gurii într-un zâmbet mulţumit. Îmi încordez gura şi-l blochez, nu vrem ca Dan să-ntrebe ce-i? şi să declanşeze o încâlceală de cuvinte din care ar trebui să înţeleagă orice altceva în afară de faptul că, de când mă văd cu el, cel mai mult investesc în blocarea gesturilor afective. Ca să nu vadă, să nu se sperie, să nu dispară.

Băiatul desface cornul şi aruncă imediat ambalajul chiar lângă roata noastră. Îşi înfige dinţii în el şi-ntr-o secundă dispare, nu se mai vede nicăieri, nici pe şosea, nici în jur, pe câmp.

— Ce-i?

— Ce-i?

— Aveam impresia că râzi…

— Nu, nimic. Copilul ăsta e îngrozitor de frumos, îi zic.

Îl mângâi pe obraz cu dosul degetelor, are un pic de barbă, vin în jos în sensul firelor de păr. Se întoarce brusc şi se face că mă muşcă. Ţip şi trag mâna, după aia râd, după aia mă întind cu buzele ţuguiate să-l pup. Centura mă taie pe burtă, mă opreşte la jumătatea drumului.

— Căcat…

Trenul aproape că zboară de pe şine prin faţa noastră, două, patru, şase, numărăm împreună vagoanele de marfă, şaişpe, optâşpe, douăzeci, vagoane colorate, încerc să citesc pe ele, abia disting silabe. Treişpatru.

Dan se apucă bine cu mâinile de volan, le încordează, se concentrează să se ţină bine de această maşină care stă pe loc şi în care mă aflu şi eu.

— Cristina?

— Da.

Nu-şi întoarce capul către mine, se uită în faţă şi întârzie să pornească. La barieră nu mai e nimeni în afară de noi.

— Nu vreau să creez aşteptări.

În prima secundă nu se întâmplă nimic, dar în a doua se deschide hăul.

Îmi vine până în vârful buzelor să-l întreb cum adică, dar nu deschid gura şi nu zic nimic pentru că ştiu cum adică. Înţeleg ce spune el, dar nu înţeleg nimic din povestea asta. Adică nu s-au scurs decât trei săptămâni, dar ne-am văzut aproape zilnic, mă sună seara să-mi spună noapte bună şi dimineaţa să-mi spună bună dimineaţa, am întins amândoi cearşaful pe canapea, eu de un capăt şi el de altul, i-am dat să-mi desfacă borcanul de dulceaţă când n-am putut. Viaţa m-a învăţat că iubirea nu e în lucruri mai mari decât astea. Îmi place la Dan tot şi, străduindu-mă să rămân chiar şi numai la gesturile astea mici, tot sunt topită după el. Cum îmi toarnă în pahar. Cum îmi ţine haina să mă îmbrac. Cum mă ia mereu peste picior.

Porneşte maşina, trecem cu precauţie peste şinele de tren, iar eu întorc capul pe fereastră, spre câmpul gol. Îmi vine să plâng şi-n mintea mea mă cert pe mine să nu cumva să fac asta, să nu cumva să vadă cât de mult a reuşit să se împrăştie pe dinăuntru în trei săptămâni. Nu ştiu cine e omul ăsta care stă la volan, nu ştiu unde mă duce. Nu las lacrimile să iasă prin ochi şi atunci începe să mă înţepe nasul cu o mie de ace şi din el curge apă, fiindcă lacrimile trebuie să iasă pe undeva şi ies prin nas. Nu trebuie cu niciun chip să scot şerveţel din geantă. Nu trebuie să vadă că mă şterg la nas. Nu voi fi slabă. Nu voi cere explicaţii. N-o să mi-l doresc.

Apa din nas mi-a ajuns la buza de sus şi deja simt gust sărat. Mă şterg cu dosul palmei şi mă uit dacă m-am umplut de muci. Nu m-

am umplut. Mă şterg pe dosul palmei cu mâna cealaltă. Mă mai uit pe geam, mă mai şterg o dată, apoi bărbia îmi cade în piept şi ochii pe revista deschisă în poală. Mai dau din pagini.

Maşina se opreşte după un timp pe marginea drumului şi Dan începe să explice nervos la telefon că ne-am rătăcit. Ei se aflau la 45°01'16'' N şi 26°29'09'' E, aveam scris şi pe hârtiuţă unde trebuie s-ajungem, mersi, Dan vrea să ştie pe unde o ia de la intersecţia cu benzinăria, n-a văzut indicatoare. Ne întoarcem la intersecţie şi după aia venim pe fix acelaşi drum, trecem de locul în care ne-am oprit înainte şi mai mergem un pic, după aia vedem pe dreapta, pe o pârloagă, un grup de oameni care umflă deja un balon galben.

— S-au apucat deja! Trebuia să le iau interviurile înainte..., zice Dan şi sare din maşină.

De parcă ultimul lucru pe care mi l-a spus n-ar fi fost nicidecum o respingere brutală.

În ultima jumătate de oră am devenit o fiinţă stranie, lipsită de corp, sunt una cu mirosul toxic al brăduţului de maşină. Când se deschide portiera, aerul tare de-afară mă readuce la viaţă şi sunt din nou conştientă de centură, de poziţia mea pe scaun, de butonul pe care trebuie să-l apăs ca să mă eliberez.

Dan se grăbeşte înspre geografi, se prezintă doar el şi se scuză pentru întârziere. Eu rămân în urmă şi iau echipamentul foto. Nu ştiu ce altceva să fac. Ceva care să-mi justifice prezenţa acolo, ceva care să mă delimiteze fizic, să nu mă împrăştii din nou până-n cosmos. Îmi pun genţile pe mine cum apuc, pe după gât şi pe umăr, iar trepiedul, care n-a fost bine strâns şi căruia i s-au lungit dintr-odată picioarele când l-am scos din portbagaj, îl târăsc prin pământul uscat. Două camere video, sprijinite de doi tipi cu glugă fiecare, înregistrează deja momentul. Ştiu că se poate urmări în direct pe internet, pe un site cu nume obscur, de exoplanetă.

Pentru a pregăti balonul, toată echipa şi-a pus mănuşi chirurgicale. Poate ca să dea un aer mai ştiinţific momentului, pentru că e vorba de un banal balon meteorologic de la chinezi şi au luat nu unul, ci două, să aibă de rezervă în caz că. E confecţionat din latex, cu un diametru la sol de 2,5 metri, poate să crească până la 12 metri în diametru şi să atingă altitudinea de spargere la 40 de kilometri. Plus că, spre deosebire de baloanele decorative, care pierd heliul, acesta îl poate reţine câteva

săptămâni. Coordonatorul se grăbeşte să explice, de parcă vrea să scape cât mai repede de noi. De parcă ce-are el de făcut acum e o chestiune de viaţă şi de moarte. Au culoar de zbor doar între 9 şi 11.

Dan îi ţine concentrat reportofonul, nu vrea să piardă nimic, trebuie să scoată patru pagini. Partea cea mai grea în tot demersul – al cărui scop declarat e să pozeze România de foarte sus, pentru prima dată în istorie de atât de sus – e recuperarea nacelei, care ar putea pica în Dunăre, la bulgari sau în curte la cineva.

Ne explică pe monitor cum vom urmări traseul şi-n timp ce mă uit la degetul lui strâns în mănuşa chirurgicală – se vede pe sub ea perfect arhitectura mâinii, conturul unghiei, în vârful căreia o băşicuţă de cauciuc a rămas neumplută – mă gândesc ce deşteaptă şi migăloasă e natura şi totuşi cât de lipsită de imaginaţie că n-a dezvoltat decât două sexe. Conservare de energie, probabil. Un singur celălalt e suficient, probabil, mai multe definiţii ale lui celălalt ar duce la scurtcircuite neuronale. Supraîncărcare.

Dan are dreptate, în fond. N-am vorbit despre viitor, deci se exclude varianta aşteptărilor, aşteptările fac parte din viitor, de unde atâta viitor în trei săptămâni. Şi totuşi… câte cocktailuri emoţionale am trăit deja împreună, după cum ar spune Otilia dac-ar şti, dar nu ştie nimic, nu i-am spus de Dan, am reuşit să tăinuiesc această aventură tocmai pentru că undeva, în adânc, eram probabil şi eu curioasă să văd cât mai durează până se sparge balonul de săpun. Am fentat-o cu greu, s-a prins că e ceva cu mine de nu mai răspund la telefon, nici nu-i mai scriu mesaje, am dispărut dintr-odată, m-a întrebat dacă m-am supărat că s-a supărat atunci în Control şi eu i-am zis că nu, doar mi-am luat ceva de tradus şi am mai mult de lucru acasă acum. Instinctul meu de conservare a ştiut că nu poate duce atâta umilinţă.

Încerc să-i găsesc scuze, mă uit înapoi şi încerc să mă conving că nu mi-a promis nimic, dar atunci de unde-mi curg atâţia muci din creier? Câţi muci din creier să mai înghit?

Balonul se înalţă, geografii se mai uită un pic cu emoţii, apoi se pregătesc să pornească după el, în urmărire.

Dan a făcut poze, a fost extrem de eficient, dar nu ştiu ce intenţii are, dacă şi-a terminat treaba sau vrea să meargă cu ei. Deocamdată strânge trepiedul, iar eu mă duc lângă el.

— N-am înţeles ce mi-ai spus.

— Ce ţi-am spus? întreabă el.

— Că nu vrei să creezi aşteptări. Ce înseamnă asta?

Face o figură sfârşită, ştie c-o să urmeze ceva nasol.

— Am pe cineva, zice el şi urmează o pauză în care eu sunt uluită, iar el îşi caută cuvintele. E în State, la un MBA, e plecată de un an. Lucrurile sunt mai ciudate între noi în ultima vreme, am fost confuz. Îmi pare rău dacă tu ţi-ai imaginat…

— Eu mi-am imaginat? De unde mi-oi fi imaginat?

Nu pot să-mi adun furia.

— Cum ai putut să fii atât de nesimţit? De ce n-ai crezut că e important să-mi spui?

Îşi duce sculele la maşină şi eu mă duc după el. Nu ţipăm niciunul dintre noi. Suntem civilizaţi.

Cum de-a fost atât de blând şi bun trei săptămâni şi acum, dintr-odată, e prea grăbit să-şi ia sculele ca să-mi răspundă?

— Nu e momentul acum pentru discuţia asta, zice el.

— Şi atunci de ce pizda mă-tii n-ai aşteptat până la Bucureşti să-mi spui că nu vrei să creezi aşteptări? Sau de ce nu mi-ai zis înainte să plecăm? De ce ai mai vorbit cu mine după prima seară? Prima seară aş fi putut s-o înţeleg. Aia aş fi putut să înţeleg, o seară… dar după aia? De ce? Creatură a infernului ce eşti! Boule!

Îmi iau revista de pe banchetă şi din sacoşa cu mâncare scot o sticlă mică de apă.

— Mă duc cu băieţii ăia, nu mai vin cu tine.

— Cristina, stai! Iartă-mă, nu ştiu ce să zic…

— Ce naşpa poţi să fii.

Îi rog pe băieţii de la radioul de amatori să mă lase în gară la Mizil. N-ar trebui să fie departe. Ei n-ar vrea să se piardă de cealaltă maşină, eu mă ofer să le dau bani, ei refuză şi până la urmă mă invită în spatele furgonetei şi-mi spun c-o să mă zgâlţâie.

În gară la Mizil mă uit după trenuri spre Bucureşti, dar primul care trece, peste jumătate de oră, e un accelerat de Galaţi, care merge prin Brăila, e sâmbătă dimineaţă, am tot timpul să mă întorc, aşa că mă pocneşte dintr-odată un dor de mamaia, de curtea noastră, de casa rece şi neîncălzită de ani de zile.

Încă mai miroase a mama, a uniforma mea în pătrăţele de când eram în şcoala primară. Când mă cocoţam în pom după cireşe

pârguite şi credeam că pârguit înseamnă bolnav de vărsat de vânt, fiindcă cireşele pârguite aveau pistrui.

Sunt singură în compartiment şi tot drumul mă ţin la pipi, să nu mă duc să fac în tren.

Ajung acasă repede, stăm aproape de gară. Bag cheia în poartă, dar nu se descuie, probabil că e încuiată cu zăvorul pe dinăuntru, cum are obiceiul mamaia. Sun la sonerie. Ea are nevoie de câteva secunde să mă recunoască.

— Bine că m-ai găsit acasă, zice, că tocmai voiam să mă duc la coana Sofica. Da' puteai să intri oricum…

— Dacă mă găseai în casă, te speriai de mine, îi spun.

Mă aplec s-o pup şi ni se ciocnesc ochelarii. Vreau să descui la mine şi să intru la mine. Stau până mâine.

În curte au înflorit lalelele, sunt şaizeci şi trei de lalele, din câte-mi spune ea, mari şi roşii, sănătoase, din bulbi rămaşi de pe vremea când trăia bunicul. Cele cumpărate de mine de la supermarket anul trecut, mici şi ciufulite, stau înşirate pe marginea grădinii, încă nedesfăcute.

Căţelul e nebun de fericire în curticica lui din spate şi se izbeşte de gardul din policarbonat. Dar nu zice nimic. Ce fiinţişoară pe lumea asta s-a mai bucurat în halul ăsta că mă vede?

— Credeam că nu mă mai cunoaşte şi o să mă latre, îi zic bunicii.

— E prost ăsta, nu latră, zice ea, care, de când o ştiu eu, cel mai mult pentru casa noastră şi-a dorit un câine rău.

N-am mai vorbit cu Dan de aproape o lună şi tot n-am reuşit să mi-l şterg de pe Facebook. Are o viaţă a lui şi eu nu fac parte din ea şi asta mă face să-mi doresc să-mi fac rău. Fizic.

Nu mai pot să mănânc şi am slăbit câteva kilograme şi-mi dau seama că peste o vreme o să-ncep să mă vindec şi-o să le pun la loc. Dacă această pseudorelaţie ar putea să-mi aducă măcar asta – să slăbesc şi să rămân slabă –, şi tot o să-mi spun mai încolo c-a ieşit ceva de pe urma ei.

Sunt apatică, simt o durere în piept şi o gheară în gât, mi-e frică să mă culc şi mi-e frică să mă trezesc, tot tacâmul. Dar undeva, foarte adânc, convingerea că sunt programată să supravieţuiesc. Că acest bărbat ca un râu de toxine care circulă prin mine va fi la un moment dat învins de armele chimiei mele, că va fi dizolvat şi eliminat prin urină.

Dar până atunci mai e.

Şi-mi vine să-mi fac rău.

— De ce să te supui unui act castrator? mă întreabă Otilia şi expiră fumul de ţigară, iar eu, pe lângă respiraţia ei, aud şi tot traficul din stradă, al cărui zgomot intră prin geamul deschis lângă care fumează. De ce să te tunzi zero?

— Dar ce să fac?

Nu spune nimic.

— Oricum n-am păr frumos. Şi nici eu nu sunt frumoasă.

— Hai, dragă, nu te mai alinta atâta. Bineînţeles că eşti… şi ai.

Zile la rând ies de la metrou după-amiaza şi merg pe trotuar pe Mihai Bravu şi mă uit pe geam cum e înăuntru la Igiena. La bărbaţi încă mai au scaune de modă veche, de Ciufulici. La femei e mai modern. În orice caz, arată ieftin. Nu-mi trebuie decât cineva care să nu comenteze când îi spun ce vreau.

Cel mai tare mi-e groază de Mona şi Timea, care au zilnic păreri despre cum mă îmbrac, ce mănânc şi prin ce mijloace de transport

îmi irosesc viaţa, ele, care nu au faţă de RATB şi CFR. Care oricum fac glume de rahat şi mă insultă gratuit. Cum ar fi să apar în faţa lor cheală? Zero?

Oricum vreau de mult să-mi pun în cap uleiuri, să-mi fac măşti de păr pentru regenerare, cu gălbenuş sau miere sau iaurt sau avocado, fiindcă de ani de zile, de când m-au pocnit în cap greutăţile vieţii, mi se întâmplă la rădăcină tot felul de fenomene pe fond nervos. Îmi cade mult. Dacă m-aş tunde perie, mi-aş gestiona mai bine problemele cauzate de stres la nivelul scalpului.

Şi, vorbindu-mi aşa într-o zi când mă întorceam de la birou şi treceam pe trotuar pe Mihai Bravu, pe lângă Plăcinte şi magazinul rusesc, împing uşa albă de PVC de la Igiena şi fata de la recepţie care stă cu spatele şi se uită la televizorul cocoţat aproape de tavan se întoarce către mine şi aşteaptă să-i spun ceva.

— Un tuns?

— Da.

Strigă o colegă, iar aceasta se ridică de pe canapea şi mă invită să-mi las geanta pe un scaun. Mă aşez, ea îmi leagă la gât – poate un pic prea strâns – pânza portocalie lucioasă, îşi trece mâinile prin părul meu, apoi privirile ni se întâlnesc în oglindă, iar ea mă întreabă:

— Ce vă fac?

Îi spun că vreau să mă tundă cheală cu maşina, iar pe faţa ei se instalează imediat groaza, de parcă vede venind sfârşitul lumii, provocat de ea.

— Aoleu, dar ce-aţi păţit?

Îi explic că vreau să-mi aplic tratamente.

— Dar pentru asta merge şi dacă aveţi o tunsoare scurtă, nu trebuie să rămâneţi cheală! Că doar nu sunteţi bolnavă.

— Dar eu vreau să mă tundeţi cu maşina. M-am gândit mult la asta şi am luat decizia asta…

— Bine, atunci poate un număr mai mare, nu chiar zero. Nu pot să-mi bat joc de dumneavoastră aşa.

— Păi, dacă era un bărbat, n-aţi fi fost împotrivă, îi zic zâmbind uşor, ca să nu mă urască de tot.

— La bărbaţi e altceva.

— De ce e altceva?

— Ei… pentru că sunt bărbaţi.

Reuşim să negociem un doi, iar ea bagă maşina la încărcat până mă ia „din foarfecă“.

Stau cu ochii închişi o vreme, simt pieptenul şi foarfeca, mă şi înţeapă din când în când, dar nu tare. Simt că face la un moment dat o mişcare bruscă şi se sprijină de umărul meu, deschid ochii, iar ea îmi spune amuzată c-a alunecat pe păr, staţi să dau un pic cu mătura. Mă uit pe jos. Aşa cum văd acum şuviţele tăiate şi împrăştiate pare mult mai mult decât credeam eu că am. Frizeriţa vine cu o mătură şi-şi face loc de jur împrejurul scaunului, cât să mă ocolească. În spatele meu, pe canapea, o cucoană care stă şi aşteaptă cu vopsea în cap se uită la mine, se mişcă în funcţie de frizeriţă pentru a urmări mai bine ce se întâmplă. De parcă această mică dramă ar putea avea şi un alt deznodământ.

Îmi taie părul scurt cu foarfeca, apoi trece la maşină. Mă amuză senzaţia electrică de pe pielea capului, mă întreb dacă impulsurile alea ar putea stimula ceva până hăt, la creier, dacă ar putea ajunge cu aşa ceva până la zonele moi în care se formează fericirea. Sau ceea ce numim stimă de sine. Sau ceea ce numim linişte sufletească.

Mă tunde în spate şi pe lateral şi apoi se opreşte. Se uită gânditoare la mine, în oglindă. Arăt ca un cocalar de periferie, ras pe margini şi cu capac şi breton.

— Vi s-a făcut milă? o întreb zâmbind, dar deja nu mă mai recunosc, nu mai ştiu cine e persoana asta obosită care mă cercetează mijind ochii, fiindcă în timpul acestui proces de transformare profundă a trebuit să-şi lase ochelarii deoparte.

— Da… nu ştiu ce să zic… aveţi curaj! zice.

Apoi îşi face curaj şi ea şi continuă cu maşina în insula de păr rămasă în vârful capului.

La final se consolează:

— Nu vă stă chiar rău…

Pe dreapta mi-a rămas cărarea, după ani de zile în care l-am purtat aşa, cu cărare pe dreapta. O linie gălbuie şi îngustă de chelie, o fâşie subţire şi evidentă de piele a capului, care mă face să-mi fie ruşine ca de o goliciune completă.

Frizeriţa a zbughit-o la recepţie, unde îmi scrie de mână o chitanţă, pe o pagină din chitanţier despărţită de următoarea de o foiţă de indigo. Face douăzeci de lei şi mi se pare mult, n-a implicat

nimic creativ şi a terminat în zece minute, dar douăzeci e şi un pensat, îi las treizeci, ea se bucură ca un copil mic şi, în timp ce eu îmi îndes în buzunar elasticul şi cele două clame negre cu care aveam prins părul când am venit, îmi zice uşurată:

— Vai, ce emoţii am avut!

— Da, cred că mai mult decât mine, îi zic şi-i zâmbesc larg. A ieşit bine.

— Vă mai aşteptăm, spune ea.

Trag de uşa albă din PVC şi păşesc pe trotuar pe şoseaua Mihai Bravu, oamenii trec grăbiţi în toate părţile, dincolo de parcare şi de pomi şoseaua curge în ambele sensuri cu zgomot. Simt rece la cap. Nu se uită nimeni la mine, doar la trecerea de pietoni de la spital mă claxonează unul să mă mişc mai repede.

Acasă, la baie, mă aplec mult în faţă şi-mi apropii capul de oglindă printre periuţele de dinţi şi numeroasele sticluţe de pe etajera de plastic. Stau aşa şi mă uit la mine şi găsesc alinare în faţa asta asexuată care mă priveşte şi care înţeleg că e a mea. Parcă acum îmi văd adevăratul eu, bătrân şi nespecial, care-mi spune amar din oglindă: tu să stai unde ţi-e locul.

Şi totuşi, când am împins uşa de la Igiena şi am intrat acolo şi am ştiut că nu-voi-ieşi-de-aici-decât-cheală-sau-aproape, am avut din nou pentru o secundă senzaţia aceea că totul poate fi foarte uşor. Că poţi găsi din când în când gaura de vierme care să te poarte într-o lume identică, în care totul e uşor. Dacă m-aş pune în genunchi să cer ceva, dacă aş putea să fac asta sincer, să mă pun în genunchi să cer, aş cere atât: să fie uşor.

Mă bag la duş şi-mi pun în palmă din obişnuinţă foarte mult şampon, ceea ce acum e o glumă. Cu degetele desfăcute, pot să-mi cuprind craniul între palme şi mă miră cât e de mic. Sunt un rest de hominid într-o peşteră, dezbrăcat până la os.

Încerc să nu mă gândesc cum o să fie mâine la lucru, cum o să aibă ce vorbi toată ziua. Cum o să le explic planul meu extrem de serios de a-mi pune ulei în cap să mă regenerez, cum o să sper să le inspir milă pentru ca ei să mă lase în pace.

Adevărul e că-mi stă cam rău.

Mă pun pe canapea şi-i trimit mesaj Otiliei: *m-am tuns periuta*. Întârzie să răspundă. Îmi torn ceva de băut, mă ghemuiesc cu genunchii la bărbie şi-mi trec palma dreaptă peste părul moale şi

deja uscat. Ce senzaţie deosebită. Numai de n-ar trebui mâine să mă duc acolo...

Pauza de prânz e de obicei, pentru mai toată lumea, între doişpe şi doişpe jumate. A trecut de mult, iar eu sunt în continuare blocată pe scaunul de lângă Liliana, aşteptând să compun un mail în limba spaniolă împreună cu ea. Adică să-i conjug verbele.

E împrăştiată şi lucrează haotic, se ia cu altele, sună încontinuu telefonul, iar eu stau degeaba lângă ea şi simplul fapt că sunt martoră la stresul ei îmi umple şi mie carnea de stres. Puterea ei de decizie îmi pârjoleşte cu suflul său emisfera dreaptă a capului.

Începe să-mi ghiorăie burta şi ea aude şi zice:

— Hai că scriem ăsta acuma şi te las să te duci să mănânci.

Partea bună e că nu va trebui să mai stau la masă cu Mona şi Timea. Care încă mai comentează că nu arăt a femeie.

Îmi iau portofelul şi mă duc în intersecţie la Mega. Mă învârt aiurea prin magazin, nu mă pot decide ce să mănânc, nu am poftă de absolut nimic. Îmi iau o caserolă cu humus, mă pun la coadă, apoi plec de la coadă şi mă duc la fructe şi rup o banană dintr-un mănunchi.

Mă pun din nou la coadă.

Este extrem de aglomerat şi se mişcă greu.

Mă uit în coşurile altora, mă uit la produsele înşirate pe rafturi mici înainte de casă, chestii esenţiale fără de care n-ar trebui să părăseşti magazinul. Ouă de ciocolată, brichete, lame de ras pentru doamne. Baterii.

Sunt obosită. Dorm prost noaptea, mă foiesc, aud şi mă sperie orice zgomot din bloc. Aud încontinuu liftul. Îl aud şi când nu merge. Am zile în care mi-e foarte frică de cutremur.

Mă uit la ceas şi e unu jumate, până mănânc se face două şi vor mai rămâne doar trei ore până ies pe uşă. Trăiesc pentru acel moment.

Stau în picioare şi aştept, coada s-a mai mişcat, în faţa mea mai sunt doar două persoane. Şi dintr-odată, în ţiuitul caselor de

marcat şi foşnetul pungilor, încep să-mi ţiuie şi mie urechile, mă ia cu căldură şi-mi vine să vomit. Îmi vine foarte tare să vomit, deşi n-am ce. De dimineaţă n-am mâncat decât un iaurt.

Gardianul e chiar lângă casa la care aştept, ies din rând şi mă duc la el:

— Vă rog frumos, îmi daţi voie să merg până la toaletă? Mi-e foarte rău…

Stă cu mâinile la spate şi face parte din meseria lui să fie neîndurător.

— Toaleta nu e pentru clienţi, zice el.

— Ştiu, dar eu vă rog frumos. Îmi este foarte rău. Cred că vomit…

Aud pe cineva din dreapta cum spune: *cred că-i e rău* şi mă prăbuşesc şi următorul lucru pe care mi-l amintesc e cum mă târâie gardianul pe uşa magazinului, să mă scoată la aer. Mă eliberează de la subţiori, dar nu pot să stau în picioare, aşa că mă scurg pe peretele din geam al magazinului, chiar la intrare. Mă las pe vine şi mă rezem de geamul rece, apoi mă las de tot în fund, pe ciment. Incomodez un cerşetor care se mută de partea cealaltă a uşii. Gardianul mai rămâne un pic şi mă întreabă:

— Vreţi să chem salvarea?

Mă uit în sus la el şi capul lui e foarte departe, are pe fundal cerul, vocea lui vine din cer.

N-am telefonul la mine, n-am cum să anunţ pe nimeni că m-a luat salvarea.

— Nu, îi zic, o să-mi revin.

O doamnă care a fost în magazin şi a văzut vine după mine cu un baton de ciocolată Ciucaş şi-mi dă să mănânc. Îl desfac şi muşc din el, ciocolata îmi rămâne pe dinţi, nu pot să înghit.

Mă caut în portofel să-i decontez ciocolata.

— Asta-i bună, zice ea. Mâncaţi acolo, sunteţi foarte albă. Chemaţi pe cineva să vă ia.

— Lucrez aici aproape, zic. Mă descurc.

Dar mi-e foarte frică. Mi-e frică să nu pic în mijlocul străzii şi toate relele să mi se întâmple printre străini.

Doamna mai stă lângă mine un pic, apoi vine casiera:

— Sunteţi mai bine?

Dau din cap că da, dar nu sunt bine, îmi e atât de rău, încât nici

nu pot să ridic capul să mă uit cu cine vorbesc.

— V-aţi lăsat produsele la casă, le mai vreţi?

Dau din cap că da.

— Vi le pun deoparte acolo la casă, când vreţi să intraţi să le luaţi.

Pleacă amândouă, doamna cu ciocolata îmi urează sănătate, iar eu mai rămân pe ciment cu genunchii la gură, încă în stare de şoc că nu-mi amintesc ce s-a întâmplat între dialogul cu gardianul şi momentul în care m-a târât pe uşă afară. Că au fost câteva secunde în care am fost absentă din viaţa mea. Că totul e atât de fragil şi de imprevizibil, corpul are o minte a lui şi face ce ştie el şi-ţi dă nişte semnale pe care le înţelegi sau nu. Şi totuşi, unde am fost în secundele alea? Oare am murit?

Îmi pare rău că n-am vomitat chiar pe gardian, s-a purtat ca un dobitoc.

Mă ridic cu greu într-un târziu, o menghină îmi strânge fruntea şi-mi vâjâie urechile şi n-am curaj să mă mai întorc în agitaţia din magazin. Nici măcar cât să le spun să bage humusul la loc în frigider. Ridicolul simţ al datoriei faţă de bunul mers al lucrurilor.

Merg încet, ca un începător. Cu toate simţurile alerte, mult mai atentă la corpul meu şi la ce face el când nu-l bag în seamă.

Stau la semafor alături de alţi oameni, mă pun la coadă la covrigi alături de alţi oameni. Iau doi covrigi şi o sana şi mănânc pe drum, înainte să ajung la birou.

În restul zilei, în cele trei ore nu se mai întâmplă mare lucru. Pun capul pe masă şi stau aşa, ferită de tejgheaua înaltă a biroului de la recepţie. Mai tresar când sună telefonul, dar e numai spam.

La un moment dat mă vede Timea şi râde şi zice că şi ei îi este somn de nu mai poate şi abia aşteaptă să se facă cinci.

— Mie mi-e rău, îi zic, şi-mi este.

Îmi simt inima ca un pietroi, îmi simt timpanele şi acum a început să mă doară şi genunchiul drept, probabil că l-am lovit când am căzut.

— Dar ce-ai păţit?

E prea complicat să-i explic că sunt obosită şi tristă şi tocmai am lipsit din viaţa mea câteva secunde, că nişte necunoscuţi m-au târât afară la aer, c-am stat pe ciment în uşă la Mega şi m-am întrebat oare ce înseamnă toate acestea. E prea complicat. Aşa că-i zic:

— Mi-a venit ciclul.

— Aaa, face ea. Îhh.

Şi după o pauză, răsucindu-se pentru a se întoarce în biroul ei:

— Ai tampon?

— Am, îi zic.

Mă copleşeşte gena asta generoasă a omenirii. Ciuperca asta care a năpădit pământul şi care-şi face de cap are în ea resursele de a-şi regenera fiecare componentă oferindu-i ciocolată şi tampoane. Mă simt în siguranţă printre oameni. Mai nasol o să fie acasă, când o să-mi fie frică să mă culc.

O iubesc pe Timea.

Şi nici măcar nu-mi place de ea, de fapt, e un om oribil.

O iubesc pe Timea.

Pun capul pe masă şi mă rog să nu mai sune telefonul.

Tanti Oara a terminat curăţenia pe ziua de azi, duce găleata şi aspiratorul în debara şi trânteşte uşa. Îşi lasă halatul în cuierul din hol, îşi ia puloverul şi parcă tot nu se hotărăşte să plece.

Vine lângă mine şi-mi zâmbeşte lung.

Eu stau pe net.

— Ce faceţi? zice ea.

— Bine, pe-aici, ce să fac… Gata, aţi terminat?

— Uite…, zice şi vine după tejghea şi vorbeşte încet. Ai să-mi dai şi mie două coli? Din alea albe? Că tre' să fac o cerere.

Scoate din buzunar o hârtiuţă mototolită cu adresa unui bloc.

— Tre' să fac o cerere aici la administratoră să-mi dea adeverinţă de vechime. Să-mi fac şi eu dosarul de pensie, zice ea uşor vinovată pentru fericirea ei. Dar nu prea ştiu cum să fac…

— Vreţi să v-o scriu eu acum la calculator? zic.

Nu-i vine să creadă.

— Ei, hai… Dacă vrei… Ca să nu mă mai chinui eu.

Iau adresa de pe bileţel, formulez o frază, o aşez în pagină, apoi mă uit de la distanţă la ea, mijesc ochii şi schimb caracterele. Şi le fac mai mari.

— Gata, zic. V-o scot la imprimantă.

— Poţi să-mi faci două? Ca să am.

— Sigur, îi spun cu cea mai mare amabilitate, dar mă rog în gând să nu coboare şefa fix atunci şi să întrebe ce scoatem noi acolo.

Imprimanta e veche, abia se mişcă. Hârâie şi prinde hârtia şi în timp ce eu scot sertarul şi-l bag la loc, tanti Oara zice:

— Am spălat alaltăieri cinci sârme şi un gard. Pfuai, de n-am spălat…

Am nevoie de câteva secunde bune să-mi dau seama că e vorba de rufe şi de alte câteva secunde bune să-mi dau seama că n-ar fi fost aşa o realizare dacă n-ar fi fost spălate de mână.

— Ori n-aveţi maşină de spălat? o întreb.

— N-am, spune ea, cu aceeaşi tânjală imposibilă cu care aş zice eu că nu-mi permit să călătoresc în spaţiu. Am vrut să iau când am vândut tractorul, dar bărbatu-meu nu vrea să dea bani decât pe animale. Zice: dacă-ţi iau ţie, o să vrea şi mama, şi cumnată-mea, îmi ies discuţii…

— Dar cum puteţi să staţi aşa? Să munciţi atâta?

Râde stânjenită, dar mândră.

— Şi să căraţi atâta apă…

— Daa, e mult de cărat. Păi, pun câte patru găleţi într-o albie şi numai la limpezit folosesc două albii. Cele mai multe haine au fost ale lui, că nu mai avea cu ce să se ducă la grajd.

Femeia e din altă dimensiune, dar, dacă întind mâna, ajung la ea.

Între timp foile au ieşit din imprimantă şi i le dau, iar faţa i se luminează de o bucurie atât de simplă şi de pură cum n-am mai văzut, cred, niciodată. Am scutit-o de a scrie de mână. De a compune o frază. Se bucură ca un copil mic care-l vede pe Moş Crăciun.

— Păi, şi ieşiţi la pensie şi de la noi? întreb eu. Mai veniţi?

— Mai vin. Că mi-a zis domnul Traian că-mi face cu convenţie.

Se uită la literele înşirate pe foi şi zice:

— Ia uite, mă, ce-nseamnă… Am zis hai să-i cer coli, că poate-mi dă…

Se-ntoarce şi pleacă, iar eu, însufleţită de această bucurie curată şi mândră fiind de mine c-am făcut o faptă bună, intru pe site-uri cu maşini de spălat să mă uit cât costă cea mai ieftină. Poate facem chetă şi-i luăm cadou de pensionare.

Ziua trece greu. Îl pândesc pe Traian, poate-l prind singur la bucătărie şi-l încolţesc şi-i spun de treaba asta cu maşina. Mai ales că tanti Oara le face şi lor curat în casă o dată pe săptămână.

Mona îi bârfeşte că sunt zgârciţi c-au luat-o pe-asta, că ea n-ar aduce-o la curăţenie ca să-i pută după aia casa a ţigan. Deci pe Mona sigur n-aş conta. Şi nici pe Timea, care nu ştie altceva decât să aprobe tot ce zice Mona, ca să fie şi ea *cool*. Ciobanu şi Simion sunt mai mult pe teren, Paul Dobre e genul care se face că plouă. Vorbeşti cu el şi zice da, ca să nu zică nu, şi după aia se face c-a uitat sau că n-a înţeles despre ce e vorba. Doamna Cati comentează

de câte ori dăm bani la ziua cuiva, zice că ei nu-i trebuie prăjituri, comentează, dar totuşi dă de jenă şi după aia vine şi la bucătărie la protocol şi stă mai la uşă. Lui Florin Ivanciuc ar fi prea complicat să-i argumentez de ce ar trebui să facem noi ceva pentru tanti Oara, iar Ioana Păun, care are copii mici, se foloseşte de asta ca să se scoată din orice. *Mai bine iau la copiii mei!* Iar Ursu… Ursu e Ursu, mă rog de el de două luni să-mi repare tavanul la baie şi e mort în păpuşoi şi-mi ia banii în ziua în care-mi intră în cont.

Numai eu sunt singură şi fără obligaţii şi mai dau din când în când la Wikipedia câte 50 de lei, pentru tot ce învăţ de-acolo în timpul mort de la birou. Datorită cultului meu pentru educaţie.

Într-un târziu coboară şi Traian grăbit şi-mi spune că se duce la Lotus să ia mâncare, se întoarce repede, dacă-l caută cineva. De obicei nu-l caută nimeni, cine-l caută îl sună direct pe mobil, eu de la centrală foarte rar mai direcţionez spre el câte un telefon cu ofertă de servicii bancare sau de service pentru parcul auto.

Sunt şi maşini de spălat second, la jumătate de preţ. Dacă fac un efort, aş putea să-i iau una chiar singură, dar cum aş explica asta colegilor, mai ales că trebuie să rog pe cineva să pună la bătaie o maşină s-o transportăm, n-aş vrea să-i dau bani să-şi ia ea, că cine ştie pe ce dă banii. Dacă fac asta, trebuie chiar să-i cumpăr maşina de spălat şi să i-o duc acasă.

Traian se întoarce într-adevăr repede şi se pune la masa din bucătărie să hăpăie o ciorbă dintr-o caserolă înaltă de plastic. Îl văd din profil, prin tocul uşii lipsit de uşă. Stă foarte cocoşat, cu gura aproape de buza caserolei, ca să nu dea pe jos. Şi se grăbeşte, de parcă mâncatul ar fi un act intim şi ruşinos şi nu vrea să fie văzut. Ar fi aiurea să-l abordez acum.

Se ridică agitat, îşi strânge caserola goală şi resturile de pâine, tacâmurile de plastic şi punga de plastic şi duce tot direct la tomberonul din curte. Apoi se întoarce şi urcă repede scările, de parcă ar avea ceva urgent de făcut.

Peste vreo jumătate de oră vine poşta cu un plic din Spania şi urc să-l duc în biroul şefilor.

Bat la uşă şi deschid încet, ea îmi face semn să intru în timp ce ţipă la el:

— Ţi-am zis să citeşti unde e mai important, nu tre' să citeşti tot. Nu puteai să citeşti pe calculator? Trebuia să scoţi la imprimantă?

Sunt treizeci de pagini, stai tu să citeşti atât? Le-ai mai făcut şi numai pe faţă!

Traian stă spăsit cu foile în mână, văd sigla Vodafone, probabil că e vreo nouă propunere de pachet.

Las plicul pe masă, fac stânga-mprejur şi ies cât pot de repede.

— Ia şi citeşte acuma! o aud că strigă.

Cinci sute de lei e cam mult… Şi de unde fac rost de transport… E cam mult, nu pot singură, mai ales că trebuie să mai şi plătesc o rată la germană săptămâna viitoare. Plus că dacă va continua să vină nu e ca şi când chiar iese la pensie…

Ne-am gândit să ajungem cât mai repede la Braşov, să profităm de două zile pline. E opt dimineaţa şi am ajuns prima, Mihai trebuia să fie aici deja de o oră, dar mi-a trimis mesaj din tren că au întârzire mare, e abia prin secuime. A plecat din Cluj la miezul nopţii. Ruta Mediaş-Sighişoara e închisă.

Am făcut ceva urât, l-am sunat după faza cu Dan pentru ca respingerea să fie mai puţin universală, dacă pot spune aşa. Nu ne-am mai văzut de mult şi m-am temut c-o să spună că şi-a găsit pe cineva între timp.

Şi acum sunt aici, singură în faţa gării, e sâmbătă foarte devreme, e aproape pustiu. Singurul lucru pe care îl cunosc despre oraşul Braşov e că autobuzul 4 te duce în centru. Stau şi mă uit la bulevardul din faţa mea şi mă întreb ce caut aici şi mă mir că el a zis atât de repede da.

Mă gândesc la drumul stupid de lung cu imposibilele trenuri de aici, la plictiseala pe care o îndură înţepenit în câmp, la efortul mult mai mare decât al meu pe care-l face pentru a ajunge aici. De la Bucureşti sunt şine mai bune.

Încep să mă plimb prin zona searbădă din jurul gării, găsesc nu departe un mall deschis, dar înăuntru toate magazinele sunt închise. Grilajele sunt trase până jos. Dau drumul abia la zece.

Mă aşez pe o bancă pe aleea centrală. Din difuzoare se aude deja o muzică veselă, care îţi dă poftă să cumperi. Mănânc un sandvici din pachet.

I-am zis Otiliei aseară că plec, i-am lăsat numărul trenului şi datele hotelului din Poiană şi apoi, după atâta vreme de când îl întoarcem împreună pe toate părţile, numele complet al lui Mihai şi numărul de telefon. Otilia nu l-a văzut niciodată şi moare de curiozitate, dar am pus-o să jure că n-o să-l sune decât în cazul în care mi se întâmplă mie ceva. Şi-n cazul în care nu i s-a întâmplat şi lui acelaşi lucru.

E curioasă, dar mă dezaprobă. Îmi explică de la o vreme cu argumente solide că nu mai e necesar să trăim în perechi. În haite. Nu mai suntem în preistorie. Planeta e suprapopulată. De ce să-ţi pierzi vremea cu un partener aşa şi aşa.

— Asta o zici pentru mine sau pentru tine?

— Pentru tine, dragă, mi-a zis aseară la telefon. Eu m-am resemnat de mult.

Ea urmăreşte cercetări recente, are lecturi care i-au scos din cap ceea ce tot lecturile ne înşurubează: *să ne iubim, chera mu, să ne iubim tujur…*

— Tu eşti puternică, i-am zis şi am izbucnit amândouă în râs.

— O să fie nasol, o să te dea peste cap şi o să-ţi pară rău că te-ai dus. N-ai nevoie de el.

— Lasă, tu fă-ţi listă cu consolări şi ţine-le până luni. Te sun să-ţi povestesc.

— Sună-mă duminică! mi-a zis. Oricât de târziu.

— Numai dacă iese caraghios… Dacă iese doar trist, te sun luni.

— Bine.

— Când vin de la birou.

— Bine.

Mă plimb prin mall cu mobilul în mână, să-l aud dacă sună. Mă uit la vitrinele magazinelor închise. Şi la un moment dat vibrează şi deschid mesajul şi văd: *am ajuns. unde esti?*

Începe să-mi bată inima. Îmi bate ca la îndrăgosteală, dar ştiu că e frică. Şi că s-ar putea să iasă şi că s-ar putea să nu iasă. Lupta cu mine să nu fug. Automutilarea emoţională pe *repeat*.

Mă duc înapoi spre gară şi-l văd de la distanţă, slab şi cocârjat şi îmbrăcat cu acelaşi pulover dintotdeauna. Toată lipsa lui de ambiţie şi blazarea înainte de vreme le văd în puloverul ăsta ieftin şi urât de la tarabă, cu care tot apare şi nu se mai toceşte şi nu-l mai aruncă. Sau poate-l aruncă şi-şi ia după aia altul la fel.

M-aşteaptă cu rucsacul în spate. Stă nemişcat şi când mă vede doar zâmbeşte, aşteaptă să spun eu ceva prima. Eu spun:

— Ai ajuns?

Are ochi frumoşi, mari şi albaştri, mă priveşte lung. Nu m-ar deranja să fim amândoi derutaţi, dacă şi-ar dori şi el să fim derutaţi împreună.

Mă întind să-l pup pe obraji, dar el mă ia în braţe şi-mi zice la

ureche salut. E un moment perfect pentru un sărut lung pe gură, dar eu mă smulg şi-i zic:

— Ştii tu cum ajungem în Poiană?

— Ştiu că se poate ajunge pe jos din oraş. E un drum prin pădure, nu e greu.

— Să mai stăm prin oraş un pic?

— Vrei?

— Da… Luăm autobuzul până în centru?

În autobuz stăm faţă în faţă pe scaunele pentru bătrâni şi el se uită la mine lung. Îmi reproşează mereu că sunt critică şi-l analizez, dar şi el face fix acelaşi lucru, numai că nu scoate pe gură nimic în acest sens.

Mâncăm de prânz la o terasă şi apoi o luăm încet spre munte. Trecem printr-un cartier cu case şi-mi place să mă uit în curţile oamenilor, chiar şi pe geam acolo unde se poate, visez cu ochii deschişi la o căsuţă a mea. La ce flori mi-aş pune în grădină. Străzile sunt înguste, zona e liniştită. Ne oprim periodic să ne odihnim. Mai mult eu. Ziua se scurge lent, într-o derută obositoare. E clar că ne-am întâlnit ca să ne iubim, dar un amestec de teamă şi târşală ne împiedică pe amândoi să facem vreo mişcare. Eu încă mă mir că s-a deplasat. Şi încerc să nu fiu furioasă pe el că nu vrea decât sex o dată la trei luni.

Începem să urcăm, iar pe mine începe să mă doară spatele de la bagaj.

Ne oprim pe o bordură înaltă de ciment, bem apă, îi ofer nişte biscuiţi cu cereale. Se aşază lângă mine, foarte aproape.

Mă dezbrac la tricou.

El mă ia pe după spate, îşi pune capul pe umăr ca un copil mic pe maică-sa.

— Ah, ce mi-ai pune tu o mână pe ţâţe acuma! îi zic.

Începe să râdă şi o ia ca pe un da convins şi atunci cu mâna cealaltă îmi apucă bărbia şi-mi trage faţa spre a lui şi mă sărută avid, închid ochii, îl simt cum îmi mânjeşte ochelarii cu nasul, sărută atât de bine şi, dacă n-am fi pe stradă, în faţa casei cuiva, i-aş lua eu mâna să i-o pun pe ţâţă.

Restul drumului ne ţinem de mână şi-mi duce el rucsacul. Îmi povesteşte verzi şi uscate despre colegii lui, apoi, într-un luminiş, vedem un planor şi el îmi explică cum funcţionează planoarele.

Asta ar putea să fie iubire, mă gândesc. Lui să-i placă să-mi explice cum funcţionează lucrurile, iar mie să-mi placă să-l ascult. În lumea mea strâmbă şi plină de lipsuri, asta ar fi suficient ca să construiască iubire.

Ajungem sus, în Poiană, trecem şoseaua, iar el scoate GPS-ul şi caută hotelul. Camera noastră are fereastra în spate, spre un depozit. Nu se văd munţii sau pădurea, dar se simte aerul tare din balconaşul minuscul. E limpede că eşti la munte.

— Eşti obosit? îl întreb. Vrei să te culci un pic?

— Tu vrei?

Râde cu subînţeles, îmi bagă un deget pe sub betelia blugilor şi mă trage spre el.

— Stai să fac un duş întâi, îi spun.

Când ies de la duş, el stă ţeapăn pe scaunul de lângă fereastră şi butonează telefonul. Pare resetat la momentul întâlnirii în gară, de parcă minutele petrecute singur în aşteptarea mea l-au întors cu o mie de ani înapoi, la nesiguranţa primordială.

— Mi-e foame, nu vrei să căutăm un loc să mâncăm? mă întreabă el şi rămâne la distanţă.

Eu sunt în prosop.

— Da. Păi… să mă îmbrac.

Dăm o tură prin staţiune, mâncăm mici cu cartofi prăjiţi şi plecăm repede, fiindcă eu nu suport muzica. El vrea să-mi ia ceva, dar nu prea are ce. Îmi ia un kürtős, iar eu merg cu el în punga aburită tot restul plimbării, îl las acolo să se lipească de celofan. Mergem un pic în sus pe pârtia înverzită. Pământul e moale, a plouat de curând. Ne dăm bătuţi repede.

Îmi vine să intru la biserica de lemn, să pun o lumânare pentru bunicul, el stă mai departe, pe trotuar, şi m-aşteaptă.

În cameră stăm în pat şi ronţăim alune. Are o sticlă de vin, dar nu şi tirbuşon. Ştiu eu o şmecherie să desfaci sticla, o dai uşor cu fundul de perete, perpendicular, pe un prosop, până începe să iasă dopul de plută şi poţi să-l apuci. Dă cu sticla de perete după instrucţiunile mele, dar nu se întâmplă nimic şi-şi pierde răbdarea.

— S-ar putea să aibă jos tirbuşon, dacă întrebăm la recepţie…

— Pula mea, eu nu mă duc, zice nervos.

Eu vreau să beau, să-mi amorţesc simţurile. Cobor la recepţie şi, când mă întorc, el izbeşte în continuare cu fundul sticlei de perete,

iar dopul a început să iasă.

— A, ai reuşit…

E bucuros.

— Nu te-am crezut, zice şi vine să mă pupe, se lipeşte tot de mine.

— Da, ca în viaţă, îi spun. Nu te-ai lua după mine, Doamne fereşte.

— Uite că m-am luat.

— Pe la spatele meu.

Mă extrag din îmbrăţişare.

— Mă duc înapoi să duc tirbuşonul, îi zic.

— Dă-l naibii, îl ducem mâine-dimineaţă.

Mă ia de mână.

— I-am zis că-l aduc imediat. O să creadă că vreau să-l fur.

— Te-ai supărat? întreabă.

— Nu, de ce să mă supăr?

Dar după ce ies din cameră simt că mi se încing urechile.

Mă aşteaptă în cameră aşezat pe scaunul de lângă fereastră, picior peste picior, şoseta din piciorul de deasupra mai clăpăugă în vârf. Mănâncă alune. Îl cunosc de atâţia ani şi mi se pare în continuare fragil, e un echilibru atât de precar între noi, pe care nu ştiu să-l gestionez, nu ştiu ce să fac şi ce să zic ca să nu-l supăr, ca să nu-i vină s-o ia la fugă, cum îmi vine mie.

— Nu te înţeleg, îmi zice el dintr-odată.

— I-am promis omului că-i duc tirbuşonul înapoi, ce nu-nţelegi?

— Facem sex sau nu? întreabă el.

— A, asta te nedumireşte? Mi se pare evident că da. De-asta ne-am bătut capul, nu? Stai liniştit, c-o să faci sex de toţi banii, îi zic şi deja ridic tonul.

Şi după o tăcere lungă:

— Mă întreb de ce nu ţi-oi fi găsit pe alta pe-acolo să faci sex. Mă mir c-ai venit până aici pentru atâta lucru.

În secunda asta îi urăsc din suflet pe toţi oamenii care mă fac să-i cert. În primul rând pe el.

— Tu ai sunat…, zice el încet, cu capul în jos.

— Da, acum e vina mea că ţi-e lene ţie să faci orice. Tu n-ai ce să-ţi reproşezi.

— Nu pot să-ţi promit nimic legat de noi. Nu ştiu ce-o să fie. Cu

noi.

— Când o să ştii?

Îmi zice din nou povestea cu jobul lui, cum i-a promis patronul 5% din firmă dacă stă trei ani şi el stă, fiindcă speră să ia avânt şi să-şi vândă *start-up*-ul pe bani mulţi. Cei trei ani se împlinesc peste un an.

— Şi după aia?

— După aia a zis că-mi mai dă 3% dacă mai stau doi ani.

— Cât ai salariu? îl întreb.

E prima dată în viaţa mea când sunt atât de brutală cu un bărbat. Când întreb de bani. Parcă aş fi în peşteră. Îl miros pe mascul.

Îmi zice cât îi dă patronul şi eu pufnesc.

— În Bucureşti ai lua dublu fără probleme.

— Ştiu…

— Şi?

— Îmi place de omul ăsta. E primul care mi-a dat o şansă.

— Ţi-a dat o şansă să te muncească pe bani puţini.

— Lasă că şi el se chinuie. Nu-i uşor s-aduci clienţi…

— Asta-ţi spune ţie, poate. Şi mie la fel îmi spune şefa. Să nu cumva să cred că ea o duce bine.

De fapt, lui îi este lene să caute altceva, să facă o schimbare, să se bată un pic pentru mai bine.

Eu nu cred în fericirea picată din cer, în lucrul nemuncit. Dar e mult prea greu s-o scot la capăt cu el, e ceva greşit în povestea asta cu noi doi. Nu se poate să fie atât de greu.

— Vreau să plec de-acolo, îi zic. E un mediu toxic, îmi simt toxinele în muşchi de când intru pe uşă. Ba nu, de când intru pe străduţă. Creşte groaza în mine cu cât m-apropii mai mult de firmă. Cel mai oribil e când n-am nimic de făcut. Când am timp mort.

— Nu poţi să-i ignori?

— Nu, m-am tot gândit, am încercat. Soluţia e să rup firul. Să plec.

— Şi ce-o să faci?

Ridic din umeri şi mă uit la el. Poate-şi imaginează că m-aştept să mă cheme la Cluj.

— Mai bine să pleci când îţi găseşti altceva, zice.

— Hai la Bucureşti.

Nu ştiu dacă-l apucă dragul de mine sau doar vrea să pună capăt acestei dureroase discuţii, dar vine lângă mine pe marginea patului şi începe să mă sărute şi să mă mânjească pe ochelari cu nasul. Mi-i dau jos şi mă simt deja dezbrăcată. El prinde curaj şi trage hainele de pe mine una câte una. Îl las să facă ce ştie. Mă străduiesc să-mi imaginez că suntem împreună şi că-l iubesc, numai aşa mă pot bucura, numai aşa îmi iese şi mie ceva din sex. Dacă reuşesc să mă păcălesc că e pe bune. Rămân în chiloţi, el e în continuare îmbrăcat, mă mângâie şi m-apucă şi mă sărută. Stau cu ochii închişi, îi cunosc ritualul. Îmi bagă mâna în chiloţi. Îi pun mâna pe încheietură.

— Ce-i?

— Te-ai spălat pe mâini?

— Cum adică?

— Ai mâncat alune cu sare…

Se uită la mine exasperat şi iar nu mă mai cunoaşte.

— Du-te şi spală-te, te rog.

— Corect, zice el.

Dar în uşa băii se opreşte un pic şi-mi zice fără să se întoarcă:

— Eşti nebună.

Îl aştept băgată în pled, cu faţa la geam şi spatele la el. Am tras de noi toată ziua pentru un moment de tandreţe şi suntem amândoi epuizaţi. Oare din vina mea e atât de complicat? Oare sunt proastă că nu pot să fac sex şi atât? Oare nu ştiu să fiu modernă? Nu-mi doresc decât să fiu pe salteaua mea de-acasă, cu faţa la perete. Pe salteaua mea de 90 de centimetri, cu lenjeria cu pictură abstractă de la IKEA.

Îl aud cum se dezbracă şi se bagă în pat. Afară nici nu s-a întunecat încă. Ne prefacem că ne-am culcat.

Îmi îngheaţă picioarele şi, după mult timp, le lipesc de picioarele lui. Tresare. Sunt sloi.

— Ţi-e frig? mă-ntreabă.

— Da.

Mă ia în braţe. E cald. E dezbrăcat complet. Îi iau mâna şi-o pun pe o ţâţă. Am impresia că râde. Îl muşc de-un deget.

— Vezi că mă murdăreşti, îmi zice.

— O să mi-o scoţi pe nas acuma toată viaţa…

— E, stai s-ajungem acolo…

Nu ştiu ce-nseamnă, dar el râde, aşa că râd şi eu şi mă întorc spre el şi facem ceea ce trebuie făcut.

Ne trezim târziu şi ne grăbim să mai prindem micul dejun. Îi mai dau omletă de la mine, el îmi pune zahăr în cafea, face glume despre unii de la o altă masă, eu râd sincer. Are umor. Şi e isteţ. Am putea fi o familie. Aş putea ajunge să am încredere în el.

În cameră mai facem o dată ce trebuie făcut, apoi strângem bagajul şi coborâm să predăm cheia la recepţie. Insistă să plătească el.

Pe marginea şoselei o ia înainte şi eu după el, pe lângă noi vâjâie maşini şi mi-e frică, dar continui să mă ţin după el. După aia traversăm şi intrăm în pădure şi coborâm spre oraş. Ne ţinem de mână. Îmi povesteşte de când era mai tânăr şi mergea pe munte. Eu îi povestesc de când am fost cu nişte prieteni să urmărim un balon meteorologic.

Pe drum ne oprim să ne tragem sufletul, iar el îşi doreşte să facem o poză cu telefonul.

— Te pomeneşti că-ţi place să ai femeie, îi zic şi stau la poză. Să-mi trimiţi şi mie, spun, după ce verific să văd dac-am ieşit bine.

— Să n-o pui pe internet, zice.

— Stai liniştit.

Oricum nu puneam.

Trecem din nou prin cartierul de case, mai animat acum, fiindcă lumea se întoarce de la biserică. Oraşul are ceva patriarhal şi festiv. Parcă sunt într-o altă ţară, parcă sunt un intrus într-o lume străină, iar asta mă face într-un fel să mă simt specială şi-mi place. Îmi trece prin cap razant gândul c-aş putea să plec oriunde. Aş putea să fug, iar fuga asta ar putea trece drept curaj.

Ajungem întâmplător la Muzeul „Prima Şcoală Românească“ şi intrăm la expoziţia de manuscrise, ziua se face dintr-odată mai bogată, iar eu mă simt de-a dreptul turistă, mai străină ca niciodată de Mihai şi de locul acela şi de orice loc. El aşteaptă să spun eu când plecăm.

Oraşul se umple de oameni pe măsură ce coborâm, iar în Piaţa Sfatului nimerim într-o manifestaţie. Mihai se duce curios mai aproape, mă duc şi eu. Sunt unii care strigă pentru un partid de extremă dreaptă. „Ţinutul secuiesc nu există“ văd pe un cearşaf. „Afară cu duşmanii din ţară“, ţipă ei la unison, voci puternice din

plămâni mari de bărbat, antrenaţi, mai mult ca sigur, pentru a striga. Nu sunt mulţi, vreo 30-40 de persoane, dar agitaţia e mare, fac hărmălaie şi atrag atenţia. Ei pornesc pe un bulevard, iar eu îl văd pe Mihai ca vrăjit că se ia după ei, la ceva distanţă.

— Ce faci, unde te duci? îl întreb.

— Sunt curios ce fac ăştia, ce mai zic.

— Sunt nişte extremişti infecţi! Sunt ultraşi, de fapt, se vede de la o poştă, cine strigă aşa?

— Da, dar sunt curios…

Şi pare de-a dreptul interesat, la modul cel mai serios. Asta mă izbeşte în moalele capului.

— Chiar eşti naţionalist?

— Încerc, zice el şi râde.

Se duce după ceata care strigă, iar eu mă duc după el.

— Auzi, mie nu mi se pare OK chestia asta. Mă duc la librărie şi te-aştept acolo. Intru înăuntru.

— Nu, stai că vin şi eu.

— Lasă, fă-ţi damblaua.

Mă întorc şi mă duc spre librărie, iar el mă ajunge din urmă, însă nu foarte repede, ceea ce înseamnă c-a stat un pic pe gânduri.

Nu mai vorbim deloc despre asta, dar pe mine mă roade.

Pot s-o fac, mă gândesc. Pot să trăiesc cu asta.

Are tren mult mai devreme decât mine, aşa că stăm pe fugă la o cafea, apoi ne ducem în gară. Îl conduc la vagonul lui, îi spun să-mi trimită mesaj când ajunge. El mă îmbrăţişează lung. După fiecare gest şi fiecare cuvânt mă întreb oare ce înseamnă şi mă lupt cu mine să nu zic asta cu voce tare. Oare ce înseamnă că m-a îmbrăţişat lung? Oare ce însemna dacă mă îmbrăţişa scurt? Dacă nu mă îmbrăţişa deloc?

Rămân pe peron pe o bancă jegoasă şi citesc un *National Geographic* din scoarţă-n scoarţă. Mănânc covrigi şi un cârd de porumbei care-mi interpretează corect gesturile se adună la picioarele mele şi mă privesc lung şi aşteaptă.

În tren dorm. Seara, acasă, stau până târziu pe semiîntuneric şi mă gândesc la toate. Aştept să trimită mesaj. A doua zi dimineaţă, când sună ceasul la şase şi jumătate, primul lucru la care mă uit e dacă am mesaj. Nu am.

Sunt patru, tineri şi frumoşi, şi păşesc plini de încredere, ca într-o reclamă la costume bărbăteşti. I-a adus şefa cu maşina de la hotel. Traian a venit cu metroul.

Moreno vine cu alaiul, ca să-l pună şef peste Europa de Est pe Enrique Bernabeu. Europa de Est suntem noi, care eram douăzeci când m-am angajat eu şi acum suntem zece. Unii au plecat de bunăvoie, alţii siliţi. În ultimele luni, şefa n-a mai angajat pe nimeni, de când relaţia cu grupul a devenit dubioasă, după ce micul nostru lanţ de firme a fuzionat cu un lanţ mai mare.

Ieri ne-a pregătit pe toţi pentru această vizită. A coborât de câteva ori la bucătărie în timpul prânzului, să ne prindă mâncând şi se ne someze să nu cumva să sifonăm informaţii despre clienţi sau despre ce se întâmplă în firmă.

— Să vedeţi ce-i fac lu' ăsta dacă mă enervează, a zis ea, sigură pe cei 25% din firmă pe care-i deţine soţul. Dacă mai zice de Enrique Bernabeu, îl dau afară şi-ncui uşa.

Pe mine m-a prins şi-n birou, când i-am dus corespondenţa, şi mi-a zis să fiu atentă ce vorbesc.

— Ei, parcă fix la mine o veni el să se informeze, m-am fâstâcit eu.

— O să vină, cum să nu. Că ştie că asistenta ştie tot ce mişcă.

Toată lumea are impresia că eu sunt una cu pereţii şi aud tot.

— Dar Moreno ăsta să nu mă mai frece atâta cu ideile lui, că eu n-am timp de ideile lui. Că el habar n-are cum e prin România. Doar nu lucrează el cu clienţii şi cu subcontractanţii. Îl trimit la Baciu de la Dinamic să negocieze, a zis şi a început să râdă.

— Ştiu că sunteţi o luptătoare, am răspuns.

După care m-am întors către Traian şi am zis:

— Nu mai avem cafea.

— Da, mă duc eu să iau.

— Poate luaţi şi şerveţele, am îndrăznit.

Că, dacă nu ia el, o să pun de la mine, am adus eu de-acasă un pachet de şerveţele să le pun oaspeţilor pe tava cu cafea, că-mi era ruşine să pun fără.

Unul a vărsat odată pe farfurioară şi Traian s-a dus şi i-a adus de la baie hârtie igienică să şteargă. Hârtie din aia aspră, care înfundă buda. Odată am găsit într-o rolă un petec cât o unghie de hârtie albă cu litere gotice pe ea, părea o bucăţică de manuscris.

Ne-am îmbrăcat toţi la patru ace.

Traian a adus flori din grădina de-acasă şi le-a pus în vaza din hol.

Mă simt ca un cosmonaut în cămaşă, sarafan şi pantofi cu toc, deşi tocurile astea scot sunete de femeie importantă.

Trag jaluzeaua, îi văd că se apropie şi le fac semn colegilor:

— Vin!

Am emoţii şi nu înţeleg de ce. Dacă vor bubui pe cineva, acea persoană va fi Liliana, cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla mie e să vărs cafeaua. Sau să comit nişte greşeli de gramatică în cazul în care voi vorbi.

Uşa se deschide şi ea vine direct spre mine cu cei patru bărbaţi după ea, e prima dată când însoţitorii lui Moreno din noua conducere a grupului vin în România în vizită de lucru la agenţia noastră, iar ea ne ia pe rând şi ne prezintă.

Despre mine zice „asistenta noastră“, dau mâna pe rând cu toţi patru şi apoi şefa are rugămintea să pregătesc filtrul pentru cafea.

— A luat Traian? mă întreabă printre dinţi.

Îi zic că da.

Şeful a luat, iar eu am ascuns-o la mine, după monitor, fiindcă, dacă aş fi lăsat-o în bucătărie, ar fi dispărut de ieri până azi.

La marketing se stă mai mult, la ingineri şi mai mult. Spaniolii pun întrebări. Se miră că ne descurcăm în mai multe limbi.

Apoi urcă în biroul şefilor, iar Traian îşi ia laptopul mic şi părăseşte incinta. E instrumentul lui de lucru, primit cadou de la Vodafone când au reînnoit contractul. Uneori, la şedinţe, când toată lumea e adunată la masa ovală din biroul lor şi e linişte şi tremură toţi de frica nevesti-sii şi el stă la masa lui din colţ, laptopul mic – cu o minte a lui – porneşte o muzică sau o reclamă sau un trailer şi Traian se panichează şi nu ştie cum să-l închidă mai repede, caută butonul de volum sau trânteşte capacul.

Stăm toţi în linişte şi aşteptăm să se întâmple ceva. Nu contează dacă avem de lucru sau nu. Aerul e inflamabil. Mă cheamă să le scot nişte situaţii din programul de gestiune, iar imprimanta color scoate spălăcit şi se blochează la fiecare pagină. Trebuie să trag sertarul cu hârtia şi să-l împing la loc, ca s-o păcălesc să pornească. Fac asta după fiecare foaie.

Cu puţin înainte de pauza de prânz se întâmplă inevitabilul, începem să auzim urlete de sus. Urletele coboară la noi, pe scara deschisă, apoi, ca aerul cald, se ridică spre tavanul parterului şi se acumulează şi plutesc şi sufocă. Se face ora doişpe, iar Paul Dobre îşi ia nişte dosare şi pleacă „la masă“.

Trece mai întâi pe la mine, se sprijină cu coatele pe tejghea.

— Deci ne căutăm sau nu ne căutăm?

— Mda, e cam groasă, zic. Dar să ne spună şi nouă din timp, dacă e.

Mai rămâne câteva secunde gânditor.

— Auzi…

— Da.

— Tu mai ai abonament la metrou? mă întreabă.

Mă întind la poşetă şi caut portofelul, îi dau abonamentul.

— Mă duc numai până la Unirii, zice.

Nu contează, pentru mine e tot un drac, numai să nu întârzie prea mult, că n-am energie să mint pentru el în ziua asta ca o ploaie de cuie. N-ar da cinci lei pe o cartelă de metrou nici să-l tai, nu şi-ar printa o foaie acasă, dacă ştie că e aici o imprimantă care se ţine în balamale suficient cât să i-o scuipe spălăcit.

Alaiul coboară şi pleacă la un restaurant din apropiere, iar după pauza de prânz Miguel Angel Monroy, directorul de resurse umane al grupului, intră primul pe uşă şi vine la mine şi-mi zice că ar vrea să facă interviuri cu fiecare dintre noi, iar eu ar trebui să-i organizez şi să-i trimit la el pe toţi, unul câte unul.

— Aveţi un tabel cu toţi angajaţii? mă întreabă.

— Nu, dar vi-l scriu acum, iar el stă lângă mine până tastez numele noastre, ale celor zece care suntem aici.

Îl simt cum mă priveşte, mă străduiesc să stau cât mai dreaptă pe scaun, să tastez cât mai profesionist, cu ambele mâini, cu toate degetele pe tastatură, cu ochii în ecran. Standardele mele profesionale. Apoi mă urăsc pentru că mi-e ruşine, e un job bun,

îmi repet, ai un salariu bun, ai ce mânca, apoi îmi scriu numele pe ultima linie, în josul tabelului, şi pe coloana a doua, la interior, scriu 0, iar pe coloana a treia „secretariat“. Salvez. Revin. Secretariat-bară-traduceri.

Mă împing în scaunul de birou, dar nu plutesc lin până la imprimantă, aşa cum ar fi frumos în faţa lui Miguel Angel Monroy, fiindcă rotilele sunt stricate şi nu se învârt, aşa că mă ridic, îi înmânez tabelul şi mă uit pentru o secundă destul de lungă la el. E un bărbat mişto. Înalt şi bine făcut, arată foarte spaniol, brunet, ochi negri şi adânci şi gropiţe în obraji, pe care nu le văd, fiindcă are o barbă scurtă, dar intuiesc că sunt acolo. I le văd în ochi când zâmbeşte. Un costum scump. O verighetă.

— O să mă instalez în biroul de deasupra dumneavoastră, zice el şi arată cu degetul perpendicular pe tavan.

— 216, spun.

— N-aş putea să vă confirm, zice el şi nu-şi ia ochii de la mine.

Îi urăsc pe toţi bogătaşii ăştia pe care banii lor îi fac frumoşi. Care secretă putere de cumpărare.

Îi direcţionez pe colegi unul câte unul la interviuri, iar Florin Ivanciuc tot amână şi e îngrozit să intre, fiindcă el nu ştie nicio limbă străină.

Intru eu penultima.

Câţi ani am. De unde sunt. Ce studii am. De când sunt în firmă. Cum e cu şefii. Cum e atmosfera cu colegii.

Îşi ia notiţe.

Mă priveşte.

Înspre ce vreau să cresc. Îi spun că spre marketing. Ceea ce e o prostie, fiindcă nu, dar asta e o lume în care nu poţi să nu vrei să creşti, suntem fiii şi fiicele targetului. Targetul meu e să supravieţuiesc fiecărei zile, să ies la ora cinci ca un căţel scăpat din lesă în parc şi să alerg să mă tăvălesc în ciori moarte, ca să-mi pierd mirosul. Azi targetul e să ies cât mai repede din biroul ăsta strâmt, în care-l simt pe bărbatul ăsta cum respiră. Frumosul ăsta care-mi chestionează mie viaţa. N-am înspre ce să cresc în firma asta, n-o să pot fi niciodată nici arhitect, nici inginer, iar fetele de la marketing au studii de economie, deşi nu fac ceva imposibil de învăţat. Dar nu, asta n-a fost niciodată o opţiune pentru mine.

— Da, are sens, zice el. În doi ani cred că aţi învăţat destule

despre cum funcţionează firma. Şi ce anume vă atrage cel mai mult la marketing?

— Dosarele de licitaţii.

Corpul ăsta se descurcă uneori foarte bine şi fără mine. Ştie să scoată pe gură răspunsuri suficiente.

— Şi viaţa personală? întreabă el fără nicio reţinere. Aveţi familie?

— Nu, nu sunt căsătorită.

— Dar un partener?

Mă gândesc.

Depinde.

Varianta mea:

— Da, am. O relaţie la distanţă. Mai complicată.

Zâmbesc.

— Unde e? întreabă el.

— La Cluj.

— Asta e în România?

— Da.

— Cât de departe?

— Cinci sute de kilometri. Dar la noi, cu trenul, asta înseamnă o zi de mers.

Nu-l interesează.

— Unde vă vedeţi peste cinci ani?

Moreno a trebuit să vină cu directorul de resurse umane după el ca să mă întrebe asta.

Poate ar trebui să spun că la Madrid, să pronunţ Madrid cu accent de Madrid şi să eman încredere. Acum e şansa mea să cresc.

— Aici.

— Aici unde?

— Aici, în firmă. În Bucureşti.

— O persoană care ştie atâtea limbi străine ca dumneavoastră ar putea avea uşor o carieră internaţională.

Pentru mine e tot un drac dacă trag la xerox aici sau la Madrid, numai că acolo aş câştiga mai mult, aş fi *mileuristă,* cum le spun ei amărăştenilor cu salariu minim, ceea ce ar însemna totuşi o viaţă de două ori mai bună decât în România.

Nu mai zic nimic, iar el aşteaptă. Mă întreb dacă după discuţia asta i-ar spune Lilianei că are o angajată fidelă sau dacă m-ar pârî

că aş trăda-o, dacă aş zice Madrid.

— Aveţi întrebări? zice el, iar eu mă bucur că s-a terminat şi zic:

— Nu.

Pe Florin Ivanciuc aproape că-l aduc de mână, tot încearcă să-mi explice mie pe hol că el nu vrea la interviu şi că n-are ce spune, oricum. Că pe el l-a angajat şefa şi numai şefa să-i pună întrebări.

— Cum să procedăm? îl întreb eu pe Monroy din uşă.

— *English*? întreabă el peste umărul meu, către Florin, care a rămas în hol.

Dăm amândoi din cap că nu.

Mă ofer să fac pe interpreta, Florin mai aduce un scaun, ne aşezăm la masă, iar acum încăperea e încă şi mai mică, aerul e mai greu şi mai dens. Aud ca din butoi cum sună telefonul, jos, la mine. Sună din intern.

Prima întrebare a lui Monroy este cum de nu ştiţi limbi străine, iar Florin răspunde că nu a fost nevoie şi eu traduc: nu a fost nevoie.

— Dar lucraţi cu clienţi străini.

— Da, dar suntem în echipă. Dacă va fi vreodată cazul să comunic direct, o să fac un curs intensiv, zice Florin nervos către mine.

Tot interviul se desfăşoară pe tema limbilor străine, iar Monroy trece peste situaţia amoroasă şi planul cincinal.

A doua zi de dimineaţă dau să descui, dar poarta e deja deschisă, la fel şi uşa de la intrare, iar Traian aşteaptă în bucătărie pe un scaun de plastic, răsfoind o ofertă de la Kaufland.

Dă mâna cu mine, cum face în fiecare zi cu toată lumea, iar mie mi se face – ca în fiecare zi – pielea de găină de la strângerea moale şi călduţă, de la salutul prietenos ca un peşte mort.

— Poţi să te duci până la Liliana? zice el, iar eu mă gândesc oare ce-am făcut.

Şefa mă pune să perforez şi să-ndosariez oferte şi mă ţine captivă în birou vreo patruzeci de minute.

— Bine c-au plecat ăştia şi am scăpat de ei, zice. I-am dus la aeroport la prima oră.

Eu sunt prea amorţită ca să răspund, e prea devreme, încă simt un uşor tremur în extremităţi, cafeaua nu s-a aşezat încă până în fundul corpului.

— Am văzut că v-a luat la întrebări Monroy, spune ea. S-a luat Moreno de el la masă. I-a zis să facă interviurile imediat.

Trebuie să extragă de la mine cu cleştele, aşa că scoate cleştele:

— Ce v-a întrebat?

— Nu mare lucru, zic. Întrebările clasice: studii, de când sunt aici, dacă ne înţelegem…

Se uită la mine cu dezamăgire şi silă, ar fi vrut ceva mai suculent. Orice aş răspunde tot nu e bine. Oricât ai fi de isteţ, ea te crede prost, oricât ai fi de sincer, ea e convinsă c-o lucrezi pe la spate. Când sunt singură cu ea în birou, încăperea se transformă într-o gură de ţestoasă. Îmi doresc cu disperare să intre Traian.

— Ai intrat şi cu Florin…

— Da, ca să-i traduc.

— Şi pe el ce l-a întrebat?

— La fel… N-a fost cine ştie ce, să ştiţi. Nu înţeleg ce rost a avut…

— Să-mi vezi că-mi bagă Moreno acuma *management fee*. Mă aştept să-mi şi trimită azi factura. Da' nu m-am certat ieri cu el pe tema asta? Ce, vine el să-mi spună ce să fac? Eu nu ştiu? Eu am luat firma asta de la zero, acum doişpe ani. PV-ul nu se băga aşa peste mine.

PV-ul e Pedro Valadez, fostul patron al lanţului mic, vândut lanţului mare de firme.

— Cum adică să vină ei să vă ia la întrebări pe voi. Eu lucrez cu oamenii, eu ştiu ce poate fiecare. Doar eu v-am angajat!

— Dar v-a spus ceva despre interviuri? Vreo concluzie?

— Nu mi-a zis nimic. Şi Moreno cică Monroy e om de zece mii de euro pe zi. Păi, el crede că eu îi primesc factura? Mie nu-mi trebuie bani de salarii? Doar n-oi lua din salariile voastre ca să le dau lor…

Eu am rămas blocată pe zece mii de euro. Jumătate de garsonieră în Berceni. Pe zi.

Cu salariile probabil că bate undeva, dar nu înţeleg unde, e dincolo de puterea mea de cuprindere.

— Pregătesc o cutie pentru astea? întreb şi stivuiesc frumos dosarele pe marginea mesei. Chemăm curierul?

— Nu, că nu ne trebuie acum. Şi oricum se duce Traian cu ele.

La ora trei sună la uşă, mă duc să deschid şi am în faţa mea o femeie care ţine în braţe un buchet enorm de crini. Încearcă să-l

dea mai într-o parte, să ne putem vedea la faţă, şi mă întreabă printre frunze:

— Doamna Liliana?

Şefa e jos, la Ciobanu, discută şantierul de la Slobozia, vede mişcare la uşă şi vine imediat curioasă.

— E pentru dumneavostră, îi zic eu şi o las să se descurce.

— De unde sunteţi? o întreabă ea râzând pe femeie.

— De la Florăria Doris, răspunde ea.

— Da, dar florile? De la cine sunt?

— E un bileţel, a fost o comandă pentru dumneavoastră. Îmi semnaţi şi mie aici de primire?

Şefa se panichează când aude de semnat.

— Staţi aşa, să văd întâi ce-i cu ele şi după aia semnez.

Îl pune pe Bogdan să ia florile şi să le amplaseze pe măsuţa din hol, apoi caută printre frunze biletul. E de la Monroy. Mulţumim pentru vizită, a fost o plăcere să vă cunosc (ieri, la cinci, când am plecat, la etajul unu se urla), sper să avem o colaborare fructuoasă.

Liliana se face lividă. O apucă nervii. Ce pun ăştia la cale de i-au trimis flori? Ce-i cu ei? Femeia insistă să-i semneze. De unde şi până unde flori? Ea n-a primit niciodată de la niciun colaborator. Oare au simţit c-au sărit calul şi au fost agresivi? Bogdan e împăciuitor. Şefa semnează. Femeia pleacă. Îi zic la revedere, dar nu se uită până la mine. Cretinii pământului, ea n-are nevoie de florile lor. De ce o tratează ca pe o... ca pe o... femeie? Adică ea se bate cu firme mari, se bate şi cu justiţia şi ea duce şantiere de milioane, cum adică să-i trimită flori? Şi să vezi că acuma trebuie să le mai şi scriu mail să le spun c-am primit. Şi către mine: nu pleci până nu scriem.

Monroy e ditai directorul de HR al grupului, efortul lui a fost de fix o secundă, cât i-o fi spus asistentei să se ocupe. Mie mi se pare un gest frumos.

Şi: am echipamentul la mine, aş vrea să mă duc la piscină, dar dacă ajung după şase deja e prea târziu, e prea aglomerat, ne dăm cap în cap câte şapte pe un culoar, trebuie să ţii ritmul celorlalţi, altfel îi încurci, te scufundă cei care sunt foarte apoape de tine, care stropesc şi fac valuri. Zilele astea în care car cu mine obiecte pentru activităţile de după program, pe care nu mai apuc să le fac din cauza ei. Pun pariu că n-o să scriem până la cinci.

Mi-e greu să înţeleg de ce o scandalizează buchetul. Crinii îi lasă jos, să mă sufoce pe mine.

— Să te gândeşti ce să le scriem, îmi zice ea în timp ce urcă scările, iar eu mă uit după picioarele ei frumoase şi curate, fără varice şi vene proeminente.

La faţă pare mai bătrână decât e, stresul i s-a depus cel mai mult pe faţă.

Traian urcă în urma ei, cu cana de cafea opărită pe care i-a pregătit-o. El nu bea cafea, numai cacao sau cicoare.

— Trimite-mi un draft de mail, strigă ea, când deja a ajuns la etaj.

Trag de mail o oră şi la cinci fără un pic îl trimit şi ştiu că e prea politicos şi siropos pentru nervii pe care i-a avut ea cu florile. Ştiu c-o să aştept să mă cheme, să stau lângă ea s-o văd cum şterge tot ce-am scris.

E nouă fix şi eu încă mai am o staţie de metrou până la Păcii, am sunat-o pe Otilia de două ori cu disperare să-l roage pe şofer să m-aştepte, dar mă văd deja în gară, aşteptând trenul de unu, fac deja calcule cât aş da pe bilet, cât aş reduce bugetul. Proasto. M-am sculat la şase şi jumătate din reflex, am stat şi m-am uitat pe pereţi şi am plecat de-acasă la 8 fix, fiindcă mi-am imaginat că mi-e de ajuns o oră până la autogara Militari. Mergem la Cluj, la festivalul Electric Castle.

Am schimbat frenetic mesaje cu ea: *unde esti? sunt la cutare statie*.

Ies şi fug şi dau peste oameni, mai dau peste oameni şi pe scara rulantă, la semafor îmi vine să mor că trebuie s-aştept, iar când se face verde o iau la fugă în intersecţie pe diagonală, nu-mi mai pasă de maşini şi de nimic.

N-am mai fugit cu atâta disperare din clasa a treia, când mi-am uitat odată caietul de teme acasă şi am fugit în pauză să-l iau, eram sigură că n-o să mă creadă că l-am uitat, eram sigură c-o s-o încasez, era atât de aproape suferinţa umilinţei, am crezut c-o să mor alergând şi a fost cea mai cumplită moarte care mi-a fost vreodată atât de aproape.

Otilia tropăie pe trotuar şi se uită după mine, autocarul e deja cu botul în poartă.

— M-a trimis după tine! strigă ea şi-mi ia pe sus trolerul mic.

Şoferul coboară repede şi deschide la bagaje.

— E dulce somnul de dimineaţă, domnişoară, ai?

— Iertaţi-mă, îi zic. Vă mulţumesc din suflet.

Urc în autocar şi simt privirile furioase ale tuturor. Se uită curioşi să vadă ce se întâmplă, cine e asta care nu mai vine. Noroc c-avem loc mai în faţă.

Până la Piteşti nu fac decât să gâfâi, să mă străduiesc să-mi revin. În autogara sinistră, în timp ce lumea face deja coadă la pipi,

mă duc la un chioşc şi iau o ciocolată Milka pentru şofer.

— Ce faci, domnişoară, fii serioasă!

— Vă rog să primiţi, îi zic. M-aţi aşteptat.

Nu vrea, dar i-o las lângă schimbătorul de viteze şi fug la scaunul meu. Otilia râde.

— I-ai luat ciocolată.

— Ca să mai aştepte şi pe alţii, zic.

— Eram sigură că nu te-aşteaptă, spune ea.

— Şi eu. Mă şi vedeam că ajung la noapte la doişpe şi pierd prima zi de festival cu totul.

Drumul durează nouă ore. N-am mai stat lângă Otilia nouă ore niciodată. E o premieră pentru relaţia noastră. Anul trecut, la festival ne-am dus separat.

Până la Râmnicu Vâlcea îmi vine deja să vomit de la autocar. În autogară intru la un supermarket şi-mi cumpăr o lămâie, după care constat că nu am cu ce s-o tai şi mai cumpăr şi un cuţit. E grosolan şi prost şi foarte ieftin.

Tai lămâia în patru şi încep s-o mănânc, fac cele mai urâte feţe şi mă întorc cu capul spre fereastră, ca să nu mă vadă ea. Însă ea se uită la mine şi aşteaptă să termin.

— Ai mâncat-o..., zice.

— Păi, ce voiai să-i fac?

— Credeam că doar o miroşi.

— Când ţi-e rău şi vrei lămâie, o mănânci, nu?

— N-am mai văzut pe nimeni până acum să mănânce o lămâie, zice ea.

— Ei, n-ai mai văzut...

— Jur!

Ea şi-a adus de citit cartea *Creierul nostru muzical*, dar autocarul ne zdruncină prea tare şi o pune repede în buzunarul de plasă al scaunului din faţă. Eu mi-am adus *Jurnalul unui an prost*, dar nici n-am scos-o, îmi vine să vomit numai la gândul de a încerca să citesc în zdrăngăneala asta.

Ne bate în cap un aer rece cu miros de picioare.

Otilia e convinsă că în câţiva ani vom deveni imuni la parizer şi n-o să mai facem cancer.

— Cancerul nu e de la parizer, îi zic, e pentru că suntem prea trişti.

— Ba e şi de la parizer. Şi de la tot ce e în supermarket la nivelul mâinii. Cât să iei şi să-i dai drumul în coş.

— Cele mai bune sunt alea de pe raftul cel mai de sus, zic eu.

— Da.

— De te înalţi pe vârfuri să le iei.

— Şi alea de pe raftul cel mai de jos, când te pui în patru labe.

— Da, şi bagi mâna până la umăr în raft, să le iei pe cele mai proaspete.

Râdem. Otilia e radioasă. Şi are o inteligenţă care te taie. Îmi place de ea. Uneori aş vrea să fiu ea. Ca să ştiu exact ce crede despre mine.

— Săptămâna trecută, la Femei pe Mătăsari, Coco a alergat în pantofi cu toc, spune ea după un moment de tăcere.

— Te-ai dus să-l vezi…

— Da.

— Şi?

— Şi nu ştiu, s-a rupt ceva.

Strâng din buze.

— Hai, nu te mai chinui. Râzi, spune ea.

— Nu râd de el.

— Avea un maieu mulat şi foarte decoltat…

— Ştiu, l-am văzut pe Facebook.

— Ce faci, acum mă urmăreşti? zice ea.

— Ei, te urmăresc. Ştii cum e pe Facebook, curg toate acolo, n-ai cum să nu vezi.

Şi râd.

— Dar nu râd de el, îi zic. Râd de tine. Cum îţi alegi cele mai imposibile chestii.

— Şi tu la fel! sare ea.

— La mine parcă totuşi mai e speranţă.

— E pe dracu’!

Autocarul ajunge la fix şi ne grăbim să ne lăsăm bagajele la hotel, apoi să mergem la Bonţida. Otilia vrea să-şi refacă machiajul şi o aştept aproape o oră, trântită pe pat, cu picioarele atârnate în lateral, fiindcă mi-e lene să mă descalţ, şi încercând să dau de capăt artificiilor formale din romanul *Jurnalul unui an prost*. I-am spus lui Mihai că vin la Cluj şi am vorbit să ne vedem. *Hai si tu la festival*, i-am scris de pe drum. Şi acum îmi răspunde, după multe

ore: *N-am chef, n-ajung. Maine la 12 la Matei Corvin?.*

O zoresc pe Otilia să plecăm, în seara asta cântă Asian Dub Foundation, de care-mi plăcea mie foarte mult în facultate, când începusem să descarc muzică de pe reţea şi picasem pe o mină de fişiere audio, puse la comun de un coleg de la Litere. M-am şi îndrăgostit un pic de el de la muzica aia, dar nu i-am spus niciodată, ca să nu profite şi să-mi ceară cursuri şi fişe de lectură.

În tren stăm în picioare, iar din gară şi până la castel mergem jumătate de oră pe jos prin noroi şi claxoane de maşini disperate să ajungă şi să încapă. După coada la brăţări o iau la fugă şi o las pe Otilia în urmă, mă duc direct la scena mare şi mă pun în mijloc şi Asian Dub Foundation începe şi e naşpa. Mă gândesc la ei de patru luni, de când i-au anunţat. Cel mai mult pentru ei am venit, nu pentru ăia scrişi cu litere foarte mari pe afiş, şi acum nu înţeleg de ce nu-mi plac.

Ce se întâmplă cu noi, Cristina? Ce iau cu ele celulele alea care năpârlesc? Straturile alea de piele care cad de pe tine de-a lungul vieţii şi intră în covor şi nu le mai scoţi în vecii vecilor nici cu mama aspiratorului? De ce nu mai suport să recitesc *Corecţii*? Tot ce vreau să păstrez intact trebuie să îngrop adânc. Trebuie să nu deranjez ce s-a aşezat în mintea şi-n sufletul meu şi probabil că e la fel şi cu oamenii. Nu mai zgândări oamenii.

Otilia apare cu două pahare mari de bere.

— Ce e cu faţa asta? întreabă ea.

— Ăştia sunt cam naşpa.

Izbucneşte în râs.

— Eu am vrut să-ţi zic, dar te-am lăsat.

— Ce-ai vrut să-mi zici?

— Că ne grăbim degeaba.

Îmi întinde o bere.

— Voiai bere? zice.

— Nu.

— Hai, ia-o totuşi.

Nu înţeleg de ce nu mai pot revizita nimic, sunt la vârsta la care nu mai există vârstă, după cum spunea tatăl înţelept al prietenei mele Otilia, la o musaca la el acasă, acum un an sau doi.

Iau berea şi o beau cu o strângere de inimă, ştiu că, dacă beau, va trebui să merg imediat la pipi. Dar dacă beau, poate o să-mi

placă muzica.

Otilia face poză cu mobilul la faţa mea lungă.

— Să nu mă pui pe internet, zic.

— Nu, puiuţo, pe internet te pun când eşti fericită.

Până la urmă, cel mai mult ne place la silent disco, nu e lume multă şi pământul de pe jos, din cort, e denivelat şi, dacă nu eşti atent şi dansezi prea tare, cazi. Unii chiar cad şi e amuzant, dar poate că e amuzant şi pentru c-am băut deja multă bere. Mi-e poftă de un cârnat, dar costă trei jetoane.

Toată lumea e îngrozitor de tânără.

Mă duc la o zonă de toalete şi aştept la rând în lumina plină de ţânţari. Oamenii au ochii împăienjeniţi şi la fel şi eu. Încă nu mi-am decis relaţia cu alcoolul.

În cabina de plastic mă străduiesc să nu ating prea multe, stau aplecată şi încordată şi rucsacul mic îmi alunecă pe ceafă. Nu-mi dau seama dacă toaleta se mişcă fiindcă nu e bine aşezată pe pământ sau sunt eu ameţită şi doar am impresia. Îmi consum toate şerveţelele. După mine intră imediat altcineva, iar eu mă grăbesc să ies din zona îngrădită şi mă duc în sat şi-mi iau de la un chioşc apă minerală, îmi torn şi mă spăl pe mâini. Beau ce rămâne şi apoi arunc sticla, la intrare îmi verifică încă o dată geanta, să nu am băuturi şi mâncare, băiatul îmi trage de brăţară să vadă dacă a fost desfăcută.

— Mai încet, c-o rupi, îi zic.

Îi trimit mesaj Otiliei s-o întreb unde e, dar mesajul nu se trimite. O sun, dar robotul îmi spune că abonatul nu poate fi contactat. A picat reţeaua, pur şi simplu e prea multă lume în sat. Nu mai am chef de nicio muzică, vreau să mă teleportez în cameră, ba nu, de fapt, vreau să mă teleportez la Bucureşti sau, mai bine, în casa copilăriei mele de la Brăila, care acum e goală. Şi eu sufăr aici în noroi. Nu mă mai interesează nicio scenă. Am un pliant cu programul, poate ratez chiar acum ceva mişto, dar mă duc în fundul curţii castelului, unde sunt gheretele cu mâncare, să-mi iau ceva de două jetoane.

Am impresia c-o văd pe Otilia lângă un pom, mănâncă un cârnat de pe o farfurie de plastic şi se străduieşte să nu ridice ochii de la mâncare. Mă duc mai aproape şi mă bag în sufletul ei şi chiar e Otilia.

— Te-am sunat.

— Nu m-ai sunat, zice ea şi se grăbeşte să termine cârnatul, jenată c-am prins-o în timp ce făcea ceva lipsit de maniere.

Dar nu se uită în telefon.

— Ba da, te-am sunat, dar universul mi te-a scos în cale sub acest pom.

— Foarte bine, că oricum n-auzeam şi dacă sunai.

— Mi-aş lua o clătită, vrei?

— Da.

— Cu ciocolată?

— Da.

— Mă pun la coadă.

— Bine.

— Ai două jetoane?

— Da. Tu pune-te la coadă.

Sunt doi vânzători la standul de clătite şi o singură coadă mare, care la un moment dat, în faţă, se desface în două. Merge foarte greu fiindcă durează mult până le fac şi mă enervează toţi oamenii ăştia care în loc să asculte muzică stau la clătite. Sunetul e amestecat, vine de la vreo două scene, plus dintr-o dubă cu Pepsi, care are nu ştiu ce promoţie dacă strângi un număr de capace.

Otilia vine lângă mine şi-mi cere şerveţel, dar am uitat să cumpăr din sat.

Se bagă în faţă şi ia de pe tejghea.

— Să te pui la ăla cu tricoul somon, zice.

— Somon de crescătorie.

— Da.

— E cam portocaliu.

Tipul e un gras cu piercing în sprânceană, care, spre deosebire de colegul lui, nu se simte dator să fie amuzant cu clienţii. Nu spune nimic, doar învârte cu telul montat într-o bormaşină electrică în găleata cu aluat de clătite.

Îmi vine rândul şi cer două şi-i dau patru jetoane.

— Nu pot să cred c-am stat o oră la coada asta, îi zic Otiliei. Hai să ne tirăm după clătite.

Aprobă din cap.

— Mâine tre’ să fiu în oraş la doişpe.

— Serios? Te mai vezi cu ăla?

— Îl cheamă Mihai.

— Treaba ta…

Tipul de la clătite mă întreabă dacă vreau cu biscuiţi sfărâmaţi.

— Cum adică? îl întreb.

— Adică dacă vrei praf de biscuiţi în ciocolată.

— Ce tâmpenie, zic şi, cu toată hărmălaia, cred că mă aude totuşi, pentru că mai zice:

— Nici în cealaltă?

— Nici.

Hăpăim clătitele şi apoi ne ducem la autocarele care pleacă spre oraş. Ne urcăm într-unul şi ne aşezăm pe la mijloc, una lângă alta. Ea se pune la fereastră, dar se pune degeaba, fiindcă e noapte adâncă. De la şofer se aude muzică de petrecere.

Se umple imediat şi pornim şi cineva din spate strigă:

— Domnu' şofer, nu daţi muzica mai încet, vă rog?

Otilia îşi lasă capul pe umărul meu şi adoarme şi la fiecare zgâlţâială mă simt datoare s-o protejez, să-i ţin capul să nu cadă, să-i ţin faţa cu palma.

— Auzi, zic încet.

— Nu dorm, spune ea.

— Tre' să-mi dai două jetoane pe clătită.

A doua zi mă trezesc din inerţie dimineaţă şi plec din cameră foarte devreme. Îi las bilet că ne vedem cel mai probabil direct la Bonţida.

Bântui prin oraş de una singură, stau pe bănci, mănânc un covrig şi ajung la statuia lui Matei Corvin cu mult înainte de ora 12. Stau şi mă uit la oameni. Oraşul este încremenit, acelaşi an de an, acelaşi din timpul studenţiei mele.

Apare Mihai şi mă pupă şi mă strânge în braţe, de parcă i-ar fi fost foarte dor.

Ia-o aşa, îmi zic. I-a fost foarte dor.

Azi şi-a luat liber.

— Hai să stăm la o cafea, îi propun. N-am băut cafea.

Mergem la cafeneaua noastră obişnuită, iar el se scotoceşte prin buzunare, îşi numără bancnotele mici şi şomoiogite şi-şi comandă o apă.

— Fac eu cinste, îi zic, ia-ţi ceva.

Se-ntristează şi-mi dau seama şi eu imediat că nu trebuia să scot

asta pe gură. Mă detest c-am remarcat bancnotele mici şi şomoiogite.

— Mi-am luat, zice el. Mi-am luat apă. Nu beau cafea.

Oare să-mi cer scuze? Nu, că devine ciudat şi deja e ciudat, e ciudat de când a început, acum mulţi ani, pe când eram împreună. Îmi doresc să se facă ora patru şi să plec la Bonţida.

— Nu vrei să mergem la tine? zice el după ce dau peste cap cafeaua.

— La mine? La hotel, adică? Ţi-am zis că mai sunt cu o prietenă, nu pot s-o dau afară din cameră.

O luăm la pas prin Parcul Central, povestim verzi şi uscate.

Are credit şi nu-mi spune la ce.

Până în Mănăştur, la el, ne împrietenim din nou, aşa suntem noi, ne-ntâlnim duşmani şi avem nevoie de câteva ore ca să ne aducem aminte că, în mare, ne împăcăm bine.

Intrăm în apartamentul de la demisol şi el îmi prezintă casa. Colegii sunt plecaţi, doi în vacanţă, unul la serviciu. Îmi arată fereastra prin care a intrat un hoţ în casă acum două săptămâni, le-a furat un laptop de pe masă, Mihai era la baie, dar şi-a dat seama ce se întâmplă, a ieşit pe fereastră şi a luat-o la fugă după el, până ăla a aruncat laptopul pe jos. Mihai l-a descris în amănunt la poliţie.

Bărbatul ăsta ar putea să aibă grijă de mine, mă gândesc, mi se face drag de el şi-l apuc de-o fălcuţă osoasă de-a lui şi-l pup, iar el mă trage în camera lui, pe canapeaua lui. Cealaltă canapea pare mai confortabilă.

— Bine măcar că nu dormi cu Whisky în pat, îi zic, iar el o ia ca pe o glumă şi râde.

Bagă mâna pe sub tricou să-mi desfacă sutienul şi întreabă:

— Ţi-a fost dor de mine?

Umorul nostru sec.

— Zât! îi zic şi râdem amândoi şi ne apucăm să facem ce trebuie făcut.

Îl întreb dacă are prezervativ şi zice că nu şi nu mă mir. Dar am eu. O cutie. O scot şi-l invit să se servească.

Facem ce trebuie făcut şi la un moment dat el oboseşte şi se trânteşte lângă mine şi zice că nu poate să termine fiindcă eu i-am luat prezervative care-ţi amorţesc pula.

— Ce-am făcut?! Cum adică?

— Adică ai luat din alea cu plăcere prelungită, care au un fel de anestezic pe ele şi mi-a amorţit. De ce ai luat din alea?

— Dar tu crezi că eu am văzut ce-am luat? Am întins mâna şi am luat ce era mai aproape. Că eram la coadă la supermarket şi mi-a fost ruşine să stau să aleg. Asta-i bună, mă acuzi pe mine acuma. De ce nu ţi-ai luat tu ce ştii că tolerezi?

Mi s-a întâmplat de mii de ori chestia asta, ba că-i prea mic, ba că-i prea mare, ba că miroase a nu ştiu ce… Când n-ai chef să-ţi cumperi singur şi te laşi în baza femeii, măcar asumă-ţi că ţi-a fost târşă să-ţi iei.

Mă rog, nu de mii de ori. De vreo două.

— Hai fără, zice el şi se pisiceşte pe lângă mine şi şi-l scoate.

Nu ştiu ce e mai groaznic, o boală sau o sarcină. Nici nu mai ştiu în ce perioadă a ciclului sunt. Mă simt oribil că l-am analizat toată ziua şi am făcut mofturi, mă simt vinovată că nu-l accept aşa cum e, apoi îl urăsc că stârneşte în mine chestia asta. Că n-am fost niciodată liberă cu el, că tot timpul cealaltă voce din capul meu trebuie să intervină şi să-mi spună că e un tip OK. Cu el n-am avut niciodată creierul amorţit, ci, dimpotrivă, hiperactiv, pus pe luat decizii în fiecare secundă. Şi cred că iubirea asta trebuie să facă, să-ţi amorţească creierul.

Deci nu e iubire.

Boală nu cred că iau, că nu umblă el cu multe. Îi e prea lene s-agaţe.

— Haaaai, mai zice încă o dată şi mă sărută lung, ca să nu pot să scot pe gură un „nu“.

Şi e atât de fericit că m-a păcălit, încât termină foarte repede.

Mai rămâne un pic şi-mi bag mâinile în părul lui şi-l pup pe cap, fiindcă n-ajung să-l pup altfel.

Fac un duş şi mă pregătesc să plec spre Bonţida, în timpul ăsta el pare că doarme. Sau pur şi simplu nu mai are chef să vorbească.

— Ne vedem mâine? îl întreb din uşa camerei.

— Vorbim, mormăie el.

Dacă şi-a tras-o o dată, acum îi ajunge şase luni.

Otilia zâmbeşte cu subînţeles toată seara şi aşteaptă să-i povestesc, dar eu mă fac că nu-nţeleg.

Festivalul e cu suişuri şi coborâşuri, ca-n viaţă. Uneori muzica

intră bine, alteori mă zgârie. Uneori nu-mi doresc decât un petic de iarbă uscată, să mă pun pe jos şi să nu-mi mai zvâcnească picioarele.

Otilia se uită din când în când pe program şi mă mai trage la câte o scenă.

În unele poze suntem fericite, deşi arătăm rău.

— Suntem aici de trei zile şi n-am dat *check-in*, îi zic, iar ea scoate imediat telefonul şi dă *check-in* pentru mine.

— Uite, asta e iubire, îi spun.

— Mm, nu ştiu ce să zic.

Luni dimineaţa pleacă înaintea mea, fiindcă are o treabă la Timişoara, şi se scoală cu noaptea-n cap.

O aud cum foşneşte pungi.

— Tre' să mă scol să te pup? o întreb şi dintr-odată mă inundă durerea de cap, de la somn puţin şi de la nişte bere de-aseară, tot puţină.

— Ne vedem poimâine, zice ea. Să-ţi iei lămâie la tine.

— Mi-am luat Cocculine.

— Ce ţi-ai luat?

— Un bulin pentru rău de autocar. Mai dorm o oră, îi zic.

— Dormi, puiuţo, spune ea şi trâteşte uşa.

E sâmbătă dimineaţă, ceasul din telefon sună la şapte şi jumătate, mă ridic cu greu de pe saltea şi mă duc până la priza în care am lăsat telefonul să se încarce peste noapte. De obicei dorm cu el la cap, dar e tot aia, tot trebuie să mă trezesc de-a binelea ca să văd să glisez cu degetul pe „renunţaţi“, şi nu pe „amânaţi“. M-am împiedicat de stativul de rufe, supraîncărcat, pe care am întins aseară două maşini. Îmi ocupă tot locul liber din mijlocul garsonierei. Miroase a umed şi îmbâcsit în loc să miroasă proaspăt.

Azi mă duc într-o excursie cu microbuzul la Jilava şi Piteşti, să vizitez închisori comuniste. *Ce v-a stârnit interesul pentru represiune în special?* scria în formularul de înscriere. Vă rugăm să răspundeţi sincer la următoarele.

Şi le-am zis că mă paralizează când mă gândesc că unii oameni pot face rău fizic cu bună ştiinţă altor oameni şi mă paralizează când mă gândesc cum aş fi reacţionat eu. Pe cine aş fi turnat şi cum. Dacă aş fi trecut Dunărea înot. Plus că vin dintr-o familie cu nostalgii, vreau să văd şi să mi se facă pielea de găină, le-am mai zis în formular, de asemenea sincer.

Otilia e de părere că trăim o istorie plicticoasă. Mi-a scris chiar ieri pe chat:

Abia astept sa inceapa razboiul cu Rusia, e ceva in aer, sigur nu mai e mult. Daca se apuca Rusia sa ne atace, Bucurestiul e ocupat în sase ore. Iti dai seama? Poti sa te culci acuma si sa te trezesti maine ocupat.

Seen by Cristina.

Şi după aia tot ea:

Vii duminica la marsul gay?

Nu stiu, sa vad…

Deci e clar, nu vii.

M-a omorât toată săptămâna cu marşul gay, acum, dintr-odată, Luxemburgul e cea mai civilizată ţară după ce prim-ministrul s-a

însurat cu un bărbat. *Nivel maxim de civilizatie!* mi-a scris pe chat cu semnul exclamării, după ce mi-a dat linkul cu ştirea de pe site-ul UNDP.

Nu e chiar genul meu de chestie… sa vedem si cum e vremea.

Parcă spunea c-a rupt-o cu Coco.

Mi-am pregătit de ieri sandvici, mi-am turnat şi apă în sticluţă. Dau cafeaua peste cap şi mă duc puşcă la 104, ajung în parcarea de la Biblioteca Naţională cu vreo douăzeci de minute înainte de ora stabilită şi ajung ultima. Toţi ceilalţi sunt deja aici, au venit mult mai repede, stau aşezaţi în semicerc în faţa microbuzului, stingheri, fiecare cu băgăjelul mic pe umăr. Aplicaţiile au fost solitare, nimeni nu cunoaşte pe nimeni.

— Dacă suntem toţi, putem să urcăm, zice ghidul după ce ne mai numără o dată. Mai vorbim acolo.

Şoferul nu ştie nimic, trebuie să stea lângă el şi să-l ghideze. Pe unde iese din parcare, pe unde ocoleşte Piaţa Unirii, pe unde iese spre sud.

Stau mai în spate, pe latura cu câte un singur scaun a maşinii. Zdruncinăturile, cartierele de blocuri, boxa cu Kiss FM de deasupra mea îmi dau sentimente amestecate despre oraşul Bucureşti.

Mama mi-a povestit pe Skype c-a fost ieri la restaurant cu moşulicii ei din camping şi a văzut cum o româncă i-a furat geanta uneia dintre babe. Femeia a început să plângă. Mama s-a dus la chelner să-i spună să cheme poliţia, ăla a zis c-a văzut pe cineva intrând la baie, mama – dar chemaţi poliţia, ăla nu şi nu, s-a dus la baie şi a venit cu geanta. Sigur sunt mână în mână, mi-a zis mama. O să aflu eu dacă şi chelnerul e român. După ce a consolat-o pe tanti, i-a zis că sigur aia era rusoaică, la cum arăta. Prea avea pielea albă. Şi mie pe Skype mi-a zis furioasă: din cauza lor nu pot eu să zic de unde vin!

Nu ştiam de ce aveam ieri atâtea apeluri pierdute pe telefon, erau semne să intru pe Skype, voia să-şi verse năduful.

— În rest, tu eşti bine? m-a întrebat.

— N-am noutăţi.

— Nu te duce la aia cu închisoarea, că tu eşti prea sensibilă şi o să suferi.

— Nu-i aşa, mami, trebuie să văd. Cine ştie când mai am eu ocazie s-ajung la Jilava.

Hurducăim pe şosea, hurducăim pe un pod, apoi ghidul ne spune să strângem telefoanele mobile într-o pungă, să le lăsăm la poartă. După aia ne cere buletinele. Probabil că suntem aproape.

În capătul străduţei care se face din şosea spre închisoare se construieşte o biserică. Apoi vine un magazinaş îngropat printre mormane de băuturi la pet, apoi, înainte de poartă, maşini cu femei care aşteaptă să intre la vizită.

Ne oprim şi urcă şi la noi în microbuz încă patru persoane: o doamnă fostă deţinută, însoţită de o tânără, un nene de la ziar şi fotograful său, tot nene. Rămân în picioare în microbuz şi noi intrăm în incintă compact, căci aprobarea e pentru un singur vehicul.

Maşina se poticneşte cu roţile din spate în pragul porţii, mai încearcă o dată şi încă o dată şi-ntr-un final reuşeşte, ne buşeşte pe toţi şi se opreşte şi radioul două secunde.

Cineva cercetează maşina cu oglinda pe dedesubt, altcineva cercetează feţe şi acte de identitate. Şoferul e cu paşaportul.

— N-aveţi voie să faceţi poze decât la Fortul 13, pe care-l vizitaţi. Nu la penitenciarul modern, nici la curte, nici la vreo persoană pe care aţi putea-o întâlni pe drum, ne zice PR-ul închisorii. N-a mai rămas niciun telefon, nu?

Maşina porneşte încet, curioasă şi precaută. Toţi ne lipim de geamuri şi ne uităm.

— Fără poze la curte! strigă din nou şi ghidul. Să n-avem probleme.

Omul de la ziar îşi sprijină carneţelul pe un scaun şi deja scrijeleşte ceva, probabil că i-a şi venit în cap textul pentru intrare.

Curtea arată surprinzător de îngrijită şi aerisită, ca la mănăstire. Straturi de flori, pământ proaspăt săpat, s-or închina săracii cu două mâini când mai ies să dea la lopată. Zidul care separă curtea de penitenciarul modern (văruit în portocaliu, cum erau odinioară blocurile de la bulevard prin Sectorul 5) e desenat cu graffiti-uri naive de deţinuţi. E desenat cu multe case şi pomi, pe un albastru strident.

Şoferul trage maşina la umbră şi coborâm. E linişte şi miroase a soc. Aleea care coboară spre Fort are de o parte şi de alta grădini înguste pline de irişi perfecţi. Lumea scoate aparatele foto, iar ghidul devine agitat. Cineva vrea un cadru mai larg, întoarce

aparatul pe portret, dar deasupra intrării în Fort e un post de santinelă, iar soldatul se uită în jos spre noi încruntat.

— Atenţie, nu şi pe domnul! sare ghidul şi-i pune mâna pe aparat femeii, trăgându-l mai jos.

Unul dintre gardienii care ne însoţesc deschide lacătul de la gratiile fortului şi ne spune că e inundat din noiembrie, c-au avut două pompe care au mers încontinuu, dar chiar ieri şi-au dat duhul.

— Din păcate n-o să puteţi intra, că e plin de apă.

— De unde e apă? întreabă cineva.

— Iese din pământ.

Trecem de poarta Fortului şi intrăm în curte, pe sub postul de santinelă. Soldatul se întoarce şi se uită la noi de pe partea cealaltă, acum ne vede din spate.

Ne strângem cerc în curte în jurul ghidului, care ne face o introducere istorică, solemnă. Când şi de ce a fost construit Fortul, cine a trecut pe-aici de-a lungul vremii, de ce arată în halul ăsta în ziua de azi. Spune ceva de turci şi de Carol I şi-mi dau seama că toată povestea asta cu turcii nu e totuşi chiar atât de veche, iar turcii nu sunt chiar atât de departe. Iar eu calc pe istorie chiar acum.

— Pentru că e monument istoric. De-asta e aşa, zice PR-ul. N-a intervenit nimeni cu nimic şi nici eu n-am voie să intervin, că, dacă iau zece deţinuţi, într-o lună terminăm. Dar ca să refac zidul ăsta de aici – şi arată cu mâna undeva în dreapta noastră – îmi trebuie o mie de avize, inclusiv de la Apa Nova.

Are un copil de trei săptămâni şi vrea să plece acasă.

— Mariuse, te descurci? îl întreabă pe ghid.

Dau mâna şi se îmbrăţişează, ne lasă în grija a doi gardieni, iar doamna Irina îi zice lui Marius:

— Ce-a slăbit…

— De când are copil, râde ghidul, apoi ne invită să venim mai aproape, căci începe să ne spună şi doamna câte ceva şi noi putem să-i punem câte întrebări dorim.

A făcut detenţie la începutul anilor ’60, timp de patru ani. Jilava era închisoare de tranzit, drept pentru care n-a stat aici decât vreo trei luni şi, din fericire, pe timpul verii. Apoi a fost trimisă la Oradea, la muncă, într-o fabrică de mase plastice.

Se uită în stânga şi-n dreapta un pic dezorientată, e a patra oară când vine la Jilava după revoluţie, prin programul acestei instituţii, „mă plimbă Maria ca pe moaşte“, zice ea râzând despre tânăra care o însoţeşte şi care lucrează la Fundaţia Sfinţii Închisorilor. A patra oară şi tot nu-şi dă seama exact cam pe unde era intrarea de la femei. Nu-şi dă seama pentru că fortul e inundat şi noi rămânem cumva în spatele lui, nu putem trece.

E medic psihiatru, tocmai ce terminase facultatea când au arestat-o şi spune că cei patru ani în închisoare au fost adevărata şcoală pentru ea. Câte poveşti aveau toţi şi cât de profunde şi cum îi plăcea ei să asculte.

— Dumneavoastră credeţi că, dacă vă puteţi urca mâine în avion, sunteţi liberi! face ea către noi ca o profesoară dezamăgită.

Eu chiar nu mă pot urca. Dacă vreau să mă urc, trebuie să-i cer mamei, ea e îngerul vacanţelor mele.

Sărăcia în sine nu e o virtute, zice Otilia.

— Adică nu zic exact de dumneavoastră, revine doamna Irina, zic de lumea din ziua de azi.

Începe să-mi lipsească telefonul, mă întreb dacă mi-a răspuns Mihai la mesaj, dacă răspunsul lui a vibrat acolo în pungă, la poartă, printre celelalte telefoane.

Ar trebui să fie la o nuntă la Jibou. L-am sunat ieri. Era acasă, s-a dus aproape de geam ca să aibă semnal, s-a urcat cu picioarele pe canapea şi s-a pus cu fundul pe spătar. A stat aşa acolo, sub fereastra care dă în trotuar şi prin faţa căreia tropăie pietoni şi mi-a spus un pic vinovat c-o să meargă la această nuntă.

— E un fost coleg de cameră din cămin şi… să zicem că te-aş fi întrebat, ai fi venit? Eu zic că n-ai fi venit.

— Păi, dacă-mi zici azi, normal că nu vin! i-am răspuns.

— Că ne-a întrebat ăla dacă mai venim cu cineva şi eu am zis până la urmă că nu.

— Dar puteai să mă întrebi totuşi. Cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla era să zic nu.

— Păi, oricum ai zis nu.

— Păi, dacă-mi zici şi tu acum!

Aşa făcea şi când eram împreună în Cluj.

— Fiindcă nu te înţeleg, zicea. Nu vorbesc cu tine fiindcă nu te înţeleg…

Se însoară lumea în draci în jurul nostru. În fiecare vară câte cinşpe nunţi şi eu trebuie să mă scot de la toate, fiindcă nu cred în atâta fericire şi nici n-am bani să le bag în plic. De banii ăia eu trăiesc o lună.

La Jibou s-au dus îngrămădiţi cinci într-o maşină până la urmă, numai băieţi, amicii lui de drumeţii şi terasă. Şi au închiriat acolo camere la pensiune, numai p-asta nu mai dădeam banii.

Tipul de la ziar o ascultă pe doamna Irina, îşi ia notiţe, ea zice că a scris şi o carte, a trimis manuscrisul clandestin în Franţa prin anii ’70, l-a recuperat după revoluţie şi l-a publicat.

— Şi cum se numea cartea? întreabă ziaristul cu ochii în carneţel, concentrat să strângă bine vârful pixului.

— Încă se mai numeşte, îl corectează ea.

Fotograful îl iscodeşte în spatele meu pe unul dintre gardieni.

— Mitică Popescu şi mai cine? Gică Popescu? Gică e aici?

Gardianul nu vrea să răspundă.

— Hai că ştiu, că mi-a zis Petruţ că Mitică se mai distrează cu tâmplăria.

Gardianul râde.

— Se zice că Antonescu e îngropat pe-aici, e adevărat?

Ghidul îl aude şi-i confirmă. Mai încet, căci doamna Irina continuă să-şi spună povestea.

— Mai mult ca sigur e pe-aici, vă daţi seama că nu se plimba nimeni cu cadavre de colo colo pe vremea aia, era prea riscant.

— Dar unde l-au împuşcat?

— O să mergem imediat şi la locul de execuţie, o să vedeţi.

— Şi cine mai e îngropat pe-aici? mai întreabă fotograful, pentru propria lui curiozitate.

— Cred că toţi. Tre’ să fie vreo hartă cu mormintele, dar noi n-am avut până acum acces la ea. Poate chiar o să călcăm pe ei.

Intrăm în fosta curte a Fortului, unde erau scoşi deţinuţii la plimbare. Apoi mergem de-a lungul zidului închisorii, iar unii care au talpă mai groasă la încălţăminte chiar intră în băltoacele de pe coridor şi ţopăie pe pietre până în capătul holului cu celule.

Fotograful o urmăreşte cu aparatul pe doamna Irina. O pune să stea în poartă printre gratii, apoi în cadrul lipsit de uşă al închisorii, apoi o roagă să intre şi să stea cu picioarele în apă, căci lumina intră frumos prin ferestrele fără geamuri şi dă reflexii

interesante. Pe noi ne dă la o parte din cadru. Femeia se execută. Nu-mi dau seama după faţa ei dacă îi face plăcere sau e doar politicoasă.

Gardianul mai deschide o poartă cu „Accesul interzis“ şi pătrundem într-un alt corp al Fortului, în curtea căruia se află frumos îngrijite straturi de ceapă verde şi răsaduri de roşii. Câinii maidanezi se ridică neliniştiţi din colţurile însorite pe unde stăteau tolăniţi. Santinelele sunt cu ochii pe noi.

Am nevoie la pipi. Întreb încet femeile din grup dacă mai vrea cineva la baie.

Şi-mi lipseşte telefonul. Momente goale, stânjenitoare, într-un context social în care nu ştii ce să faci cu mâinile.

— Vă e greu când veniţi aici? o întreabă ziaristul pe doamna Irina.

— Locurile arată altfel, nu mă emoţionez când le văd. Dar mi se umezesc ochii când încep să vorbesc despre oameni.

Ne strângem toţi la un loc şi aşteptăm să fim escortaţi către locul de execuţie, pe o altă latură a Fortului. Nu putem să trecem prin Fort din cauza inundaţiei, aşa că trebuie să ocolim, să ieşim din nou la aleea centrală, care merge de-a lungul penitenciarului modern.

Suntem camuflaţi de pomi înalţi, foşneşte vântul printre ei, e linişte şi curat şi verde şi aproape că-mi vine să zic ce drăguţ e aici, dar după aia îmi dau seama că nu e.

Şi la un moment dat, când primii din şirul nostru ajung în raza unei deschizături printre pomi, dinspre penitenciarul modern se aud urlete răguşite şi puternice:

— Ne ţine aici ca pe animale! Bogaţii la puşcărie! E plin de SIDA!

Geamurile cu gratii sunt extrem de departe, mă mir că cineva are vedere atât de bună încât să ne remarce. De la geamuri atârnă haine. Se stârnesc şi alte voci.

— Haideţi mai repede, zice Marius, iar unul dintre gardieni ne deschide poarta de tablă spre cealaltă aripă a Fortului, în care se află mici clădiri decrepite şi locul de execuţie – un zid dărăpănat şi tot terenul din faţa lui, năpădit de buruieni.

— Acolo a fost împuşcat Antonescu? îl întreabă fotograful pe gardian.

— Da, acolo.

— Putem să mergem?

— Da.

— Dar oare unde o fi îngropat?

Locul nu e deloc spectaculos, un maidan plin de bălării şi multă paraginã. Marius caută din priviri o cruce. Nu ştie exact cine şi cum a ridicat-o, dar e în memoria tuturor celor executaţi acolo. Urcăm un deluşor şi se vede crucea, se vede podul pe care hurducăie maşini către sud şi se văd unul câte unul şi posturile de santinelă. Soldaţii sunt cu ochii pe noi.

— Mai stăm mult? îl întreb pe ghid. Aş vrea şi eu la pipi.

— Aici mai stăm maxim un sfert de oră. Dacă nu e urgent, vă recomand să vă mai ţineţi până ajungem la benzinărie, toaleta de aici de la ieşire nu e prea curată… Plus că trebuie să vă lăsaţi toate lucrurile la poartă…

Cobor înapoi în vale şi mă aşez pe o piatră. Colegii s-au împrăştiat, iar ghidul aleargă disperat să-i adune. Soldaţii din posturile de santinelă sunt vigilenţi. Foarte bine, mă gândesc, au şi ei parte de o zi animată. Apoi îmi fug gândurile în toate părţile. Oare în ce clasă am făcut războaiele. Să nu uit să mă uit pe Wikipedia la Antonescu. Domnul Oltean, de istorie. Femeile care aşteptau la poartă, să intre la vizită. Încerc să calculez câţi ani are doamna Irina şi nu-mi iese. Ce oribil trebuie să fie să treci printr-un război. Să treci printr-o închisoare. Lasă că într-un fel sunt şi eu acum într-o închisoare. Ba nu, ce prostie, nu sunt, cum să fiu. Eu sunt bine. Nu e o închisoare, e un loc de muncă. Nu e o închisoare, e un iubit. Bine că-i departe şi nu-mi ţine socoteala. Ce mi-e dor de el. Oare ce face acum pe la Jibou. Îmi îngheaţă fundul şi mi se face frig la burtă şi-mi vine şi mai rău să fac pipi. Începe să mă termine psihic. Dacă n-ajung mai repede la toaletă, singura amintire cu care o să plec de aici o să fie asta, c-a fost oribil să nu pot să fac pipi.

A doua zi le scriu pe pagina evenimentului că le mulţumesc pentru această lecţie deosebită de istorie. Uit complet de Antonescu. Dau like-uri politicoase la poze cu marşul gay, pentru ca Otilia să nu-mi reproşeze că sunt complet indiferentă. Spre seară îl sun pe Mihai:

— Ce faci, şoricelule?

— Uite, dormeam…

— La ora asta? Dormi de prânz sau de noapte?

— Mmm… nu ştiu, am dormitat toată ziua.

— Cum a fost la nuntă?

— Aiurea. S-a-mbătat Dragoş şi a făcut scandal pe-acolo, mi-a fost jenă.

— Cine-i Dragoş?

— Unu'… nu-l ştii…

— Prietenii tăi.

— Da.

— Şi locul pe-acolo cum e?

— E o staţiune, mirosea a sulf peste tot.

— Ţi s-au umflat picioarele? zic eu şi încep să râd.

— De ce râzi? Cum adică să mi se umfle?

— De la sulf te ia aşa, cu căldură, de la picioare şi simţi că ţi se umflă şi-ţi pocnesc venele. Am fost eu odată într-o peşteră şi m-am speriat că n-apuc să mai ies.

— Nu mi s-a umflat nimic, doar mirosea.

Tăcem amândoi câteva secunde.

— Ţi-a fost dor de mine? îl întreb şi după aia mi se face imediat ruşine.

— Aşa şi aşa, zice el şi începe să râdă şi apoi râd şi eu.

Ce frumos ar fi să mă trezesc cu el la uşă într-o dimineaţă pur şi simplu şi să văd c-a făcut efortul să vină. Orice efort, oricât de mic, m-ar topi şi m-ar cuceri într-o clipă. Mă lupt cu mine să nu mă ataşez de el.

— Când ne mai vedem şi noi? îl întreb.

— Nu ştiu… Acuma, dacă am fost la nuntă, nu mai am bani o lună.

— Îţi dau eu bani să vii la Bucureşti.

— Nu, nici vorbă. Nu vreau să iau de la tine. Lasă că vedem… Tu ce-ai făcut ieri, cum a fost?

— A fost mişto. E aşa, ca la mănăstire.

— Te-ai lămurit?

— Cu ce să mă lămuresc?

— Cu istoria. Nu ziceai tu că nu ştii istorie? întreabă el.

— Păi, nu ştiu. Nu m-am lămurit. M-am mai gândit aşa… Cred c-aş fi turnat pe oricine.

— N-ai de unde să ştii, zice el după o pauză lungă.

— Hai că te las. Ai grijă.

— Stai aşa, zice el. Dar pe mine?

— Pe tine ce?

— M-ai fi turnat?

— Păi, ce, crezi că eşti special? Pe tine primul!

Râde şi o ia ca pe un compliment. Îi zic că-l pup, ceea ce mă face din nou să mă simt vulnerabilă.

— Închide tu prima, zice el.

Închid.

Azi se deschide oficial magazinul de la marginea Bucureştiului.

Moreno a venit de dimineaţă la firmă şi a fost incredibil de linişte. Au stat cu nasul în tabele toată ziua. Liliana a primit de la client pe mail invitaţie la deschidere şi m-a pus să printez trei exemplare color, pentru ea, bărbat-su şi Moreno, iar pentru noi patru exemplare alb-negru, să venim câte doi pe-o invitaţie.

Cele color au ieşit extrem de spălăcite.

— Mai bine vă fac tot alb-negru? întreb timidă din uşă, când urc să i le duc.

— Lasă-le aşa, poate nici nu se cere, zice ea, dar se uită lung la foi, evident dezamăgită.

Grafica invitaţiei este jalnică, seamănă cu felicitările noastre de Crăciun pe care le face ea singură în Power Point, ca să nu dea bani la grafician.

Deschiderea începea oficial la ora trei după-amiază. Ea pleacă cu Moreno pe la unu jumate, iar pe Traian îl lasă cu noi, să ne grupeze în maşini, şi-i dă instrucţiuni să nu venim imediat după ei, ci să mai stăm juma de oră.

Ea şi Moreno sunt tot un rânjet, cei mai buni prieteni, dar e fals. Cunoaştem cu toţii tensiunea, ne-a ajuns şi nouă până la măduvă. Moreno probabil că face pe amabilul până se termină contractul ăsta mare, ca să-şi încaseze ultimele tranşe. După aia, Dumnezeu cu mila.

După ce pleacă ei, Timea vine şi se instalează la fereastra din spatele meu, chipurile să se uite pe geam, dar de fapt se uită la mine în calculator, ce am deschis pe ecran. Am deschise multe pagini de internet, cu edituri şi librării online, visez că-mi comand cărţi despre fantomele evoluţiei şi tainele creierului uman. Visez că învăţ ceva nou pe Coursera, visez la nişte diplome.

Azi m-am îmbrăcat cu o rochie nouă pe care mi-a luat-o mama din Alicante şi mi-a trimis-o într-un pachet anul trecut, împreună

cu cafea, măsline şi conserve de caracatiţă, din care îi spun mereu să nu-mi mai trimită că nu-mi plac şi ea tot uită. Rochia e frumoasă, dar mi-e un pic mare. Mama zice că era la reduceri şi era singura rămasă. Îmi place imprimeul, dar materialul e ciudat şi nu ştiu cum se curăţă, ori trebuie s-o spăl cu grijă de mână, în apă rece, ori s-o duc la curăţătorie, ceea ce ar anula avantajul de-a fi fost găsită la reduceri. În picioare am nişte balerini de pânză decupaţi destul de mult şi pe sub ei se vede tălpicul de dres, care iese uşor din pantoful drept. Timea nu ratează acest detaliu, semn că m-a cotrobăit cu privirea şi a pătruns până sub birou, la picioare.

— Ţi-ai luat şi tu şosete din astea decupate? zice ea, ca să-mi atragă atenţia că sunt ţărancă şi mi se vede şoseta.

— Da, îi zic, şi nu mă întorc să mă uit la ea, nici nu mă aplec să ajustez şoseta, fă-o, Doamne, să plece, te rog, Doamne.

Coboară şi domnul Ursu cu un rucsac pe umăr şi se duce la bucătărie. Se aude uşa de la frigider, zgomot de borcane trântite pe masă, ceva hăpăie, ceva bagă în geantă.

Apoi vine la mine la recepţie şi se sprijină de tejghea.

— Ştii ceva, au plătit ăştia tranşa aia mare, la finalizarea lucrărilor?

Pe şefa a mâncat-o în fund şi a zis în gura mare după ce a plecat delegaţia din Spania luna trecută că ne dă prime de final de proiect şi că s-a certat cu Moreno pe tema asta, care Moreno nu se gândeşte la oameni şi vrea să încaseze numai el. Adică el e rău şi ea e bună, să ne intre în cap, Timea tot aşteaptă să-şi mobileze bucătăria de banii de primă, s-a programat la IKEA să discute o amenajare, ar costa-o cam patru mii.

— Tu crezi că atât o să ne dea? am întrebat-o.

— Păi, o primă înseamnă un salariu, nu?

Şi după aia şi-a dat seama că s-a dat de gol, aici totul e la mare secret, dar ne mai scăpăm, iar eu mai văd una-alta. De exemplu, cum îşi scria şefa de mână în carneţel salariile, pe măsură ce le plătea, şi am văzut că Traian are avans peste zece mii. Sau cum am văzut săptămâna asta în inboxul ei un mail de la avocat care începea *Doamna Liliana, mă bucur să aflu că au plătit…*

Ridic din umeri la Ursu.

— Mergeţi cu Ciobanu sau cu şeful? întreabă el.

— Eu vreau cu Bogdan! zic eu repede.

— Şi eu! sare şi Timea.

— Bine, să ia Bogdan femeile… Văd că se-ntunecă. Vine ploaia. Ah, ce-aş vrea să trăsnească, să văd şi eu dacă merge paratrăsnetul… spune el.

— Da' de ce s-a certat şefa cu Victoriţa? întreabă Timea.

Victoriţa e patroana de la firma de paratrăsnete.

— Când, săptămâna trecută?

— Parcă am auzit şi ieri că ţipa.

— Aa, ieri a ţipat – o lămureşte Ursu – fiindcă au lucrat ăia pe acoperiş şi au lăsat pe-acolo mucuri de ţigară şi gunoaie. Şi şefa le-a spus să se ducă să strângă, că azi e deschiderea…

Tot ieri a mai ţipat şi la Baciu de la Dinamic că n-a răsărit gazonul şi ea nu-l crede că a plantat, plus c-a lăsat pietriş în spate, pe spaţiul verde, şi mâine vin toţi directorii, îmi vine şi mie directorul mare din Spania, trimiţi oameni *azi* să cureţe, să nu te prind mâine cu ţiganii dumitale cu lopeţile acolo, ai auzit? Să nu văd picior de ţigan mâine! Şi dacă nu răsare gazonul până săptămâna viitoare, nu mai vezi niciun ban!

Bogdan Ciobanu, care fusese plecat până la colţ, intră pe uşă cu o pungă de pufuleţi în mână, iar eu mă bucur de parcă ar fi intrat Dumnezeu din cer, să ne ia şi să ne ducă şi să treacă şi asta, să se termine odată ziua.

Se întunecă rapid. Cerul e indigo.

Unii n-au mâncat la prânz pe bază că e bufet la eveniment.

— Oare o ceafă de porc găsim pe-acolo, un vin, ceva? zice Ursu şi râde şi înghite în sec.

La magazin găsim parcare cu greu, fiindcă e aglomerat. La intrare ne întâmpină două fotomodele care ne oferă spumant în cupe de plastic. La câte maşini sunt afară, mă aşteptam ca înăuntru să fie mai multă lume.

Traian o caută din priviri pe Liliana, o vede şi se duce spre ea, iar noi ne ţinem după el. Numai Ursu a dispărut, caută probabil zona cu bufetul. Liliana e cu Moreno şi cu încă vreo doi la costum, râd şi se simt bine şi gesticulează cu cupele goale de plastic în mâini. Ne apropiem în cârd, iar ea se face că nu ne cunoaşte. Bărbat-su ezită, nu ştie dacă să se bage în seamă, după câteva secunde decide să se întoarcă spre noi şi spune:

— Aş da o tură prin magazin…

— Eu sunt curioasă de meniu, zice Mona, care chiar a vorbit toată ziua numai despre asta.

Eu mă uit la doamna Cati, iar ea ridică din umeri.

— Dacă tot n-are chef de noi, de ce ne-a mai chemat aici în curul pământului? îi zic printre dinţi.

— Eu am venit ca să mă vadă c-am venit, iau un fursec şi am plecat.

— Dar cu ce plecaţi?

— Tre' fie vreun microbuz care să mă scoată la tramvai…

— Vin şi eu, nu plecaţi fără mine.

Râde şi o ia înainte prin magazin, n-are chef de conversaţie.

Mă plimb printre rafturile cu materiale de construcţii, apoi ajung într-o zonă cu gresie şi faianţă şi mă uit cu interes exagerat la nişte plăci maro.

După aia ies absolut întâmplător într-un culoar mai mare, ce duce spre casele de marcat, unde sunt mesele cu bufetul. Trec să văd ce e şi o văd pe Mona, care ţine scârbită o felioară minusculă de pâine cu o pastă roz pe ea şi zice:

— Astea în niciun caz nu sunt icre!

Vorbeşte tare şi lumea întoarce capul spre ea.

— Ăştia n-au un coş pe-aici?

Se uită de jur împrejur.

— Scuzaţi-mă, n-aveţi un coş? Nu pot să mănânc aşa ceva! zice ea către un băiat îmbrăcat în chelner, care tocmai a adus un bax de Fanta.

— Daţi la mine, zice băiatul după ce lasă baxul jos şi-i ia felioara muşcată într-un şerveţel.

Masa e sărăcăcioasă, e puţină mâncare şi e ieftină. De băut au numai Fanta şi Cola, nu există apă.

Mă îndrept către o ieşire laterală care duce spre un spaţiu deschis unde se vând articole pentru grădină.

Domnul Ursu priveşte gânditor cerul înnegrit.

— Ah, ce-aş vrea să trăsnească, zice el.

Stăm printre ghivece de muşcate şi primule şi, după câteva secunde de tăcere, se întoarce către mine şi spune:

— Oare ne bagă banii săptămâna asta?

Încerc s-o iau ca pe un efort de a face conversaţie, o încercare

de apropiere, aşa că-i răspund şi eu cu aceeaşi bunăvoinţă:

— Aţi văzut, nu era niciun grătar…

— Dă-i în mă-sa de zgârciţi.

Din interior se aude microfonul, semn că vor lua cuvântul cei invitaţi să vorbească la deschidere.

Primul e primarul, care spune de investitori, apoi un delegat de la grupul spaniol, apoi cel mai mult vorbeşte şeful de magazin, care a fost invitat la petrecerea noastră de Crăciun şi a venit cu familia, îmbrăcaţi toţi în vampiri, au dansat şi s-au muşcat de gât unii pe alţii şi şi-au făcut poze până le-au adormit copiii în braţe, dar între timp s-a împuţit relaţia, s-a certat cu Liliana de mii de ori, de când a început să remarce defecte şi să solicite remedieri. Vorbeşte acest Paco Zapata şi le mulţumeşte tuturor, de la patronii grupului lor şi până la familiile angajaţilor magazinului şi inimoşilor locuitori ai satului în care s-a construit, dar de firma noastră nu zice nicio vorbă. Liliana şi Moreno s-au pus în primul rând şi continuă să rânjească cu rânjetul de dimineaţă, Liliana aşteaptă laudele publice, pentru ca apoi să se lase mângâiată pe cap de Moreno, dar Paco Zapata de-al dracului nu zice nimic, de parcă ar şti că fix aici o doare cel mai rău, la orgoliu.

Mă întoc nedumerită către doamna Cati:

— De noi nu zice nimic?

Ea ridică din umeri şi zâmbeşte răzbunată.

— Eu am plecat, zice.

E nasol să fii patron.

Dacă aş putea să trăiesc pe fundul oceanului, în beznă eternă, ca un animal din ăla oribil de care şi-a bătut joc evoluţia… Să n-aud păreri de le nimeni.

Traian stă într-o margine şi filmează, e fericit că are mâinile ocupate. Doamna Cati o şterge prin spatele lui şi apoi îl văd şi pe Bogdan că se fofilează şi mă apucă panica, nu vreau să rămân aici fără Bogdan, legătura mea ca un fir de păr cu o dimensiune pe care o înţeleg, fiindcă el e cel mai normal. Adică mai râdem şi pare că nu pune la suflet cât pun eu.

Mă rog, e bărbat.

Fug după el.

— Mă duci şi pe mine la tramvai?

Iar el ezită o secundă şi decide că e prea complicat să refuze.

Între timp se rup norii şi-i toarnă, picăturile cad violent în spaţiul verde proaspăt săpat şi împroaşcă bordurile curate cu noroi. Dacă există acolo semninţe de gazon, seminţele alea zboară acum în toate părţile. Dar de trăsnit nu trăsneşte.

Fugim la maşină şi eu mă rog să i se facă milă şi să mă ducă până acasă, dar el zice:

— Trebuie s-ajung urgent, că la 4 îmi pleacă bona. Te las în staţie.

Refugiul pentru pietoni e plin, iar acoperişul minuscul nu ne ajută, stăm înghesuiţi unii într-alţii ca pinguinii, iar ploaia bate din toate părţile.

Tramvaiul întârzie să apară, traficul e blocat.

Rochia e udă fleaşcă şi se lipeşte de mine, ba chiar dungile roşii se scurg în cele albastre şi asta îmi dă de înţeles cumva că Dumnezeu mă pedepseşte.

Acum cel mai important e să vină tramvaiul şi s-ajung acasă, să arunc pantofii, să-ncerc să salvez rochia.

E sfârşit de iulie în oraşul Bucureşti şi noi n-avem aer la serviciu. Sunt instalaţii peste tot, dar nu funcţionează decât cea din biroul şefilor şi cea de la mansardă, motiv de ură între doamna Cati şi Florin Ivanciuc, care a început în ultima lună să vină mai devreme la lucru numai ca să apuce el primul telecomanda şi să deschidă clima. Doamna Cati stă exact pe direcţia în care bate aerul şi, când nu mai are energie să se certe, îşi ia lucrurile şi se mută într-unul din birourile goale, unde nu funcţionează nimic.

Vila e prost izolată termic, iarna murim de frig, vara de cald. Stau cu geamurile deschise la parter, flutură perdele şi se trântesc uşi, muştele mari intră cu capul în geam, altele intră înăuntru şi după aia nu mai ies, nu le mai scoţi cu nimic, doar Traian mai dă uneori cu spray de muşte la plecare.

Toropeala mă face să funcţionez pe avarii. Fără mişcări bruşte şi fără grabă, mă bucur că nu e o zi încărcată cu muncă. Simt cum curg picături de transpiraţie pe şira spinării, cum intră în ţesătura tricoului. Spatele meu e o hartă cu teritorii de sare. Spatele meu este Uyuni.

Mai scot limba ca o cămilă şi-mi adun transpiraţia din mustaţă, îmi dau seama după cât e de sărată dacă am băut suficientă apă.

Mă duc la pipi des, deşi îmi imaginez că tot ce beau ar trebui să scot prin piele.

Bogdan a lipsit două ore de la birou în pauza de prânz şi acum intră agitat şi zice:

— A întrebat careva de mine?

Îi fac semn că nu şi el îmi trimite o bezea şi eu mă simt bine că nu l-a căutat nimeni, de parcă ăsta ar fi cumva un merit al meu.

Timea şi-a adus din nou ventilatorul de-acasă şi-i dă drumul din când în când. Când simte că vin jos Liliana sau Traian îl închide şi toată lumea se poartă de parcă el n-ar fi acolo, dar ştim cu toţii că la un moment dat şefa va izbucni, cum a izbucnit şi astă iarnă când

a venit cu aeroterma şi i-a zis că ne închide de tot centrala dacă ne mai prinde că mai băgăm şi altceva în priză.

Timea trăieşte cu sabia ventilatorului deasupra capului, dar nu poate altfel.

— Ce vrea, să mor aici? mi-a spus mie în şoaptă în dimineaţa în care l-a băgat pe uşă.

— Eu te-nţeleg…, i-am zis.

Traduc borderouri când pe uşă intră un domn pe care l-am mai văzut, dar nu pot să spun pe loc de unde e. Vine la recepţie şi-mi zice că e de la ASSET Constructores, îmi lasă o scrisoare într-un plic şi mă roagă să semnez de primire.

ASSET e un partener al nostru într-un consorţiu cu care lucrăm pe un proiect internaţional, în Republica Moldova. Şefa vorbeşte des despre ei în discuţiile la telefon, dar n-am înţeles de ce numele lor e atât de prezent în ultima vreme, nouă nu ne spune nimic, totul e la mare secret.

Mai am pe birou corespondenţa primită în cursul zilei, aşa că iau toate plicurile şi urc să i le duc. Scările mi se par mai multe şi mai înalte, trebuie să ridic piciorul mai sus, la fiecare mişcare arhitectura corpului musteşte de saramură. Mă ţin de balustradă.

Bat la uşă încet şi intru, ea vorbeşte la telefon, îmi face semn să-i las plicurile pe birou. Traian e concentrat în laptopul minuscul. Îşi plimbă arătătorul pe touchpad absorbit.

Cobor şi mă trântesc pe scaunul ciuruit de la biroul meu, mă bag din nou cu nasul în borderouri. În documentul tradus nu reuşesc să fac tabele identice.

Şi după vreo douăzeci de minute o aud că iese şi trânteşte uşa şi mă strigă nervoasă de sus:

— Cristinaaaa!

Mă înfiinţez la baza scării, iar ea rămâne la etaj şi se uită în jos la mine.

În mână are o hârtie şi un plic.

— Cine a adus ăsta?

— Un curier de la ASSET, îi zic.

— Şi tu ai semnat de primire?

Nu spun nimic fiindcă nu înţeleg de ce mă întreabă.

— Vreau să ştiu dacă ai semnat de primire! urlă ea dintr-odată şi eu tresar şi simt că toţi ceilalţi au lăsat mouse-ul jos şi ascultă.

— Da, am semnat.

— De ce ai semnat, vreau să ştiu? De ce semnezi fără să mă întrebi?

Urletele articulate perfect, fără să răguşească, ADN-ul programat pentru plămâni puternici.

Încep să tremur, e prima dată când ţipă la mine în halul ăsta. Nemulţumită a fost şi de certat mă ceartă constant, dar nu aşa. Nu până acum.

— DE CE-AI SEMNAT??!

— Păi... n-am ştiut ce e... e o scrisoare, putea să vină în poştă.

— Cum îţi permiţi să semnezi fără să te uiţi ce faci? Tu ştii ce e asta? E o notificare că ies din consorţiu. Şi acum o să înştiinţeze clientul că noi ştiam c-au ieşit. O s-ajungem la tribunal din cauza ta!

Nu ripostez fiindcă am observat în certurile celorlalţi că urlă cu atât mai tare cu cât încerci să te aperi. Dacă nu zici nimic, într-un final se potoleşte.

— Am adus toţi proştii aici în firmă!

Se învârte ca un leu în cuşcă în capul scărilor. În spatele ei o văd pe Mona cum deschide uşa de la birou timp de două secunde şi apoi o închide la loc. A vrut probabil să inspire o dată aerul de victorie de pe hol, s-a simţit răzbunată văzând că nu scapă nimeni, că Liliana ne spurcă pe toţi, fără excepţii.

— Ce-ai avut în căpăţâna aia când ai semnat? Tu n-ai văzut pe plic de la cine e?

— Nu mi-aţi zis să nu primesc nimic de la ASSET..., îndrăznesc.

— Tu ştii ce se întâmplă în firma asta sau nu ştii? rage ea. C-ar trebui să ştii! Dacă ai picat din Lună, du-te înapoi în Lună, fetiţo! Acuma o să stau să umblu prin avocaţi din cauza ta. Mi-am adus aici toţi handicapaţii!

Mi se pune o gheară în gât şi nu mai pot să respir, vreau să mă duc la baie să mă spăl cu apă rece, fiindcă altfel cad pe jos.

Ea nu mai termină de urlat, mă uit în sus şi o văd cum gesticulează nervoasă, dar aud doar un ţiuit. Picioarele curate şi suple, fusta scurtă, ţinuta business, corpul impecabil şi faţa cu zece ani mai bătrână decât este, care dă din gură înspre mine.

Când se termină ţiuitul din urechi, ea nu mai e în capul scării, probabil c-a şi trântit uşa de la birou între timp, iar eu mă duc la

baie şi m-aplec deasupra toaletei, fiindcă îmi vine să vomit. Nu vomit. Îmi bag degetul pe gât, ca să iasă odată de-acolo, dar tot nu vomit. Mă spăl pe faţă.

Mi-e ruşine să ies din baie.

Mi-e ruşine c-am greşit.

Deşi problemele ei cu ASSET nu le-am creat eu, desigur. Şi nici nu mi-a zis să nu primesc nimic de la ei.

Mă lipesc cu fruntea de faianţa rece de pe perete. Trebuie neapărat să plec. Unii pot aşa, dar eu nu pot.

Până mă întorc la biroul meu, ASSET a trimis prin fax aceeaşi notificare şi la fel şi prin e-mail pe adresa de office, cu şefa în CC, fiindcă au vrut să se asigure pe toate căile că retragerea lor a fost luată la cunoştinţă. Şi se retrag pentru că şefa nu i-a plătit de şase luni, după cum îmi va explica mai târziu Patricia Robu.

Colegii nu vorbesc cu mine tot restul zilei, poate pentru că nu ştiu cum să mă abordeze după incident.

Mă uit în calendar şi-mi aleg o dată la care să plec.

Poate 1 septembrie şi apoi să mă duc să stau o lună la Brăila şi să dorm, să fie răcoare dimineaţa şi să miroasă a prima zi de şcoală.

Da, 1 septembrie e o zi bună să plec.

Ies pe uşă la cinci şi un pic şi nu-l mai strig pe Traian, ca de obicei, să-l anunţ că nu mai e nimeni jos, ci doar încui şi mă duc.

Doar ce-am făcut pipi şi acum îmi vine iar, sper să mă ţină până ajung acasă. Mi-e rău de la mirosul de asfalt încins, în aglomeraţia din metrou mă ia din nou cu leşin.

La Dristor ies la suprafaţă şi mă învârt ca o curcă beată pe trotuarele intersecţiei, încercând să mă decid în care farmacie să intru, dintre zecile care sunt acolo. La Catena nu, pentru că Stela şi Arşinel, la Sensiblu nu, pentru că offshore în Cipru, mai erau şi altele care-mi repugnau, dar nu mai ştiu şi acum vreau doar s-ajung acasă să fac pipi.

Aerul condiţionat din farmacie mă trezeşte un pic şi-mi dă speranţă într-o viaţă mai uşoară. Mă duc la una dintre cele două femei şi ei i se activează zâmbetul.

— Cu ce v-ajutăm?

— Aş vrea un test de sarcină, vă rog.

— De care?

— Nu ştiu.

— Pentru dumneavostră?

— Da.

Îmi recomandă să fac două, de la două mărci diferite, ca să fiu sigură de rezultat, şi eu zic:

— Da, dar daţi-mi-le pe cele mai ieftine.

Apoi încearcă să-mi vândă un recipient în care să fac pipi, apoi îmi propune un card de fidelitate şi-mi zice că reducerea se aplică începând chiar de-acum şi că am promoţii la loţiuni de plajă.

— Aveţi o toaletă aici? o întreb şi ea se uită nedumerită.

— Mai bine faceţi testul acasă, e mai anevoios, trebuie mai întâi…

— Dacă n-aveţi toaletă, trebuie să plec urgent, îi zic, iar ea încasează şi lăsăm cardul de fidelitate pe altă dată.

Cealaltă voce din capul meu e gata să preia controlul când vocea din capul meu se strică. Ia borcanul, mai spală o dată borcanul, şterge borcanul, fă pipi în borcan, ia cu pipeta cinci picături, toarnă pe test. Apoi: desfă al doilea test, scoate beţigaşul, înmoaie-l în borcan până la linia albastră. Aşteaptă cinci minute. Stai pe marginea căzii, să nu pici. Stai jos, să nu te loveşti la cap. Stai. Jos.

Marginea căzii e rece. Mă sprijin cu mâinile şi mă concentrez pe senzaţia de rece.

Cronometrul de bucătărie e deja setat pe cinci minute, de ultima dată când mi-am făcut spaghete. Când sună, întorc capul şi mă uit şi ambele teste sunt pozitive.

Şi primul gând care-mi vine în minte e că nu mai pot să plec de la birou. Decizia cealaltă a fost luată dinainte s-o formulez. Gămălia de ac care s-a implantat în pereţii uterului meu şi care hăpăie tot ce-i trimite corpul pentru a creşte şi mai mare, şi mai mare nu va fi eliminată. Gămălia de ac ştie deja ce simt faţă de ea şi nu voi simţi ură. Gămălia de ac va fi iubită.

Să nu-mi fie frică, pentru c-o să transmit frica.

Să am grijă ce mănânc, fiindcă asta o să-i placă şi ei toată viaţa.

Dacă nu sunt programată pentru asta, atunci nu sunt programată pentru nimic.

Şi atunci mă las pe pilot automat şi cealaltă voce din capul meu începe iar: varsă urina din borcan şi aruncă borcanul. Strânge

testele şi ambalajele şi aruncă-le la gunoi. Şi colţul ăla de pe jos! Du-te să bei apă fiindcă ţi-e sete.

Gămălia a pus stăpânire pe corp şi de-acum înainte muntele acesta de chimie împreună cu coloniile de bacterii şi microorganisme vor lucra în slujba gămăliei.

Se cheamă că ai un scop, îmi spune cealaltă voce din capul meu.

Ai băut apă? mă întreabă vocea.

Şi ce-aştepţi?

Uneori am grijă ce mănânc şi ce beau şi ce muzică ascult, uneori ezit şi-l întreb:

— Îţi place asta, copil, sau schimbăm?

Alteori uit că e acolo, el îşi vede de treaba lui şi eu de a mea şi când îmi dau seama c-am uitat că el se lăţeşte pe zi ce trece în peretele uterului mă opresc şi-mi zic: ce bine că natura are grijă să ne descurcăm cu toate, dar mai ales cu asta.

Mihai n-a contestat nimic, doar a zis la telefon când i-am spus:

— Eu nu pot să fiu tată. N-am ce să-l învăţ.

Nu l-am întrebat ce înseamnă, concret, adică se bagă sau nu în povestea asta. El a avut nevoie de două săptămâni ca să aibă o părere şi părerea a fost c-ar putea face efortul să mă sune mai des. Să ne întrebe ce facem.

Se conturează o apropiere.

Uneori am emoţii când mă sună şi-i spun lui copil:

— S-ar putea să fim trei!

Am început să mă uit din nou după apartamente şi credite, să-mi iau un loc mai mare, să fiu proprietar. Am reînnodat prietenia cu femeia de la bancă. Mă sună acum din nou regulat să mă întrebe dacă am întrebări, dacă am nevoie de consiliere.

Când am timp mort la birou, mă uit pe anunţuri şi dau telefoane, azi mă duc să văd un apartament pe Câmpia Libertăţii, aproape de unde stau eu.

Ne dăm întâlnire la şase fără un sfert la colţul de la Bulevardul Basarabia. Agenta poartă pantaloni trei sferturi şi cămaşă înflorată, are mâna în ghips şi e însoţită de un băiat, care probabil e un fel de stagiar.

Facem prezentările, iar ea îmi bagă sub nas o foaie s-o semnez, în care scrie, în pagini multe, că ori cumpăr, ori mor. Nu, de fapt, că n-am voie să abordez vânzătorul în afara agenţiei şi altele extrem de ameninţătoare şi absurde şi numai într-un exemplar.

— Păi, ăsta e un contract în toată regula! zic eu jignită, în timp ce ea îmi copiază datele din buletin. Exemplarul meu unde e?

Femeia o dă cotită şi spune că nu mai aveau hârtie la birou, dar că nu-i nicio problemă, tragem la xerox când ieşim.

— Unde tragem, că aici nu-i niciun xerox, spun.

Suntem într-un ocean de blocuri. Mai încolo, la o sută de metri, pe dreapta, începe strada Nicolae Licăreţ.

Ei nu răspund nimic, doar mă ţin după ei pe trotuar în direcţia apartamentului.

— Dacă tot aţi venit pregătită să-mi luaţi CNP-ul, măcar trebuia să veniţi pregătită ca lumea, cu două exemplare. Nici n-am apucat să citesc, nici n-am reţinut de la ce firmă sunteţi…

— Uitaţi ce e, dacă nu vreţi să vedeţi, nu-i nicio problemă, zice ea. Că de la şi jumate am altă vizionare. Să ştiţi că eu am clienţi, dacă nu vreţi, nu vreţi.

— De ce nu procedaţi corect? o întreb, dar deja am ajuns în faţa scării şi proprietara ne aşteaptă acolo.

Duşmanii mei de zi cu zi şi acum, dintr-odată, persoana nouă din faţa mea li se adaugă.

Dau mâna cu ea.

Urcăm în lift şi ne îngrămădim toţi patru în cabina nouă, de un kitsch dureros, cu panouri din imitaţie de lemn şi oglinzi în rame aurii. Se mai aude şi muzică în surdină. Gypsy Kings ambiental. Bineînţeles că agenta îmi prezintă liftul ca pe un mare plus al blocului din ’82, altfel destul de infect. Proprietara nu zice nimic, probabil c-a avut grijă s-o ameninţe bine înainte. Tot dialogul e între mine şi agentă.

Apartamentul e la etajul şapte şi are vedere peste nişte acoperişuri de clădiri care nu mi-e clar în ce scopuri funcţionează. E nerenovat, muced în baia fără fereastră, din balconul deschis curge tencuiala. Dar sufrageria e plină de rafturi de cărţi şi deduc de aici că a aparţinut unor oameni mişto. Fac ochii roată şi am o viziune a acestor încăperi ca nişte cuşti de beton în care viermuiesc meşteri, în care meşteri stau pe jos în genunchi şi, în loc să pună gresie, fac bancuri şi râd şi eu trebuie să stau în picioare, să-mi proiectez umbra peste ei şi să-i bat la cap să muncească. Aici de ce-aţi pus strâmb? Geamul ăla cine l-a crăpat? Păi, nu ne-am înţeles la cinci sute?

Îmi aduc aminte că am copil în burtă şi n-aş vrea să iasă gata nebun, cu nervii făcuţi cu mixerul cum zice mama, aşa că pozez ce se poate poza cu privirea şi-mi spun că discut diseară cu Mihai.

Bineînţeles că la coborâre nu mai mergem la niciun xerox, dar la a doua cursă cu liftul îmi e destul de clar că locul are o karmă proastă şi nu-l vreau, aşa că nu-mi pasă să am un exemplar din ce-am semnat, orice oi fi semnat acolo. Totuşi, îi spun femeii că-mi place, ca să fie o despărţire uşoară, şi că-i dau eu un semn, dacă e.

Mihai nu răspunde la telefon, îmi trimite foarte târziu un mesaj cu „vorbim mâine“, mă trezesc când aud tonul de mesaj şi mă întreb oare ce face la ora asta. Mie mi-e somn încontinuu. Şi uneori mai plâng din senin, dar mai plângeam şi înainte din senin.

A doua zi mai sun la un număr dintr-un anunţ şi stabilesc să mă duc la cinci jumate să văd. Apartamentul e pe la Armenească şi e dubios de ieftin. Mă entuziasmează gândul de a sta în centru, dar mi-e frică de cutremur. Vreau să mai meargă cineva cu mine şi o sun pe Otilia, dar nu răspunde. Îi las mesaj.

Ajung şi vorbesc din nou cu agenta la telefon, care m-aşeaptă în colţul celălalt al intersecţiei. Mă uit după ea cu telefonul la ureche şi ea îmi face semn cu o mână în ghips.

Dacă nu era mâna în ghips, cred că nu mi-aş fi dat seama că e aceeaşi persoană de ieri, chiar dacă e îmbrăcată fix la fel.

Verdele pentru pietoni începe să pâlpâie pe la jumătatea străzii (oare unde se poate face o reclamaţie pentru toate semafoarele astea, mă întreb în gând a mia oară, şi la mine la Baba Novac e unul la care oamenii aleargă să nu vină roşul peste ei, vezi bătrâni care încearcă să grăbească pasul în baston, mămici care împing cărucioare alergând, care trag după ele copii mici, când îi vezi pe oameni că încep să alerge de când se face verde îţi dai seama că sunt de prin partea locului şi cunosc semaforul şi ştiu că nu-i va aştepta până ajung dincolo, oare cum o s-alerg eu cu burta, când o să am burtă?).

Îi zic bună ziua şi ea, în mod surprinzător, îşi aduce aminte cum mă cheamă:

— Păi, ce facem, doamna Cristina? N-am vorbit ieri că vă place ăla de pe Câmpia Libertăţii?

— Haideţi, dacă tot am venit… Poate-mi place ăsta mai mult…

Dar mă pleoştesc dintr-odată, fiindcă femeia e o piază rea.

Mergem pe jos o bucată fără să mai spunem nimic, apoi ajungem, ea sună la interfon şi pătrundem în clădirea veche şi rece şi aproape pustie. Pare că acolo nu locuieşte nimeni, că e plină de apartamente abandonate. Holul e imens, cu arcade superbe.

— Ăsta are bulină? o întreb pe agentă până să coboare liftul.

— Nu există în evidenţele primăriei strada asta, îmi spune ea. N-are bulină pe el, aţi văzut…

Ajungem la ultimul etaj şi ne întâmpină o bătrânică bonomă, care se scuză că e deranj. Televizorul e deschis pe o emisiune de mondenităţi, e dat foarte tare. Agenta îi porunceşte să-l închidă.

— Ce mai face Cuchi? întreabă ea, încercând să fie prietenoasă.

Bătrânicii i se umezesc ochii.

— Ce să facă, sărăcuţul. A murit acum trei zile.

— Îmi pare rău, zice agenta, apoi se întoarce către mine: Doamna avea un pechinez.

— Era bătrân, spune proprietara. Se chinuia de mult.

Agenta îmi prezintă apartamentul, deschide uşi, îmi spune că e linişte, în stânga locuieşte un bătrân singur, în dreapta nimeni. Are o terasă enormă, plină de ghivece de flori, cu o canapea cu o pătură colorată pe care am impresia că mai este încă păr de Cuchi.

— Ce frumos e aici! exclam sincer. De ce plecaţi?

Bătrâna se uită la agentă.

— Ei, problemele bătrâneţii…

— Vă duceţi la copii? întreb şi apoi îmi dau seama că poate i-am provocat aceeaşi jenă pe care mi-o provoacă mie oricine mă întreabă de ce nu sunt măritată.

Nu răspunde, doar zâmbeşte şi se uită după agentă, care se îndreaptă către baie.

Mă duc după ea.

Deschide uşa şi-mi prezintă încăperea mică, de ciment.

Intră înăuntru şi zice:

— Merg şi eu la toaletă.

Şi-mi închide uşa în nas.

Bătrâna mă apucă repede de mână şi mă strânge şi-mi zice la ureche:

— Vino mai târziu, că sunt acasă. Vino să vorbim! Şi ne înţelegem noi. De ce să-i mai dai şi ei două mii?

Şi apoi îmi dă drumul rapid şi se întoarce unde era, ca şi când

nu s-ar fi mişcat niciun milimetru cât timp agenta a făcut pipi.

Îmi dau seama că de data asta n-a mai apărut nici cu contract, nici cu stagiar după ea şi mă întreb oare ce-am semnat ieri mai exact. N-ar fi stricat să am o copie.

Ne luăm la revedere, agenta mai rămâne un pic în hol şi vorbeşte ceva în şoaptă cu bătrâna, apoi coborâm amândouă în liftul care se clatină ca şi când cabina ar fi mult mai mică decât galeria. Ne hâţânăm ca într-o telecabină bătută de vânt şi asta mă face să mă gândesc la cutremur.

Ce mi-ar plăcea apartamentul ăsta, două camere decente şi terasa aia superbă unde să stau vara să citesc. Ce bine mi-ar sta acolo. Mie singură.

Mă mai uit o dată cum se cheamă strada, apoi îi spun agentei că mi-a plăcut, pentru o despărţire uşoară, şi-i zic c-o sun eu, dacă e.

Acasă, chiar când să intru pe uşă, mă sună Otilia.

— Ai fost?

— Da, acuma intru pe uşă.

— Şi?

— Miroase a bulină. Dar e mişto.

— N-ai întrebat-o pe-aia dacă are bulină?

— Cică nu se ştie.

— E, pe dracu'. Uită-te pe listele primăriei. Stai aşa, îţi dau link.

Deschid laptopul.

— Dar tu unde ai dispărut de trei zile? o întreb.

— Eeee…, zice ea pe un ton pervers jucăuş.

— Ai fost cu bărbaţi?

Izbucneşte în râs.

Acest univers paralel al bărbaţilor pe care îi înţelegem.

Poate a găsit gaura de vierme.

— Zi, fată! Unde ai fost? Nu mă mai fierbe.

Se fâstâceşte şi-mi dau seama că e serios.

— Ai fost cu un tip.

— Stai că-ţi dau link, zice ea.

Şi imediat sub lista primăriei cu clădirile cu risc seismic îmi trimite profilul unui tip. E frumuşel foc. Şi şmecher, aşa, cum îi plac ei. Cum mi-ar plăcea şi mie.

— Ce specie e ăsta? E cam negricios…

— E peruan. Dar locuieşte în Budapesta.

— Doamne, iartă-mă! Ce face în Budapesta?

— Un doctorat pe antropologie. Dar de fapt e din Berlin. Adică înainte să vină la Budapesta locuia în Berlin. Nu ştiu, poate chiar e cetăţean…

Cetăţenii lumii şi vieţilor lor sclipitoare.

— Ce trebuie să zic acum, că mă bucur pentru tine? o întreb derutată.

— Nu zice dacă nu te bucuri.

— Îţi place de el?

— Îhî. De fapt, e chiar foarte mişto.

— Păi, şi unde l-ai pescuit?

— În Control, marţi seara.

— Ai fost în Control?

— Da, am fost cu Coco, aproape că m-a luat pe sus. A, vezi că i-am spus că-ţi cauţi apartament şi a zis că cele mai bune sunt alea ceauşiste. Că la astea vechi mai sunt probleme şi cu instalaţiile, că-s mâncate şi poţi să ai surprize. Şi să-ţi iei între etajele doi şi cinci. Nu la unu. Că, dacă e cutremur, la unu se rupe blocul.

Coco e arhitect.

— Nu ştiu ce s-aleg… Să plătesc toată viaţa la el după aia, spun.

— Poţi să vinzi dacă nu-ţi place.

— Nu-i aşa uşor. Şi o să am copil… Mie de ce nu mi-ai zis că ieşi marţi?

— Păi, oricum nu veneai. Nu ţi-am mai zis şi sâmbătă şi n-ai venit?

— Dar puteai să mă întrebi.

— Şi ziceai nu…

— Poate nu ziceam nu.

— Oricum, ţi-am zis că m-a luat Coco pe sus, că fuseserăm să mâncăm în oraş şi i s-a făcut de club după aia.

Am impresia că între noi sunt acum o sută de ani. Că ea e cu o sută de ani mai tânără.

Cealaltă voce din capul meu îmi spune că a procedat corect, că nu e datoare să mă informeze ce face şi că e dreptul ei să danseze cu peruani şi cu alţi cetăţeni ai lumii.

Deschid lista primăriei şi caut adresa, stăm cu telefonul la ureche şi nu zicem nimic un minut sau două.

— Mda, are risc seismic clasa doi. Eram sigură.

— Pe din astea nici nu-ţi dau credit, zice ea.

— Da.

Mai stăm un minut fără să zicem nimic.

— Mă bucur pentru tine, îi zic, pentru că asta trebuie zis. Dar să nu dispari. Adică poţi să dispari acum un pic, cât e caldă, dar după aia să apari la loc.

Tace.

Cealaltă voce din capul meu zice: nu-ţi este datoare cu nimic.

— Scuză-mă, e de la hormoni, îi zic şi-mi tremură un pic barba.

— Stai liniştită, spune.

— N-aş fi venit marţi, am început să mă culc de la opt. Mă culc odată cu găinile.

— Ştiu, mi-ai zis…

— Vii pe la mine în weekend? o întreb.

— Ăăă, ne gândeam să mergem la mare de vineri. Vreo trei zile.

— A. OK. Păi, îmi zici tu… Îmi zici tu când ai timp…

Inima îi bate normal. Mi-au dat o dată a naşterii, 28 aprilie.

Duminică după-amiază m-am întâlnit cu Otilia, am dat o tură pe la un festival stradal, ne-am luat hamburgeri cu ceapă şi ea mi-a cumpărat o pereche de şalvari pentru bebeluşi, şaptezeci de lei, i-am zis c-a înnebunit. Plus că mi s-a spus că sarcina e oficială abia după ce trec de primele trei luni.

Sunt OK. Unele lucruri se aşază încet-încet la locul lor.

Pe Otilia o văd tot mai greu, trag de ea să se întâlnească cu mine, mă uit pe Facebook ce mai postează ca să mai am veşti, dar nu mai postează nimic. Peruanul ei e perfect. Am întrebat-o dacă o să se mute la Bucureşti şi ea mi-a zis, aproape fericită, că el n-are ce face aici, oraşul acesta nu-i poate oferi nimic. N-am îndrăznit să întreb mai departe, să intru în intimitatea planurilor lor de viitor.

— Şi Coco?

— Coco se bucură pentru mine. Vii la seara filmului queer la Mandarine?

— Ce e Mandarine? o întreb.

— Un bar nou, pe Moşilor.

— Aşa se citeşte?

— Ăăă, habar n-am. Dar sigur aşa se scrie.

Râdem.

— Vii?

— Nu.

Şalvarii sunt verzi cu galben şi cred c-o să-i vină pe la doi ani.

— O să fie super şmecher sau şmecheră, zice ea, atentă să nu-l discrimineze pe copil înainte de a avea un sex. Deşi la început sunt toţi fete, parcă.

Am fost la ecograf o singură dată, singură.

Mama e în delir, ar fi venit şi ea cu mine, dacă n-ar fi fost vreo şase sute de euro biletul de avion în săptămâna aia.

— Mai bine ţi-i trimit ţie, a spus şi chiar mi i-a trimis. C-o să ai

nevoie.

Când îi bate prima dată inima.

I-a bătut şi când m-am ridicat de pe masă, când mi-a dat doctoriţa hârtie să mă şterg pe burtă de gel, tot restul zilei inima lui a bătut în urechile mele.

Şi a mea în toată fiinţa lui. El ştie tot şi va şti toată viaţa.

Mihai sună mai des, dar vorbesc mai mult eu. Şi-a făcut cerere să lucreze la distanţă săptămâna viitoare şi vine la Bucureşti să stea cu mine. Poate mai vedem şi nişte apartamente. Lucratul la distanţă a fost ideea mea. Adică a Otiliei, cu care l-am tocat în timp ce mâncam hamburgerul cu ceapă.

Mi-e dor de ea de înnebunesc. Mi-e aşa de dor, că-mi vine să-mi caut psiholog.

La birou n-am spus încă nimic şi nici n-o să spun până nu începe să se vadă burta. Deşi ar fi un motiv bun să mă fac constant că am hormoni ciudaţi şi trebuie să fiu lăsată în pace.

Ursu mi-a spus azi la birou că trece după-amiază să aducă nişte bidoane cu murături la mine în balcon, că el n-are unde să le ţină.

— Oricum nu mi-aţi luat nici acum sacoşele alea cu afişe electorale, unde mai aduceţi şi murăturile? Şi mai sunt şi alea două scaune vechi, oricum balconul ăla e blocat, eu nu pot să mă folosesc de el. Murăturile mai lipseau…

El începe să râdă.

— Eee, eu n-am vrut murături, am vrut bani. Am avut o lucrare la cineva acasă şi a tot întârziat să mă plătească şi acum mi-a zis dacă nu vreau murături, că are legume la câmp…

— Nu mă interesează, domnu' Ursu, dar nu mai căraţi acolo chestii care nu mă privesc.

Nu-şi şterge rânjetul de pe faţă şi eu rămân ţeapănă în scaun şi-i zic:

— O să vi le mănânc!

— Hai că vin cu ăsta cu maşina pe la şase jumate aşa, eşti acasă, da?

Nu zic nimic.

— Nu te mai sun înainte. Pe la şase jumate.

Stau ca pe ghimpi toată după-amiaza şi pe la şapte jumate mă trezesc cu Ursu la uşă, însoţit de doi indivizi care cară în total nouă butoiaşe albastre de plastic, pline cu gogonele, castraveţi şi varză

murată. Într-unul parcă am văzut chiar şi pepeni. Ursu merge în balcon, teritoriul lui neumblat, şi face ordine printre sacoşele cu pliante electorale.

A vrut să mă ia şi pe mine în partidul nou al lui Tăriceanu anul trecut, înainte de prezidenţiale, îmi oferea 260 de lei în schimbul CNP-ului şi încă 100 de lei dacă mai conving un prieten. Şi, în plus: „Te-mbrac, te-ncalţ, îţi dau geacă, tricou, şepci, pixuri, tot ce vrei“. Nu numai pe mine, ci pe toţi din firmă, dar ceilalţi, care-l cunoşteau de mai multă vreme, nu l-au băgat în seamă. Eu am fost amuzată şi am încercat s-o conving pe Otilia să ne băgăm împreună şi să mergem la şedinţe de partid şi la conferinţe la Sinaia, numai aşa, să ne distrăm. Să vedem ce inepţii se discută pe la mesele astea. Ea a zis c-o să murim de nervi şi oricum nu i se pare distractiv şi îi e ruşine şi o sută de lei nu e aşa o sumă şi mai bine nu. Dar pe mine m-a frământat ideea mai mult, am cerut detalii la Ursu, am întrebat unde e sediul noului partid şi altele, el mi-a zis că vine cu hârtia la birou şi eu numai să semnez, eu îi trăgeam cu sediul, până când s-a scârbit de mine şi a lăsat-o baltă. Otilia a fost convinsă că ne urmăreşte un securist conversaţiile la telefon şi sigur i-a spus lui Ursu să nu mă mai bage în partid, că am potenţial să-i fac probleme.

Eu nu cred că am securistul meu, eu cred numai în robotul de la Facebook, care-mi urmăreşte conversaţiile ca să mă alimenteze cu reclame şi să-mi facă sugestii de pagini, mai mult de-atât nu merit la viaţa mea.

Ursu nu pierde nicio campanie electorală. Pe lângă implicarea în mişmaşuri cu găleţi şi sticle de tot felul, se mai şi laudă că votează de mai multe ori, având mai multe buletine.

— Cum adică mai multe? am întrebat într-un hohot de râs când am auzit asta pentru prima dată.

Şi mi-a explicat foarte serios că e foarte simplu, ţi-l declari pierdut, apoi te duci la un prieten să te ia în spaţiu. Sistemul, aşa cum arată el acum, n-are cum să te prindă. La europarlamentare a votat de cinci ori, câte o dată în sectoare diferite, pe 50 de lei votul, iar la referendum de trei ori. A mers şi fi-su cu el.

Am râs la toate poveştile astea, dar într-o zi, când Traian mânca singur la bucătărie o ciorbă uleioasă dintr-o caserolă de plastic, m-am dus şi m-am aşezat la masă în faţa lui, mi-am luat inimia în

dinţi şi am zis:

— Credeţi că e pe bune? Chiar votează de cinci ori?

El stătea aplecat, ca de obicei, foarte aproape de caserolă, ca să nu dea pe el, s-a oprit fără să se îndrepte şi a spus:

— Ce ştiu eu? Poate doar se laudă.

Altă dată i-am zis şi eu lui Ursu:

— Nu vă cred, dacă ar fi adevărat, n-aţi vorbi despre asta aşa deschis. E ilegal!

— Şi ce-o să faci? a zis el zeflemitor. M-ai înregistrat?

Viaţa lui electorală e ambiguă, dar un lucru e sigur: e un oportunist şi un ciubucar şi are o admiraţie fără margini pentru şpăgarii care „se descurcă“.

Când m-am mutat, mi-a zis că pot să bag mâna în sacoşele cu pixuri pe care trebuia să le distrugă fi-su şi să iau, dacă-mi trebuie. Aş fi putut să iau pentru la birou, pentru toţi care-mi cer, dar mi-a fost jenă. Mi-a mai zis că pot să iau afişe să pun pe jos în hol când intru cu noroi pe ghete.

Acum, la murături, n-a mai zis nimic.

Cei doi tipi care-l însoţesc fac mai multe drumuri la maşină să aducă butoaiele, iar în timpul acesta Ursu face ochii roată prin casă, să vadă ce-a mai apărut nou sau ce-am mai murdărit.

— Ce mai e pe-aici? întreabă el, ca un proprietar de treabă ce este.

Deschid uşa la baie şi-l poftesc să vadă.

— Aici, pe tavan. Se întinde pata de igrasie şi a început să cadă varul. Şi mă deranjează mirosul.

— Nu miroase a nimic, zice el şi-şi trage nasul de două ori.

— Ba eu simt că miroase. Şi nu vreau să inhalez mirosul ăsta. Nu putem rezolva?

— A, păi asta se rezolvă cu un spray imediat. Poţi să iei şi tu şi să dai.

Băieţii îl anunţă c-au adus toate butoaiele, iar el se mai duce o dată în balcon să le numere. Al zecelea a rămas în maşină şi i-l vor duce acum acasă.

— Hai că fug, zice el.

Zic mersi c-am scăpat de ei şi pun la loc covoraşele mici de iută din cameră, pe care le dădusem la o parte fiindcă ştiam că vor intra încălţaţi.

Încui uşa şi sus, şi jos.

În hol mai rămâne suspendat o vreme mirosul de bărbat român între două vârste. Din ăla care e pe drumuri toată ziua şi se descurcă.

Deschid uşa frigiderului şi mă uit ce am şi nu-mi place nimic.

Mihai mi-a trimis mesaj că peste o oră porneşte spre gară, şi-a luat bilet la cuşetă. Ajunge pe la şapte dimineaţa.

Încep să mă stresez că nu e suficient de curat, că nu mai am timp să gătesc, că nu m-am epilat bine. Începe să mă enerveze că trebuie să-i organizez o sosire, când de fapt el trebuia să fie aici tot timpul. Îl urăsc. Plâng un pic, după aia îmi iau două sacoşe de cârpă şi mă duc la Mega.

În supermarket mă întreb oare ce să iau să-i placă şi lui, el niciodată nu are preferinţe, ce vreau eu vrea şi el. Iau salam şi caşcaval. Banane. Lapte pentru cafea. Chifteluţe de legume. Oare la astea o să râdă?

Mi-e dor de el.

Mi-ar fi dor şi de coiotul din *Road Runner*, dacă el ar fi coiotul din *Road Runner*.

I-am zis mamei să nu mă mai sune o săptămână, că n-o să pot vorbi, nu mai sunt singură în casă.

La Mega îmi vine să vomit de la toată mâncarea de pe toate rafturile. Şi de la covrigei îmi vine să vomit.

La coadă încep să mă apuce nişte dureri abdominale oribile. Ies din magazin şi aproape că-mi vine să mă pun pe jos. Simt că mi-a venit ciclul brusc şi trebuie s-ajung urgent acasă, să văd ce se întâmplă.

Noroc că universul şi oamenii s-au învrednicit să-mi pună patru Mega Image pe o rază de trei sute de metri în jurul casei, aşa că ajung repede şi deja sunt mânjită de sânge pe pantaloni, am o pată mare între picioare.

Încep să tremur. Nu mai găsesc mobilul în sacoşele de cârpă cu care am fost la supermarket, nu e nici în buzunare. Mă învârt prin casă o veşnicie până îl găsesc pe frigider, în hol, acoperit de nişte pliante.

O sun pe doctoriţa de familie, care nu răspunde din prima, şi-i explic ce se întâmplă. Îmi zice să chem urgent salvarea.

— Probabil că pierzi sarcina. Stai calmă. Cu cât ajungi mai

repede la urgenţe, cu atât mai bine. Tu n-o să păţeşti nimic.

Chem salvarea şi las uşa descuiată, dacă se întâmplă între timp ceva foarte oribil şi nu mai pot să mă mişc şi cad pe jos, să poată intra ei.

Îmi pun chiloţii şi pantalonii într-un sac de gunoi, să-i arunc. Fac duş, mă schimb, încerc să nu mă gândesc la cât de tare mă doare burta, la cum îmi plesneşte capul.

— Nu-mi face asta, copil, îi zic. M-am învăţat cu tine.

Pun la întâmplare în geantă un prosop, o pijama, periuţa de dinţi, mai trântesc nişte lucruri. Aştept în hol salvarea, chircită pe cuier. Durează un secol. Dacă nu mă mişc, mor acolo.

Salvarea întârzie foarte mult.

Spitalul Victor Babeş e foarte aproape de mine şi au urgenţe.

Încui uşa încet, cu energia unui om foarte bătrân, şi cu nesiguranţa aceluiaşi om cobor două etaje şi o iau la pas pe străduţă.

Salvarea se apropie ezitant, şoferul se chinuie să desluşească adrese pe scările de bloc.

Când porneşte girofarul sunt într-un film şi tot ce-a fost până acum a fost un film şi nici vocea din capul meu, nici cealaltă voce din capul meu nu mai zic nimic, s-au dat la fund. Dar măcar am ajuns între oameni, am ieşit în întâmpinarea oamenilor, vor şti ei ce trebuie să-mi facă.

Acvariile cu peştişori sunt sub scara rulantă din mall. Acolo şi-au instalat mica afacere Amparo şi Luis, care din mai până în septembrie aduc băncuţe moi şi cutii de sticlă cu peştişori *Garra rufa*, care mănâncă bătături. Mama i-a văzut în treacăt anul trecut şi mi-a povestit şi de-atunci am tot visat cum o să vin în Alicante să stau cu picioarele în peştişori. 10 euro jumătate de oră. Te bagi cu picioarele acolo, iar ei se adună ciorchine pe la bătături şi-ţi mănâncă pielea moartă. Eu am bătături atât de groase, încât probabil n-o să le simt dinţii. Teoretic simţi înţepături multe şi fine, dar eu acum nu mai simt nimic. Nici fizic, nici altfel. După întâmplările recente sunt o legumă degerată, un gogoşar uitat pe vrej toamna târziu, pe câmpul gol.

I-am povestit mamei pe Skype, iar ea, ca un leu în cuşcă, mi-a spus să vin la ea, să stea cu mine.

— Nu ştiu să-ţi cumpăr eu bilet de avion, dar îţi trimit bani să-ţi iei. Ia-ţi, oricât ar costa. Ia-ţi concediu şi vino mâine!

— Mă duci la peştişori? am întrebat-o.

— Te duc.

Scara rulantă face zgomot şi mi-e frică să stau sub ea. Mi-e frică să nu se prăbuşească, am ajuns să-mi imaginez la tot pasul catastrofe. Şi nu din alea care te omoară, ci care doar te lasă schilodit.

Nu vorbim despre ce s-a întâmplat. Mama ar vorbi, dar nu ştie cum să-nceapă. În schimb, îmi oferă tot ce-i stă în putinţă, obiecte şi servicii.

Amparo, fata de la casă, ne-a dat şerveţele dezinfectante să ne ştergem pe picioare. Sunt doar umede, nu miros a nimic, şi mă întreb dacă soluţia din ele nu-i deranjează pe peştişori. Îmi ridic poalele fustei şi mă aşez pe băncuţa albastră. Acvariile cu peşti sunt şi ele luminate de neoane albastre, un mic colţ futurist sub scara rulantă din mallul Plaza Mar, la etajul întâi.

Bag întâi degetele de la piciorul drept şi apa mi se pare rece. Dar nu protestez. Las piciorul în jos, încet, iar peştişorii simt mişcare şi se adună imediat şi încep să mă ciugulească. E ciudat să-i văd cum mănâncă celule moarte din corpul meu, dar într-un alt moment al vieţii treaba asta ar fi fost mult mai spectaculoasă.

— Oare ei se hrănesc numai cu asta? îi zic mamei. Mănâncă bătături toată ziua?

Mama, care e şi ea băgată cu picioarele într-un acvariu, lângă mine, îi face semn lui Amparo şi fata vine lângă noi. O întreabă dacă peştişorii mănâncă numai bătături şi ea râde şi zice nuuu, au mâncarea lor specială, iar ăsta e doar un fel de desert. E vorbăreaţă şi zâmbitoare, ne povesteşte cum a pornit această afacere împreună cu fratele ei în urmă cu trei ani. Cum comandă peştişori pe internet cu doi euro jumate bucata şi-i înlocuieşte pe măsură ce mor. Sunt originari din Turcia. Acum au înăsprit legile pentru export, în Vest e nebunie pe la spa-uri.

— Ce chestie, îi spun eu mamei şi mă uit la labele mele în apa albastră.

Peştişorii sunt grupaţi la călcâie şi la degetele mici. Alţii, care n-au chef să se înghesuie, stau răzleţi pe la glezne.

Ne expiră jumătatea de oră şi ne ştergem pe picioare. Îmi pipăi bătăturile, să văd dacă s-au mai înmuiat, dar mi se pare că sunt la fel.

— Extraordinar! zice mama. Ia pune mâna, şi-mi întinde un picior, mi-l trânteşte în poală. Pune mâna, că e curat.

Are pielea încreţită de la apă. O pipăi pe călcâi şi pe degete.

— Uite ce moale, zice ea.

— Nu ştiu cum era înainte, dar, dacă zici tu…

Amparo ne explică foarte profesionist cu ce cremă să ne dăm. Şi zice că ne mai aşteaptă.

Mama mă trage într-un magazin de eşarfe şi apoi în altul, cu lenjerie. Să-mi ia un sutien frumos. Are ea obsesia asta cu sutienul, că sutienul e totul, altfel arăţi cu pieptul ridicat şi altfel stau şi hainele pe tine.

— Tu niciodată n-ai dat importanţă, nu vrei să m-asculţi.

Mă duce la sutiene cu dantelă şi-mi alege vreo trei, să le probez. Sunt foarte scumpe toate. Sunt de plastic şi au sârme şi e drept că e altceva cu sutien *bun*, dar preţul plătit în disconfort e prea mare.

Stau în cabină dezbrăcată, în lumina rece a neonului, înconjurată de oglinzi din toate părţile. De sus vine muzică de club, dată un pic prea tare. Mă uit la corpul meu, la sânii pe care mi i-am detestat de când au început să-mi crească, fiindcă mi s-au părut scârboşi, la burta albă, nevăzută de soare pe anul ăsta. Mama mă strigă de pe culoar, vrea să vadă cum îmi vine.

— Mai stai un pic, îi spun. Încă nu mi l-am pus pe-al doilea.

Caut în geantă şi scot penseta să-mi iau un fir de păr de pe sânul stâng. Firul e abia ieşit şi nu pot să-l apuc bine din prima, mă ciupesc, pielea e subţire şi sensibilă şi imediat îmi dă sângele. Firul de păr rezistă viteaz la toate încercările mele. Nu fac decât să adâncesc gropiţa înecată în sânge. M-apuc şi bag şi unghia.

— Ce faci? strigă mama.

Mă pun pe băncuţă şi încep să plâng.

Ea dă îngrijorată perdeaua la o parte şi mă vede şi intră imediat peste mine cu toate sacoşele. Trage la loc draperia.

Se aşază lângă mine şi mă ia în braţe. E mică şi uscăţivă, un ţâr de femeie, eu sunt mai mare, mai înaltă şi mai spătoasă şi mă strâng ghem şi mă bag în ea, iar ei nu-i mai ajung mâinile să mă cuprindă.

Papi, devórame, se aude de sus. *Mami, shake your body*, răspunde el.

Tricoul mamei miroase frumos, a ceva citric. Întotdeauna i-au mirosit hainele frumos.

— Să-mi dai şi mie săculeţi din ăia de rufe, îi zic. Cum ai în şifonier.

— Îţi dă mama, zice ea. Ţi-i dau pe toţi.

De ce m-ai făcut? îmi vine s-o întreb, dar nu pot să scot pe gură aşa ceva. Cum să-i fac asta?

— Ce să-ţi facă mama să nu mai plângi? zice.

— Îmi dai săculeţii.

— Bine. Şi mai ce?

— Şi cerceii…

— Ăştia? mă-întreabă şi mă dezlipeşte de ea.

Are ochii roşii.

— Da, ţi i-am văzut de la aeroport.

— Ia-i acum! zice şi se-apucă să şi-i scoată. Mai am acasă un kil de cercei, ţi-i dau pe toţi.

Sunt bobiţe străvezii de cuarţ. Scapă pe jos opritorul de la un cercel şi se apleacă şi se uită pe jos prin cabină.

— Nu văd nimic. Ai tu ochii mai buni?

Îi zic că da, mă uit, că vreau sutienul pe care l-am probat şi că pe celelalte două nu mi le mai pun.

Mâncăm *paella* cu fructe de mare la Paco, un restaurant pe faleză, aproape de campingul în care lucrează la recepţie. Intră în tură la două şi i-am zis că merg să stau cu ea un pic, după aia mă duc pe plajă.

Îmi curăţă creveţii şi mi-i pune în farfurie, iar eu îi iau cu mâna şi-i mănânc mai repede decât curăţă ea.

Lăsăm pungile la birou, iar eu mă chinui să prind semnal la internet, mă conectez pe telefon şi caut peştişorii *Garra rufa*. Se pare că în unele ţări sunt interzişi. Fiindcă ustensilele pentru tratamente cosmetice trebuie dezinfectate şi pe ei n-ai cum să-i dezinfectezi. Ce desert e ăsta, bătături…?

Iau rogojina şi mă duc pe plajă, o las pe mama să negocieze cu doi moşulici care vor să schimbe parcela unde şi-au tras rulota.

Se porneşte dintr-odată vânt şi marea se aude cu mult înainte să se vadă.

Nisipul e umed şi extrem de curat. Rochia largă şi lungă îmi zboară până-n cap, trebuie s-o ţin cu o mână pe lângă corp. O iau la pas spre El Campello.

Trec pe lângă un post de salvamar. Cocoţat sus, la datorie, salvamarul îşi trage un hanorac pe el, apoi se uită cu binoclul pe mare.

În vreo cinşpe sau douăzeci de minute de când a început vântul, s-a deschis deja toneta de închiriat echipament pentru kiteboarding. Două zmeie sunt deja în apă.

De când am venit prima dată în Spania şi am mers prima dată pe vânt pe o plajă, asta mi-am dorit să fac. Într-o viaţă viitoare. Să fiu undeva la malul mării şi să am un corp care să ceară şi să poată duce genul ăsta de aventură. Genul de popor care „ştie să trăiască“, după cum spune mama. Unui astfel de popor mi-am dorit să-i aparţin. Dar să-i fi aparţinut din prima. Acum e prea târziu pentru orice.

Pun rogojina pe jos nu departe de toneta de închirieri, ca să mă uit cine mai vine şi ce face. Să mă uit la oamenii ăştia cum îşi văd

de viaţa lor atât de aproape de mine, oamenii ăştia care nu sunt decât nişte persoane din galaxie.

Încă mai simt locul gol în burtă, îl văd.

Cu problemele medicale pe care le am, mă scufundă gândul că e foarte posibil să nu mai pot face copii niciodată. Ceea ce ar putea să mă facă indezirabilă nu atât pentru un partener, cât pentru mine însămi. Viitorul strălucit, cu copii scoşi din burtă, încă era locul luminos în care-mi puneam speranţele.

Vântul s-a potolit, iar cele două zmeie au dispărut din apă.

Dar nisipul umed e rece şi simt rece la fund prin rogojină. Până acum mă gândeam la ovare, acum nu mă mai gândesc la nimic, e pur şi simplu neplăcut, mă ridic şi plec.

Merg pe trotuarul de la marginea nisipului. Mă depăşeşte tramvaiul 3. Mă depăşeşte autobuzul 81. Din sens invers vin oameni cu câini.

E aproape opt, mama mai are puţin şi iese din tură. Se chinuie să înţeleagă ce vrea de la ea un domn de naţionalitate incertă, care vrea, din câte intuiesc, o fisă pentru maşina de spălat.

După ce pleacă el, mă ia de mână şi mă aşază pe un scaun lângă ea.

— Cum eşti?

— Bine.

— M-am gândit…

— Aşa.

— Poţi să vii aici. Îţi caut ceva de lucru. Ceva de început. Tu eşti deşteaptă şi sigur îţi găseşti locul repede. Prea am fost despărţite atâta vreme.

— Ne înţelegem aşa de bine şi ne iubim tocmai pentru că suntem despărţite, răspund.

— Gândeşte-te, nu-mi spune acum. Ce faci acolo? În noroaiele alea? zice ea.

— Nu e numai noroi…

— Prea ai fost departe de mine, zice şi se ridică de pe scaun, vine lângă mine şi mă strânge la piept.

Îi simt pe obraz sutienul din burete gros. Mă pupă pe creştet.

— Nu mai sta la nebunii ăia.

— Ce facem mâine? zic.

— Vrei să te duci la Guardamar, la Maite? O sun?

— Nu ştiu… Tre’ să vorbesc în spaniolă. Mai degrabă stau în pat. Sau mai merg pe nisip.

— Vezi tu mâine, zice ea.

Şi-mi dă drumul brusc când vede o rulotă care intră încet pe poartă.

— Le fac intrarea la ăştia şi după aia cred că mergem, spune mama.

Ies în curte şi mă duc la voliera cu zebre, păsări exotice mici şi vioaie, care chiţăie ca nişte jucării de gumă. În spaniolă le zice *diamantes*. După ele mi-am pus parola la mail.

Mama e singura care se îngrijeşte să le schimbe apa şi să le pună seminţe, colegilor nu le pasă de ele. Sunt multe şi se înmulţesc repede. Mai sunt clienţi din camping care vin şi cer să ia şi ei câteva înainte de plecare. Mama nu le dă niciodată. S-a întâmplat ca unii la un moment dat să bage mâna pur şi simplu şi să fure.

Mama iese de la recepţie cu toate sacoşele şi încuie cu cheia uşa căsuţei de lemn.

— Am vorbit cu Miguel să facă în locul meu mâine, ca să fiu liberă.

Oare eu o să pot vreodată s-o răsplătesc?

O luăm la pas către staţia de tramvai. Vântul îmi saltă punga de hârtie cu sutienul. Şi punga de plastic cu eşarfele. Şi-mi înfoaie din nou rochia.

— Ne oprim la Mercadona şi luăm somon şi-ţi fac cu portocale şi cu *almendras*, vrei? zice mama vioaie ca diamantele din volieră.

— Nu mai risipi atâţia bani, îi spun.

— Ei, na, asta ţi-e grija ţie acum. Şi aşa ne vedem prea rar. Suntem prea departe.

În tramvai ne aşezăm pe două locuri faţă în faţă. Avem pungile în braţe.

Eu mă uit la ea şi ea se uită la mine şi când vocea din difuzor anunţă staţia Sangueta, mama îmi zice:

— Gândeşte-te dacă vrei să vii.

Sunt un om la care furia izbucneşte târziu. După ruşine, vinovăţie şi resemnare, în această ordine. Şi izbucneşte ca un vulcan noroios. Nu scuipă lavă încinsă, ci bolboroseşte rece în mâlul ei.

Acum aştept furia.

Otilia mi-a scris de la Budapesta să mai ies cu Zoe. De ce nu te-ai împrietenit cu ea? îmi spune şi eu o urăsc o zi sau două fiindcă-şi imaginează despre mine c-o pot înlocui aşa uşor. Zoe e o prietenă a ei.

M-am trezit ieri cu un mesaj de la Zoe, dacă nu vreau să merg azi la un *queer warm up party*. O să fie şi o grămadă de straighţi, zice ea.

Mă întreb cum i-o fi venit ideea să mă cheme.

Zoe e o fată foarte mişto. Ea n-are nicio vină.

Urmează weekendul şi n-am mai ieşit de mult, îmi fac datoria faţă de mine şi zic da.

De dimineaţă mă scol târziu şi apoi la metrou constat că mi-a expirat abonamentul şi automatul din staţie nu merge şi trebuie să ies şi să traversez intersecţia şi să cobor pe la capătul celălalt al liniei, unde e casă de bilete. Asta mă mai întârzie cu vreo doişpe minute, iar când ajung la birou, tanti Oara tropăie neliniştită în faţa porţii şi mă ceartă c-am întârziat. Îi spun în gând să se ducă dracului.

Nici măcar nu e zi de curăţenie, o întreb ce caută la birou.

Îmi zice c-a sunat-o şeful aseară şi i-a zis să vină la prima oră, că au o întâlnire importantă de la nouă.

Şi acum, din cauza mea, nu mai are timp să termine.

— Haideţi că vă ajut, îi zic. Ce să fac?

Îmi zice să-i duc aspiratorul sus şi să deschid geamurile în biroul şefilor.

Uşa e dată de perete, intru şi văd pe masa de conferinţă sticle

goale de bere şi firimituri şi mac.

Deschid geamurile.

Adun sticlele în pungi de gunoi.

Apare şefa în spatele meu, cu o cană termică în care-şi aduce de obicei cafea şi cu laptopul în spate. Are ochii lipiţi de somn şi pare panicată.

Ia aspiratorul şi-l bagă în priză şi se apucă să dea pe mochetă, pe scaune, prin colţurile în care i se pare că atârnă plase de păianjeni.

Cobor cu gunoiul şi jos e Traian, care scoate dintr-o sacoşă de Cora pahare de plastic, hârtie igienică şi un pachet de cafea.

— Trebuie să vină cineva? întreb.

— Da, nişte avocaţi, răspunde el, dar nu zice mai mult, are impresia că deja a zis destul. Am pus şi nişte apă minerală la frigider.

Avocaţii vin la nouă fix, sunt două feţe noi, nu cred că sunt de la firma cu care colaborăm. Sunt între două vârste, eleganţi şi extrem de frumoşi.

În firmă am rămas cinci.

Şefa mă pune să fac cafea, iar eu la bucătărie mă împiedic de tanti Oara, care a terminat aşa-zisa curăţenie, dar tot nu pleacă. Probabil îl pândeşte pe Traian să-i ceară ceva.

Torn cafeaua în patru ceşcuţe, care, aşezate pe farfurioarele lor, încap cu greu pe tava mică şi oxidată. La una dintre ele dau pe alături şi tanti Oara se repede cu o bucată de hârtie igienică să şteargă farfurioara.

— Le-ai pus prea pline, spune ea.

— Lăsaţi-mă în pace.

După ce duc cafeaua, Mona îmi face semn să iau aspiratorul, că i l-a băgat şefa în birou când au venit ăia. Se uită la el cu mare scârbă, de parcă ar fi un animal hăcuit de care nu se poate atinge.

Mona e înconjurată şi ea numai de duşmani, totul îi provoacă o silă imensă.

Şi totuşi rezistă aici şi oriunde, e un ciulin prins în blană.

Discuţia de sus se lungeşte şi Traian nu mai coboară, tanti Oara vine la mine şi-mi lasă chitanţa de la RATB pentru abonamentul ei lunar, pe care i-l decontează firma. Îmi zice să i-o dau lu' domnu' Traian, că ea nu mai stă, scapă microbuzul. Dar să am mare grijă

de ea.

— Da, o pun aici, uitaţi.

Şi netezesc bileţelul şomoiogit şi-l întind frumos lângă telefon.

— Şi mai am o rugăminte la tine, zice.

— Spuneţi.

— Dacă ai scotch din ăla lat… Să aduc şi eu data viitoare Biblia, că mi s-a rupt la cotor şi să mi-o lipeşti…

— Sigur că da, aduceţi şi ne descurcăm.

Nu mai am scotch lat, n-au mai trimis colete cu documente de săptămâni, poate chiar luni şi, dacă-i cer lui Traian să cumpere, o să mă întrebe de ce. O s-aduc eu de-acasă. Îmi pun *reminder* în telefon.

Mai târziu, Bogdan îmi prezintă nişte documente de la firma nevesti-sii, traduse în engleză, şi mă roagă să le pun ştampila de traducător autorizat. Zice că le-a făcut el, că n-au fost grele.

Îi pun ştampila şi el zice săru-mâna.

Altă dată îmi dădea mie să traduc şi-i făceam factură.

La ora cinci las treburi nefăcute pentru luni şi închid şi plec.

Zoe se asigură că nu mă trag pe cur de la party şi-mi trimite mesaj: *Ne vedem direct acolo, da? Vezi ca vine si Tudor, care mi-a montat mie filmul. Nu mai e cu aia!! Eu atat am de zis!* După care urmează trei feţişoare galbene, una râde, una face cu ochiul, una scoate limba.

Mă apuc şi fac ordine prin casă, pentru orice eventualitate.

Mă epilez la subraţ, deşi nu prea mi-a crescut părul, dar nu se ştie ce se iveşte.

Îl ştiu pe Tudor ăsta, e urât, dar cumva haios. Ar putea să-mi placă de el, am mai vorbit despre asta cu fetele acum multă vreme.

În baie miroase a câine ud, plafonul s-a cojit aproape pe jumătate. Acum mi se pare că miroase şi-n hol şi că se întinde mirosul şi-n casă. Aprind un beţişor parfumat, să acopere. Că nu se ştie cine mai intră.

Uneori, cel mai mult şi mai mult pe lume îmi doresc să dispar şi să-i las facturi neplătite lui Ursu.

Dar mi-a luat garanţie.

În Control plătesc biletul de intrare şi întind mâna să mi se pună brăţara.

Zoe e într-o gaşcă mare şi deja e aghesmuită bine, îmi zice că a

început de pe la prânz. Desface pungi cu cadouri.

— Ce se petrece? întreb pe cineva.

— E ziua ei.

Eu nu i-am adus nimic. Habar n-aveam şi mă simt prost, putea şi ea să zică.

Mă uit după Tudor şi-l văd afară la terasă, e în picioare, lângă o sobă electrică, şi fumează cu mai mulţi.

Mă duc la bar să-mi iau o votcă cu suc de portocale, beau paharul dintr-o înghiţitură şi stau pe margine până mi se urcă votca la creier. Cocktailul a fost cam slab. Şaişpe lei. Mă duc şi mai iau unul şi-l beau la fel de repede.

Vreau să intru în vorbă cu Tudor.

Îi mai ştiu vag pe vreo doi care sunt acolo la fumat. Mă duc lângă ei şi zâmbesc larg şi-i salut pe toţi cu o singură mişcare amplă a mâinii. Votca a ajuns unde trebuie, dar nu mă face curajoasă, mă face indiferentă. Nu-mi prea pasă ce se întâmplă. Totuşi, mă străduiesc. Inventez întrebări. Gen ce mai faceţi. Ce mai e nou. Cineva, mai politicos şi mai treaz, îmi răspunde. Sunteţi şi voi la ziua lui Zoe? Oarecum, răspunde persoana politicoasă.

Tudor nu mă bagă în seamă. Poate nu-şi aduce aminte cine sunt, dar nici nu face efortul de a se întoarce către mine, de a zâmbi, de a întinde mâna să se prezinte. Dar sunt aproape sigură că-şi aduce aminte.

Whatever, şi aşa e urât.

Mai stau cu ei un pic, fără ţigară şi fără pahar, zâmbitoare şi plutitoare după muzică, apoi intru înapoi şi o caut pe Zoe.

Dansează frenetic, are bretonul transpirat şi lipit de frunte.

— L-ai văzut pe Tudor? îmi strigă ea la ureche. E afară!

— Mulţumesc! îi zic. Am dat treişdoi de lei să-mi fac curaj să mă duc până acolo şi nu m-a băgat în seamă!

— Du-te şi cere-i banii! zice ea şi mai trage cu paiul dintr-un pahar.

După aia îşi dă capul pe spate şi râde.

— Mamă, dacă era şi Otilia aici…, spune.

— Mă duc să-mi iau o apă! îi strig.

— Bine!

Dau opt lei pe o apă mică şi mult prea rece ca să poată fi băută altfel decât cu înghiţituri mici. Beau apa şi plec.

La Universitate, la statui, vreau să iau un taxi, dar şoferul mă întreabă unde merg, aşa că-i trântesc portiera şi plec. La Rosetti nu e niciun taxi. Merg mai departe spre Armenească. La Moşilor e o singură maşină în faţa unui bar de manele, dar n-am curaj să mă urc, nu recunosc firma.

O iau înainte pe Pache şi renunţ să mă mai uit după taxiuri, nu mă mai ia nimeni, sunt la şase lei distanţă.

Ca de obicei, la Muncii sunt fete la produs şi, ca de obicei, trec printre ele fără probleme fiindcă mă străduiesc să mă fac că nu le văd. Nu mă uit înspre ele, nu scanez pe nimeni. La început mi se părea ciudat să traversez zona asta când mai veneam noaptea pe jos, dar acum nu mi se mai pare nicicum.

Stau la semafor să se facă verde şi la câţiva paşi de mine opreşte o maşină în dreptul unei fete. Mai apar încă două de nicăieri, cu viteza luminii. Se ceartă între ele în uşa maşinii. Cineva dinăuntru le smulge portiera din mâini şi o închide, iar maşina porneşte şi dispare pe Decebal.

Pe strada Rodul Pământului văd oameni adunaţi grămadă şi maşini de poliţie cu luminile girofarelor pornite. Strada e blocată, la fel şi trotuarul din drepta mea, singurul, de altfel. O maşină boţită şi pe jos două pete imense de sânge gros. O echipă de televiziune. E destul de evident ce s-a întâmplat, dar nu pot să-mi explic cum. De unde un impact atât de puternic pe o stradă mică, unde n-aveai cum să ai viteză. Mă uit derutată pe unde aş putea să ocolesc, iar cineva îmi sugerează să intru prin gardul viu şi să trec prin grădina blocului, ca să nu dau roată clădirii.

Omul îmi spune fără să-l întreb:

— A venit o salvare şi l-a luat, da' cică a murit deja.

Merg până acasă cu petele de sânge în cap.

Calc pe-acolo în fiecare zi.

Şi totuşi drama nu mi se duce în stomac, nu mai trăiesc visceral nicio nenorocire. Sunt într-o tristeţe adâncă, pe care n-o pot articula. Nu ştiu dacă am plâns destul după ce-am pierdut sau dacă am pierdut destul încât să justifice cât am plâns.

Picioarele, mâna care apasă butonul liftului, mâna care descuie sunt toate pe pilot automat.

În hol mai miroase încă a beţişor ars, dar n-a acoperit mirosul de mucegai, acum miroase a câine ud în biserică.

Am plecat din Control de-o oră. Telefonul e mort. Îl pun la încărcat ca să-i trimit lui Zoe un mesaj.

E sâmbătă dimineaţă şi mă trezeşte o bormaşină. Sau o drujbă. În bloc sau pe lângă bloc, încă nu-mi dau seama. Îmi trag pilota făcută cocoloş de sub şold şi în corp încep să mi se trezească una câte una şi durerile.

Ceasul trebuia să sune mai târziu, peste vreo oră şi ceva. La prânz trebuie să ajung la biserica Sfântul Elefterie, la botezul lui Eric, băieţelul lui Bogdan. Se trezeşte în mine şi această durere. Au fost invitaţi toţi din firmă, care sunt sau au fost, se lasă cu bani în plic, mă vor lua şefii cu maşina în drum.

La bloc se instalează schele pentru reabilitarea termică, nu le văd, dar le simt cum se înşiruiesc una peste alta, fâşii peste fâşii de schele, mai au puţin şi ajung la etajul meu. În curând voi avea la geam oameni.

Trebuie să mă apuc să mă pregătesc: unghii, sprâncene, minimul de cosmetizare. Apoi să ies mai devreme, să caut flori.

Îmi pun perna în cap, dar bormaşina se aude şi mai tare dacă-ţi pui perna în cap. Îi creezi mediu să se propage mai repede. Deci e din interior.

Pun o pastilă de cafea în espressor şi-mi promit a mia oară, şi astăzi, că mă las. Fiindcă îmi ţiuie urechile de la cafea şi pentru că e scump să-ţi tot faci la espressor.

Mă pensez aiurea, stânga îmi iese mai prost decât dreapta, iar Mona va remarca.

Mă îmbrac cu blugi şi cămaşă şi la urmă de tot, când sunt gata cu toate celelalte, îmi dau seama că n-am plic pentru mica atenţie. M-apuc să caut prin casă un plic. Am în cap imaginea unui dosar cu plicuri de varii mărimi şi forme, dar, din păcate, n-am şi imaginea locului în care se află dosarul.

Iau o coală albă din imprimantă, de rezervă, şi-mi propun să fac un mic ocol pe la papetărie, să cumpăr plic.

La papetărie nu dau la bucată, aşa că iau un set de 20. Scot bani

de la bancomat. Iau la rând chioşcurile cu flori de pe şoseaua Mihai Bravu, între Baba Novac şi Muncii. E plin de vaze cu crizanteme lungi, care-mi ajung până la brâu. Şi-n rest nimic, doar trandafiri roşii. Partea bună cu crizantemele e că sunt mari, poţi să iei puţine şi să pară că sunt multe. Iau crizanteme.

Apoi mă duc în staţie la 104, de unde ar trebui să mă ia din mers şefii, care vin pe bulevardul Basarabia. Ajung mult mai repede decât am stabilit cu ei şi stau acolo cu buchetul cât mine de mare, mă holbez la o femeie taximetrist parcată fix unde scrie BUS.

La volan e Traian şi mă vede înainte să văd eu maşina, mă claxonează şi eu mă chinui să intru repede cu florile mari în braţe.

— Pune frână, Traian, ce faci? ţipă şefa la el.

— Am pus.

— Hai mai repede, că vine autobuzul.

— Bună ziua, le spun eu şi zâmbesc.

Traian se uită la mine în oglinda retrozvizoare.

— Bună, Cristina. Stai de mult?

— Nu, nu, aţi fost foarte punctuali.

În timpul drumului, ea vorbeşte la telefon încontinuu şi-l mai atenţionează pe el la trafic.

Ajungem repede, iar la biserică e lume puţină, majoritatea vin direct la restaurant.

Copilul e mărişor, are deja şase luni, e suficient de dezvoltat cât să protesteze vehement când îl bagă în cazan. Sunt curioasă cum o să fie.

Ciobanu e îmbrăcat la costum şi arată şi mai neobişnuit decât la balul mascat, unde a fost pirat, nu l-am mai văzut aşa, iar soţia lui a slăbit mult, şi-a revenit total după naştere. Sunt amândoi frumoşi şi se află exact acolo unde ar trebui să se afle în acest moment al vieţii.

Îi dau florile ei, înainte de a intra în biserică, iar ea le pune pe o băncuţă, alături de alte obiecte. Îmi zâmbeşte absentă, mintea îi zbârnâie de alte griji.

Fotografii îşi instalează luminile şi blendele în biserică. Sunt doi, probabil un cuplu, ea are o burtă destul de proeminentă şi se mişcă greu.

Traian şi-a adus o cameră video cât o palmă şi o porneşte. O roteşte prin toată biserica. Eu stau chiar în spatele lor şi, când se

întoarce şi ajunge cu camera la mine, mă uit stânjenită în ea şi zâmbesc. Pare extrem de fericit, de parcă evenimentul ar fi din familia lui.

Eric e cuminte şi uşor manevrabil, probabil că e hrănit bine, deocamdată nu protestează la nimic. N-am mai fost la botez decât o singură dată, când eram copil, şi-mi amintesc că părinţii nu aveau voie la ceremonie. Acum sunt amândoi prezenţi, aliniaţi alături de naşi, iar băieţelul stă liniştit pe umărul mamei. Nu-mi pot lua ochii de la el.

Telefonul şefei începe să vibreze şi ea se întoarce să iasă din biserică, să vorbească. Traian se întoarce cu camera după ea şi mă prinde din greşeală şi pe mine.

— Nici nu ştie el ce-l aşteaptă, zic şi fac un semn din cap către victima botezului.

Traian râde. Este extrem de binedispus. Mută camera pe copilul lenevos.

Începe slujba, naşii se leapădă de satana, copilul e în continuare frumos şi obedient. Şefa scrie SMS-uri, Traian filmează. Sunt întreagă şi programată pentru supravieţuire, mi-e bine şi binele arată aşa. Să plâng de emoţie la copilul altora, să am douăzeci de plicuri în poşetă, din care unul e cu bani.

Apa călâie din căzănel îl transformă pe Eric într-un băiat zgomotos, care trebuie calmat. Mama încearcă să-l liniştească, vinovată că el urlă în biserică. Li se fac poze pe toate părţile. Peste ani şi ani va fi amuzant.

Liliana zâmbeşte, dar iese din nou afară să dea sau să primească un telefon, iar când se sting lumânările – de care stau spânzuraţi ursuleţi de pluş – femeile rămân să schimbe copilul, iar noi ne regrupăm către maşini. Şefa e deja pe scaunul din dreapta şoferului şi-i povesteşte cuiva de avocatul ăsta nou, că e mulţumită de el, *că mă suportă şi şi eu îl suport, e mare lucru*, zice ea şi râde.

Înainte de a-şi pune centura, Traian derulează un pic înregistrarea şi revede râzând câteva cadre.

— Dacă aduci luni un stick, îţi dau şi ţie filmuleţul, îmi zice în oglindă.

— Aduc, îi spun. Poate n-oi uita.

În tot timpul acesta, Liliana se străduieşte să-mi ignore prezenţa. Probabil îl detestă pe Traian că s-a oferit să mă ia cu

maşina şi la fel şi eu.

Când pornim, am o vagă impresie că buchetul meu de crizanteme a rămas pe bancă, în curtea bisericii, parcă l-am văzut în colţul ochiului când am ieşit.

În jurul restaurantului e aglomerat şi va trebui să dea nişte ture pentru a găsi parcare, aşa că Traian ne sugerează să coborâm şi opreşte fix la scară. Liliana coboară cu telefonul în mână şi geanta uriaşă pe braţ, îl vede din uşă pe Simion şi se duce direct la el. Ieri după-amiază l-a sunat de patru ori şi n-a răspuns, Simion e detaşat pe un şantier, supervizează construcţia unui pod. Autoritatea contractantă va scoate în curând la licitaţie loturi suplimentare de lucrări, la care e musai să participăm, am avut o relaţie bună cu clientul. De când cu avocatul nou, Liliana are idei de afaceri şi nu se mai teme de grupul spaniol. Nu le mai raportează aproape nimic, le ignoră mailurile în care ei cer rapoarte şi previziuni.

Ursu e deja instalat la masă şi mă salută vesel. Mă duc din inerţie către el şi mă aşez pe un scaun liber.

— Luni poate ne bagă banii, zice el mai încet, iar pe mine mă ia ameţeala când îmi dau seama c-a mai zburat o lună şi că încă o lichidare o să-mi alunece printre degete.

— Domnul Ursu, e anunţ jos, la intrarea în bloc, că de luni vin ăia de la reabilitare să măsoare geamurile. Între orele 17 şi 21. Administratorul zicea că fac ei balconul şi interiorul trebuie să-l plătiţi dumneavostră, dacă vreţi, parcă aşa am înţeles.

— Lasă că-l sun eu mâine pe-ăsta să mă lămuresc.

— Veniţi luni?

— Să văd. Cred că vin. Mergem împreună direct acolo, ne oprim şi pe la bancomat dacă se bagă banii, să-mi dai şi mie chiria.

— Bine. Şi mai zicea administratorul că opţional puteţi pune şi plasă de ţânţari, e o sută de lei.

— Eeee, vedem. Şi aia, şi ailaltă, se adună. De unde atâţia bani?

E atât de aproape de mine, încât mă scuipă pe ochelari când vorbeşte.

— Haideţi, domnul Ursu, că nici aer condiţionat n-am, am stat aşa toată vara…

— Pe partea aia nici nu-ţi trebuie, că-i umbră.

— Dar asta nu înseamnă că nu intră ţânţari!

— O plăteşti tu? zice el şi râde forţat, în timp ce Traian vine la

masa noastră cu o farfurie plină de ordefuri şi-i întinde mâna lui Ursu, să dea noroc.

— Nu, eu voi plăti ca s-o folosesc. De-asta plătesc chirie.

Traian ezită o clipă. Nu ştie dacă să intervină sau nu în discuţia noastră aprinsă, apoi îşi ia tacâmurile şi se apucă să mănânce, studiind atent fiecare bucăţică înainte de a o înghiţi. Rulade colorate, ouţe mici decorate cu firicele străvezii de legume, tartine minuscule cu creme pastelate.

— După ce că ţi-am lăsat ieftin, zice Ursu cu o dezamăgire teatrală şi-şi întoarce privirea de la mine.

— Nu mi-aţi lăsat deloc ieftin, e la preţul pieţei. Plus că n-am geam la baie, nu mi-aţi reparat tavanul, uşa de la cameră nu se mai închide… Şi am şi balconul ocupat cu sacii ăia de fluturaşi pe care nu mi i-aţi luat nici acum. Şi murăturile.

Traian a nimerit prost, dar probabil că a evitat să stea la masă cu nevastă-sa.

Mă gândesc cu groază la tot disconfortul din lunile următoare, cât va fi şantier, dar cu şi mai mare groază la varianta de a mă muta în altă parte. Anunţuri, telefoane, decizii. Bagaje. Mă doare spatele numai când mă gândesc. Nu mai ştiu ce argumente să-i dau.

— Vă rog frumos, îi zic.

— Ei, mai vorbim, zice el şi râde satisfăcut, de parcă deznădejdea mea politicoasă tocmai i-a oferit un instrument de negociere.

Eu îi plătesc în fiecare lună opt plase. Dar Dumnezeu ştie dacă mă mai apucă vara acolo.

Mă ridic de la masă şi mă duc să-mi iau ceva de mâncare. Traversez spaţiul gol din mijlocul sălii, care probabil e loc pentru dans. E ca la nuntă, doar că e în miezul zilei şi mai participă şi foarte mulţi copii mici.

Băieţelul proaspăt creştinat trece de la o rudă la alta, toţi îl iau în braţe şi-l smotocesc, dar el nu mai are răbdare de nimeni. E irascibil şi se zvârcoleşte. E obosit. În cele din urmă, una dintre bunici dispare cu el, îl duce acasă să-l culce.

Toţi de-aici au un scop precis în viaţă. Scopul de a culca copilul. De a colecta chiria. De a licita încă un picior de pod.

La masa cu ordefuri, Mona şi Timea stau una lângă alta şi

inspectează mâncărurile. Mona a luat pe farfurie o felie de ruladă, pe care a căsăpit-o cu furculiţa, încercând să-i identifice conţinutul. E pretenţioasă la mâncare şi e mândră de asta. În Thailanda s-a hrănit numai cu biscuiţi Oreo de la supermarket, fiindcă i-a fost scârbă să mănânce altceva. Ea nu pune gura cu încredere decât pe carne cu cartofi prăjiţi. Şi seara coboară în sala de sport pe care şi-a amenajat-o în subsolul casei şi se urcă pe stepperul de lângă piscina goală, ca să ardă cartofii prăjiţi. Piscina e goală fiindcă au infiltraţii în pereţi de la pânza freatică, Ursu râde de casa ei de revistă cu piscină goală şi apă nepotabilă, dar ea păstrează în telefon poze cu piscina şi cu mozaicul turcoaz. Ţine acolo în telefon marea ei realizare.

— Da, sigur, astea numai icre nu sunt, spune Mona şi îndepărtează scârbită cu furculiţa pasta gălbuie de pe o felioară de pâine prăjită. Şi porcăriile astea vechi de nu ştiu când, zice şi arată către nişte castraveţi sculptaţi, iar Timea, care tocmai în secunda aia i-a pozat, nu mai ştie dacă să confirme sau să râdă.

— Nu cred că-s chiar vechi, zic eu. Ar fi fost uscaţi dacă erau vechi. Şi sunt icre de fasole.

— Oricum, nu se poate mânca nimic de pe masa asta, zice Mona în timp ce mai căsăpeşte o chifteluţă.

— Probabil că mai urmează şi altceva, zic.

Liliana vine lângă noi şi începe să-şi care la întâmplare pe farfurie câte o bucată din orice.

— Luni neapărat să terminăm dosarul ăla, zice ea către mine şi Timea, iar Mona se fofilează şi dispare. Timea, să urmăreşti pe SEAP şi celelalte loturi, Simion ştie de la ăia de pe şantier că trebuie să se publice. Să nu cumva să ne scape, c-o să iasă nasol… Trebuie să aducem lucrări, nu să trecem pe lângă ele. De-aia ţin atâţia oameni. Şi tu să te duci la notar să legalizezi copiile după recomandările alea, îmi spune mie cu gura plină.

E sâmbătă şi e o petrecere şi e şi o masă cu băuturi, dar mai bine nu, o să mă doară capul.

— Oare unde se pun banii? întreb eu către spaţiul gol dintre ele două.

— Pe masa lor, acolo, zice Timea. În coşuleţ.

— Se scrie pe plic de la cine sunt?

— Noi am scris, zice Timea.

Şi continuă, printre dinţi:

— Am pus şapte sute.

Liliana, cu urechea ei agilă, prinde din zbor informaţia şi se opreşte din mestecat o secundă.

Oare e mult? Oare e puţin?

— Ai un pix? o întreb eu pe Timea şi dispărem amândouă de lângă masă.

— Frate, asta-i nebună, zice ea. Ce mă tot freacă cu SEAP-ul ăsta. Nu m-am uitat vineri? Doar erai şi tu! M-am uitat. Le-am luat la rând pe toate. Nu s-a publicat nimic. Şi cum adică atâţia oameni, că numai eu sunt la marketing. Şi muncesc pentru trei, dar salariul e pentru trei?

Nu munceşte niciodată pentru trei, poate pentru doi atunci când sunt licitaţii de pregătit. Şi e foarte grijulie cu timpul ei, nu stă niciun minut peste program. Ieri am chemat curierul să trimit un plic şi i-am zis să vină până la cinci. La cinci încă nu venise, iar eu mai aveam ceva de făcut în birou la doamna Cati. Am rugat-o pe Timea să mai stea un pic, până vine băiatul, şi a zis că stă şi după ce am urcat, ea şi-a luat geanta şi a dispărut şi a şi lăsat uşa descuiată jos.

Nu pot să fiu empatică cu suferinţa ei profesională.

Fac ochii roată prin încăpere, dar nu am unde să mă aşez în altă parte, plus că haina o am pe spătarul scaunului de lângă Ursu, aşa că mă întorc la masa aceea.

Vorbeşte politice cu Traian, ruşii şi americanii, Siria, metroul din Bucureşti. Face glume cu tragedii.

Nişte copii aleargă prin sală.

Chelnerii aduc tăvi cu cărnuri.

Scot telefonul.

— Ce adresă avem aici? întreb, dar nu mă aude nimeni.

După un minut apare un băiat care strânge paharele goale.

— Nu vă supăraţi, îi zic şi-l apuc de braţ, să nu dispară. Fiţi amabil… ce adresă avem aici?

Luna trecută nu ne-am luat banii, luna asta, pe data de cinşpe, dacă am văzut că tot nu se întâmplă nimic, m-am dus la Liliana şi i-am spus să mă ierte, înţeleg că e greu pentru toată lumea, dar de mâine nu mai vin.

— Aţi fost ca o mamă pentru mine, i-am mai zis, pentru o despărţire uşoară.

Ea a spus să păstrăm legătura, că după ce agenţia va fi dizolvată în mod oficial, o să-şi deschidă firmă cu Traian şi o să ne cheme la ea.

Am şters-o de pe Skype chiar în seara aia.

Dorm mult şi prost, mă foiesc, mă trezesc de câte zece ori, transpir şi după aia mi-e frig.

Nu mă scol înainte de unşpe.

Într-o bună zi va trebui să fac curat.

Schimbarea mult-visată venită acum cu forţa, bine măcar c-au luat alţii deciziile pentru mine.

Le-am şters de pe Facebook pe Mona, Timea şi Ioana. Îl aveam şi pe Bogdan şi, cu toate c-a fost singurul pe care l-am tolerat, l-am şters şi pe el.

L-am şters, în sfârşit, şi pe Dan.

Am tras de Otilia o săptămână să-mi dea numărul ei de telefon din Budapesta. După aia am sunat de patru ori până a răspuns.

Se scuză, lucrează în ture la call center.

Viaţa e aşa şi aşa.

— Ai mai vorbit cu ăla? mă întreabă.

Nu mi-e clar despre cine e vorba.

— Nu. E mort şi îngropat.

— Cât de grele şi de ambigue sunt vremurile pe care le trăim, zice ea.

— Da, tot mai bine era în peşteră, zic.

— Păi, şi acum nu eşti tot în peşteră?

— Da, dar atunci măcar te luai cu altele, să culegi, să vânezi…

— Dar eu cred că el când se ducea la vânătoare se mai ducea şi pe la altele…, spune ea.

— Dar tu nu erai setată să te deranjeze, spun. Dar ce-ţi veni acum să zici de altele?

Inima mea infectă aşteaptă plină de speranţă să-mi spună că nu merge treaba cu Carlos şi că se întoarce.

— Nimic. M-am gândit aşa, la cum era omul peşterii…

— Era un pervers, dă-l dracu'.

— Ai dreptate, spune ea. Omul peşterii era cu diavolul.

Nu mai am cu cine să râd.

Dar ea nu are nicio vină.

— Se pun în vânzare bilete la Electric acum, la sfârşitul lunii. Te bagi? o întreb.

— Măi, nu ştiu… Nu ştiu ce-o să fie până la anul în iulie.

— Dar eşti aproape, poţi să vii. E ca şi când ai veni de la Bucureşti.

— Nu ştim dacă o să fim în Budapesta la anul.

Să-l ia naiba pe Carlos.

Mama mi-a trimis bani de când i-am spus că nu ne-am mai luat salariile. O mie de euro, printr-un serviciu de transfer, care mi i-a dat în două bancnote noi de cinci sute. Îi am pe frigider, tot nu mă îndur să-i încep, mi se pare greşit să stric bancnotele.

Va trebui la un moment dat să ies din casă, să iau pâine. Şi detergent de vase.

Să schimb banii.

M-am apucat să citesc cartea *Vieţile secrete ale creierului*. După care urmează *Sinele*. După care *Tunelul Eului*. După care *Cine sunt eu?* Şi *Mintea ca întâmplare*. Toate ordonate pe raft, acum am timp pentru ele, în sfârşit, le-a venit rândul.

Mama îmi dă mesaj că mi-a pus pachet cu „bunătăţi". Tot felul de peştuci, turrón de migdale, jamón şi conserve de caracatiţă. Să mă suni când îl ridici, spune. Şi ai grijă să nu fie cutia tăiată pe la colţuri, dacă e tăiată, să nu semnezi de primire!

Am mai primit o dată cutia tăiată şi l-am certat pe ăla de la Atlassib, dar l-a durut fix la bască, a zis că nicio problemă, o trimitem înapoi dacă n-o vreţi, unde plătiţi transportul pentru retur, aici sau la Alicante?

Dacă-mi fură ceva, să-mi fure caracatiţa.

Abia aştept Crăciunul, să vină mama acasă. Uneori, când dormim amândouă în camera noastră de la Brăila, am impresia că nu mai respiră şi atunci îmi ţin şi eu respiraţia ca să fie linişte completă şi să pot auzi. Şi asta e iubirea, e liniştea asta în care-ţi ţii respiraţia, uşor îngrozit, ca să auzi dacă îngerul tău păzitor mai e acolo.